PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 2 — SAYI : 17 27 ŞUBAT 1979 SİYASİ GAZETE PİYATI : 500 KURUŞ

DEVRİMCİ BASINI YASAKLAMAK TÜRKEŞLERE HİZMETTİR

Bay Ecevit sıkıyönetimi ilan ettiği gün «sıkıyönetim, temel hak ve özgürlükleri kısıtlamayacaktır, temel hak ve özgürlliklere yönelik saldırıları önleyecektir» demişti.

Yine 1 Ocak'ta, gazetelerde yeralan yeni yıl mesajında : «Sıkıyönetim, Anayasa ve yasalar çerçevesinde ve demokratik hukuk devleti kuralları içinde, yan tutmaksızın uygulanıyor ve uygulanacaktır» diyordu. Biz o zaman, bu sözlerin ne anlama geldiğini çok netçe kavramıştık. Alavere dalavere halk mehmet nöbete denilip, yine devrimcilere bindirilecekti. Çünkü 10.11.1966'da Hikmet Kıvılcımlı'nın söylediği gibi : «Türikey'de 40 yıldır bütün kanunlar hem sağa hem sola vurmak bahanesi altında çıkarılmıştır. 141-142 Ceza Maddeleri gibi» (Olay. Gerçek Demokrasinin Savunucusu. Aralık 1966).

Evet, demek 141 - 142 maddeler de güya hem sağa hem sola vurmak bahanesi altında çıkarılmış. Ama biz bugüne kadar 141-142 den yargılanan tek faşist görmedik ve de duymadık.

12 Mart faşizmi de güya hem sağa hem sola hatta yalnız sağa vurmak bahanesi altında tezgahlanmıştı.

Nitekim Ecevit'in sözlerinin altında yatan gerçek niyet daha 1 ay geçmeden kabak gibi ortaya çıkıverdi. Önce devrimci basın'ın, büyük bir çoğunluğunun sıkıyönetim bölgeleri içinde basımı, dağıtımı, hatta **bulundurulması bile yasaklanıp suç sayıldı.** Onbeş günde, hatta 1 ayda ancak birkez çıkabilen devrimci yayınlar yasaklanırken, «hergün» çarşaf çarşaf çıkan, sermayenin emrindeki gerici faşist basının kılına dokunulmadı.

Ardından yerli-yersiz hiçbir ciddi gerekçeye dayanmayan tutuklamalar aldı yürüdü. Bir iki örnek vermeden geçmeyelim :

31 Ocak tarihli Cumhuriyet yazıyor :.

«Ortadoğu Amme Idaresi Enstitüsü'nde dün jandarma ve polisce arama yapılmış, Enstitü'de görevli 4 doktor, bir asistan ve bir kütüphane memurunu bir araçla götürülmüştür.

«Arama yapılması için emir aldıklarını belirterek saat 11'de Enstitü'ye gelen jandarma ve polisler, tüm katlardaki görevli doktor ve asistanların odalarına girerek üç saat süren geniş bir arama yapmışlardır. Arama sırasında birçok ders kitabı yasak yayın olduğu gerekçesiyle götürülmüştür. Bu arada Duvarger'in **«Sosyal Bilimlere Karşı»** adlı kitabının bile yasak yayın gerekçesiyle götürüldüğü bildirilmiştir.

«Kitaplarla birlikte enstitünün öğretim görevlilerinden Siyaset bilimi doçenti Dr. Gencay Şeylan, Dr. As. Birkan Uysal, Asistan Meral Tecer, Dr. Hasan Sami Güven, Dr. Nihat Gündüz ve Kütüphane Memuru Numan Köylüoğlu ile üç öğrenci 1. Şubeye götürülmüşlerdir»

(Devamı Sayfa 14 de)

VİETNAM HALKI MAOCU CİA SOSYALİZMİNİN SALDIRISINI DA PÜSKÜRTECEKTİR

Kahraman Vietnam Halkı, daha 1954'te, onyıllar süren bir savaşın sonunda, Fransız emperyalistlerinin ordularını Dien Bien Phu'da kuşatarak son neferine varıncaya dek teslim almıştı.

Aradan on yıl geçmişti ki (1964'te) bu kez ABD emperyalistleri altıyüz bin askeri, tankları, topları, süpersonik jetleri ve napalm bombalarıyla çıkageldiler. Sonunda (1975'te) onlar da Fransızların uğradığı akibetten kurtulamadılar. Yiğit Vietnam Halkı, ABD emperyalizmini de bir daha hiçbir devrimci savaşa (Angola, Etyopya) direkt müdahale edemiyecek şekilde askeri ve ekonomik yenilgiye uğrattı.

Aradan beş yıl geçmişti. Yıl 1979, aylardan Şubat'tı. Ve bu kez de bu yiğit halk «Mao Zedung Düşüncesi» tarikatının kafadan gayrımüsellah hale getirilmiş ve CIA'nın paraleline düşmüş zavallı müritleri tarafından saldırıya uğradı. Daha önce Japon, Fransız, ABD emperyalistlerini dize getiren Vietnam Halkı, dünya sosyalist hareketine ancak CİA'nın yapabileceği zararlar veren «Mao Zedung Düşüncesi» nin de mezar kazıcısı olacaktır. Zafer Vietnam Halkınındır. Çin saldırganları ise başları önde, kuyrukları apışlarının arasında ülkelerine defolup gideceklerdir.

YVP III. Kongresi neyi ispatladı ?

YVP'nin 3. Kongresi 28 - 31 Ocak 1979 tarihleri arasında toplandı. Gerek Kongre öncesi bölünme, gerekse Kongredeki bölünmeler en azından Kongrenin iki tane YVP doğurması ile sonuçlandı. Bu kadar kısa zamanda YVP'de görülen bu altüstlüklerin sebebi nedir?

Bilindiği gibi Aksungur haini tarafından 1975 yılında kurulan YVP işe **Anarşi Yok! Büyük Derleniş'i** inkâr etmekle başlamıştı. Ustanın Derleniş Tezini başaşağı çevirerek **«Anarşi Yok! Büyük Derleniş»**in manivelası Vatan Partisi kuruldu» demişti. Oysa Dr. Hikmet Kıvılcımlının örgütlenme konusundaki tezlerini az buçuk okumuş biri, gerçekliğin bunun tam tersi (Anarşi Yok! Büyük Derlenişin Proletarya Partisi ya da Vatan Partisinin Reorganizasyonu için manivela) olduğunu kör olsa görebilirdi. Ama karyerizm (külah kapıcılık) illetine tutulmuş birinin bu gerçeği görmesi doğasına ters düşerdi.

Sonra gel zaman git zaman bir darbeyle YVP. kelle değiştirdi. Bir darbeyle YVP'yi ele geçiren Kıvılcım Grubu YVP'nin başına yeni Memet Ağayı yeni kelle olarak taktı. Ama Osmanlı Saray oyunları bitmedi. «Proletarya Partisi benim! Türkiye benden sorulur.» megalomanlığıyla iktidar olan Kıvılcım Grupçuğu bir yıla varmadan (küçüle küçüle 101 - 102 kişiye inmiş olan) «tekkenin Allahı kim?» sorusu yüzün-

(Devamı Sayfa 15 de)

Küçükburjuva «Umut»ların Bir Bir Suya Düşüşü

Namuslu bir küçükburjuva ilericisi olan Örsan Öymen «Milliyet»teki köşesinden (7 Şubat 1979 da); CHP'nin iktidar öncesi vaadleriyle, işbaşına geçince, uygulamaları arasındaki yüzseksen derecelik zıtlığı örneklerle şöyle dile getiriyor :

«Örneğin seçim alanlarında, İzmir de... Konak da...

«— Devlet içinde ama devletin denetimi dışında birtakım karanlık eylemlerde payı olan gizli örgütlerin üzerine üzerine gidilecektir...

«Gene örneğin, hükümet programının meclis kürsüsünden okunuşunda :

«— Devletin haber alma örgütlerine demokratik hukuk devletinin gereği olan düzen sağlanacaktır.

«— Türkiye'yi karıştırmak isteyen birtakım güçler kendilerine gelmezlerse, gerekirse eski defterlerde karıştırılacaktır.

«Eski defterler **?**

«Yani üzerinden **«af süngerinin geçtiği, kontrgerilla, MİT sorgulamaları, işkenceler, kışkırtıcı ajan eylemleri,»** vs...

«Kükreyen Metro Goldwayn arslanlığı ve aradan geçen **«zaman»** süngeriyle birlikte bir Ankara kedisi uysallığına dönüşen mırıltılar...

«Mayıs ayında İsviçre'nin Montrö dağlarında yankılanan bir kükreme :

«— Amerika gölge etmesin, fazla ihsan istemez...

«Ekim ayında :

«— NATO'nun erken uyarı sistemine bağlama dalış, üsleri açış ve IMF'ye OECD'ye Wells Fago'ya yakarış..

«İzmir'in Çiğli Havalanında patlayan garip silahın ardından seçim otobüsünde bir kükreyiş :

«— Bu bana yönelik bir suikast teşebbüsüdür...

«Sonra olayın soruşturmasını yaptırıp ve ateş eden garip silahın harpusunu değiştirip Menemen savcısına yalnış delil gönderen zoplum zabıtası sorumlusunu terfi ettiriş...

«Emniyet müdürü koltuğuna oturtuş...

«Adamın bir elinde savcılık iddianamesindeki sanıklık belgesi, öteki elinde Ecevit hükümetinin terfi ve taktirnamesi...

«İstanbul'da Taksim meydanında yüzbinlerin uçurduğu umut güvercinleri arasında üzerine dikilen karanlık güçlerin namlularına karşı kükreyiş.

«— Kimse bizi yolumuzdan çeviremez, bu karanlık güçlerin üzerine üzerine gideceğiz...

«Sonra dönemin başbakanı tarafından kendisine gönderilen ihbar mektubunu tozlu raflara havale ediş...» (A.g.y.)

Aynı gün, — Uğur Mumcu «Cumhuriyet»teki köşesinden, yine aynı konuda şunları yazıyordu :

«12 Mart döneminde köprü başlarını tutmuş MİT Daire Başkanlarını değiştirmeye gücü yetmeyen bir hükümet neye **«iktidar»** olabilirdi ki? Ve olmadı işte! Muhalefet günlerinde **«Ülkü Ocaklarına silah veren yüzbaşılar»** için önerge hazırlayan CHP hükümete geldiğinde bu yüzbaşıların kılına dokunamazsa bu neyin tartışmasını yaparız allahaşkına?

«Yönetemeyeni yönetirler, egemen olamayana egemen olurlar! Bu işin kuralı budur.» (A.g.y.)

Yukarıdaki yazıların tarihinden bir gün son-

(Devamı arkada)

ra, 8 Şubat 1979 günkü «Cumhuriyet»e bakalım. İlhan Selçuk yazıyor :

«CHP, terörle savaşımında parlementoda yalnızdır. Parlemento dışında ise Barolarla bile bu konuda bir yakınlaşmaya girmekten çekiniyor; MİT'i düzeltmekte yetersiz kalıyor, polise çeki-düzen vermekte gecikiyor; giderek kendisini yalnızlaştırıyor.

«Yalnızlık politikasıyla ikircikli siyasi; terörü yenmeye yetmez.

«Yineleyelim ki Ecevit Hükümeti AP'ye karşın MHP'ye karşın, MİT'e karşın, Emniyet örgütüne karşın terörü yenme başarısını gösteremez.

«Türkiye'de sağ terör, (Batıdakinin tersine(parlamentoda kendisine şemsiye ve devlet bürokrasisinde himaye bulmuştur. CHP bu gerçeği artık anlamalı. Çünkü saatin akrebiyle yelkovanı yürüyor, ya herru ya merru zaman yaklaşıyor.» (A.g.y.)

Yine aynı gün aynı gazetede yazan Oktay Akbal'da aşağı yukarı İlhan Selçukla aynı sözcükleri kullanıyor :

«Evet Bülent Ecevit sevdiğimiz, beğendiğimiz, iktidarda başarı kazanmasını, uzun süre liderlik görevinde kalmasını istediğimiz bir politikacı... Ama çekingenliği, kararsızlığı, bir türlü sözden eyleme, geçememesi ile ulusun tüm umutlarını kırıyor...

Açıklık gerek açıklık... Sözlerin karalığı, karışıklığı yerine, eylemin etkisini, davranışın gücünü göstermesi zamanı geldi, geçti. Bu «en son dakikaları»nı da elden kaçırdı mı, «Kimse onu kurtaramaz», hiç kimse!..»

Evet, yurtsever, küçükburjuva ilerici yazarlarımızın hepsi de aynı şaşkınlık ve umutsuzluk içinde. Şaşkındırlar, çünkü : kükremesini istedikleri aslan, bir türlü kükremiyor, Tersine «bir» Ankara kedisi»nin uysallığı içinde mırıl mırıl mırıldanıyor. İşte şaşkınlık da bundan doğuyor : Muhalefetteyken meydanlarda üst üste kükreyen bu arslan şimdi birden bire neden kedileşiverdi? Yazarlarımızın akılları (küçükburjuva sağduyuları) bir türlü bu işe ermiyor.

Karamsarlık içindeler; faşist cinayetler durmak, durulmak bilmiyor. Faşizm geliyorum diyor.

Oysa ne kadar güvenmişlerdi başlangıçta «umut»ları Ecevit'e. Her işin faşizme karşı yapılacak her işin ona havale edilmesini istiyorlardı. Hepsi de dört bir köşeden; faşist saldırılar karşısında nafis savunması yapmaya çalışan devrimcilere (Marksist - Leninistlere) veriştiriyorlar, **«En iyi eylem eylemsizliktir»** diye bas bas bağırıyorlardı.

Şimdi ise aradan bir yıl gibi bir süre geçmesine rağmen «umudumuz Ecevit» hala kılını kıpırdatmamıştı. Üstelik kıpırdatmaya da hiç niyetli görünmüyordu. Ne olmuştu «umudumuza» böyle? «Basiret» i mi «bağlan» mıştı? «üzerine ölü toprağı mı serpilmiş»ti? Yoksa cinler mi bir iş etmişti? Velhasıl akıl sır erecek iş değildi olan.

Küçükburjuva yazar çizerlerimiz bu durumda da, üretmen kara halk yığınlarımız farklı durumda mı? Hayır. Örnek verelim. Oktay Akbal'a Zonguldak'tan gönderilen bir mektupta (yazar mektubu yukarıda aktarma yaptığı yazısının başında yayınlamıştır) şöyle yazıyor halkımızdan biri :

«'Boş söze paydos' yazınızı okudum (söz konusu yazıda CHP'den, özellikle MHP'li faşist örgütlerin üstüne gitmesi ve bu doğrultuda laf değil artık davranış geçmesi isteniyordu.)

«Çok duygulandım, bizim gibi kasvetli vatandaşların, günden güne ezilen, günden güne tükenen insanların görüşlerini dile getirdiniz, sizi kutlarım. Ben ve benim gibi düşünenler «Umudumuz Ecevit» dedik. Tam onüç aylık başbakanlık döneminde vaadlerinin tam tersini uyguladı. Bizleri hayal kırıklığına uğrattı. Geçmiş dönem idarecilerini gelişi güzel suçladı ve yazık ki bu güne kadar hiçbirini mahkemeye vermedi veya veremedi. Beylik sözlerle anarşi önlenemiyor. Onlarla anladıkları dilden konuşmak gerek.» (A.g.y.)

Biliyoruz, tüm örgütsüz, bilinçsiz halk yığınlarımızın içine düşürüldüğü durum da budur.

Peki halkımızın ve kendisini en çok destekleyen yazarların bu yürek parçalıyan feryatları en iyi niyetli uyarı ve öğütlerine, sonsuz desteklerine rağmen CHP ve «kartal görünüşlü lideri» ne yapıyor. Kendisinden umulanın ve istenilenin tam tersini. Yani halktan ve devrimci güçlerden her geçen gün biraz daha uzaklaşıp, bu güçlerle arasına kalın duvarlar örerken, yerli özellikle de yabancı parababalarıyla anlaşıp kaynaşıyor. Gönüllü olarak hizmetlerine girdiği Finans - Kapitalistlerin bir dediğini iki etmiyor. Amerikan üsleri denilen, Türkiye'nin dört bir yanını örümcek ağı gibi sarmış bulunan atom = ölüm tuzaklarının hem sayısının artırılması» nı («erken uyarı sistemi» = AWAKS) hem de[illegible] dokunulmaz biçimde çalıştırılması teklifini (Amerika tarafından yapılmıştır) gık demeden kabul ediyor. Adına İMF denen ve bir yol ilişki kurup ağına düşürdüğü her mazlum ülkeyi, soyup soğana çeviren, kanını canını emen, uluslararası emperyalizmin ekonomik sömürü örgütüne kölece teslimiyeti tek çıkar yol biliyor. Ve bu günlerde İMF'nin sonu gelmiyen devalüasyon tekliflerinden birini daha uygulamaya hazırlanıyor CHP. Hemde yüzde 40 gibi yüksek bir oranda. Çünkü Guadeloupe ve Bonn zirvelerinde bir araya gelip kapitalist dünyanın alınyazısını yeniden kaleme alan, uluslararası emperyalizmin dört büyükleri (ABD, Almanya, İngiltere, Fransa) CHP hükümetine «İMF'nin isteklerine uy!» emrini vermişlerdir. Türkiye'yi bu emperyalist canavarların sözde «yardım»larıyla içine düştüğü bataktan kurtarabileceğini sanan (sanki Türkiye'yi bu duruma düşüren bu emperyalistler değilmiş gibi) CHP ve şair lideri Ecevit onların her emrini disipline düşkün bir asker edasıyla esas duruşta «başüstüne» çekerek kabul edyor. CHP'nin bu sınırsız teslimiyetine somut bir örnek vermeden geçmiyelim : **Wells Fargo** olayı. Olayı kısaca hikâye edelim :

1977 yılında, TPAO, T.C. hazinesini kefil göstererek, Amerikan Wells Fargo Bank'tan 150 milyon dolar kredi alır. (Tabi bu para da yerli finans - kapital'in enerji gereksinimi karşılayabilmesi için ham petrole yatırılır.) Kredinin vadesi iki yıldır. Ve kredinin 98 milyon dolarlık bölümü vadesi 19 Ocak ta, 52 milyonluk kısmınınki ise 26 Ocakta son bulur. T.C. de bu parayı Wells Fargo Bank'a öder. Ancak bizim yerli parababaları bu oyunu bir kez daha oynamak, Wells Fargo Bank'tan yeniden bir daha kredi almak isterler. Bu kez istenilen kredi 125 milyondur. Ama Wells Fargo Bank tecrübeli bir emperyalist örgüttür. Kredi vermeyi (daha doğrusu ödenen 150 milyon'u 25 eksiğiyle geri vermeyi) kabul eder ama öne yeni şartlar sürer. Bu şartlar ki kabulü, devri Osmani'de kalan «duyunu umumiye»nin 1979'lar Türkiyesinde yeniden hortlatılmasından başka bir şey değildir. Ve bu şartların tümü kabul edilir bizim «halkçı»(!) hükümetçe. Onun maliye bakanlığınca, onun Ziraat Bankası yöneticilerince. Olayın gerisini 31 Ocak 1979 tarihli Cumhuriyet'ten izleyelim :

«Ziraat Bankası, Wells Fargo Bank öncülüğündeki bir bankalar grubu ile, Maliye Bakanlığının garantisi altında iki ayrı anlaşma imzalamış bulunmaktadır. Bu anlaşmalardan birincisi **«ihracat ön finansmanı, ihracat döner kredisi»** anlaşmasıdır. İkinci anlaşma ise, Ziraat Bankası'nın Wells Fargo ve yabancı bankalar grubu yararına **«rehin ajanı»** olarak çalışmasını öngörmektedir.

«Wells Fargo anlaşmalarının tamamlanabilmesi için, Ziraat Bankasının **«rehin ajanı»** olarak Tarım Satış Kooperatifleri Birlikleri ile üçüncü bir anlaşma yapması gerekmekteydi. Bu anlaşmanın imzalanması, Tariş, Çukobirlik, Antbirlik ve Fiskobirlik'in mal varlıklarının belirli bir bölümü Ziraat Bankasınca Wells Fargı adına kiralanacak depolara konulacaktır. Depolara konulacak pamuk, fıstık ve Wells Fargo'nun uygun göreceği öteki ürünler, Wells Fargo'nun belirlediği fiyatlarla satılarak alınan kredi geri ödenmiş olacaktır.» (A.g.y.)

Görüldüğü gibi bu anlaşmayla Türkiye'nin en önemli tarım ürünleri emperyalistlere «rehin» olarak sunulmuş, daha doğrusu yabancılarca bu ürünlere el konması resmen kabul edilmiştir. Tıpkı rüyunu umumiyede» olduğu gibi.

Şimdilik bu anlaşma, Ticaret Bakanı Köprülüler'in Başbakana ve Maliye Bakanı'na rağmen karşı çıkıp, Ziraat Bankasına bir yazılı emir gönderek bu konuda Tarım Satış Kooperatifleriyle bir anlaşma imzalanmamasını bildirmesiyle askıda kalmış durumdadır. Bakalım Ticaret Bakanı, bu konudaki namuslu tutumunu daha ne kadar sürdürebilecek ?

Uluslararası sermaye önünde bu denli teslimiyet ve çaresizlik içinde bulunan Ecevit ve CHP'si yerli gericiler, faşist güçler önünde de farklı tavır içinde değildir.

Sıkıyönetimin de önleyemediği faşist terör karşısında artık tam anlamıyla iflas eden ve halkın yüzüne bakacak hali kalmıyan CHP ve lideri Ecevit bu kez kurtuluşu faşist güçlerle birleşmede aradı. Şu çağrıyı yaptı :

«Ortamın elverişli olabilmesi için de topluma yön veren topluma şu veya bu biçimde etkili olma olanağına sahip olan güçlerin (görüldüğü gibi Ecevit güçleri faşist güçler ve anti - faşist güçler diye ayırmaz. «Şu veya bu biçimde etkili olma olanağına sahip olan güçler» diyerek açıkca faşist güçlere birlik çağırısı yapar. Dev-Der.), kuruluşların belli bir anlayış ve davranış birliğinde birleşmeleri gerekir. Siyasal partiler (tabi AP ve MHP de dahil Dev-Der) ve başka kuruluşlar, ekonomik politikalarda, toplumsal politikalarda birbirlerinden çook ayrılabilirler (birleşilecek başka konu kaldı mı ki? Dev - Der), ama bir ülkede aynı ülkenin insanları olarak eğer barış içinde yaşamak istiyorsak, eğer demokrasimizi yaşatmak istiyorsak (.........) devletimizi canımızı ve özgürlüğümüzü eline silah tutuşturulmuş bir avuç caniye (faşist güçler dese sanki dili yanar. Dev. Der.) teslim etmek istemiyorsak bazı kurallarda ve davranışlarda birleşmemiz zorunludur.» (Cumhuriyet, 6 Şubat 1979).

Halk güçlerinden artık iyice kopuşan ve o güçlerle arasına çin setleri ören Ecevit işte böylece faşist örgüt ve partilerle birleşerek faşizm tehlikesinden korunabileceğini sanır. Tam da başı kum içinde, devekuşu mantığı! Bir zamanlar aıkca faşist olarak kabul ettiği MHP'yle, «Bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemeyeceksiniz» diyen Demirel ve AP'siyle birleşerek, faşizmi önleyecek(!) «umudumuz Ecevit».

Bu çağrı aslında CHP'inin 13 aylık davranışının tam bir özetidir. CHP ve Ecevit 13 ay

(Devamı Sayfa 14 de)

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM

(XVI)

MAOCU BOZKURT

BOZKURTLAR

Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir

FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?

İ. Bilen, Hikmet Kıvılcımlı'ya pislik atmaktan bıkıp usanmaz. En namussuz yöntemlerle Kıvılcımlı Usta'ya saldırır durur. Böyle yapmakla, Kıvılcımlı'nın tabii aynı zamanda proletarya sosyalizminin izini tozunu silebileceğini sanır. Boşuna çaba. Ama İ. Bilen için başka çıkış yolu yoktur. O ister istemez 1929 larda tutulduğu ihanet yolunda «ilerle»yecektir. Çünkü aksi davranışı kendi alnına kendi eliyle «hain» damgasını vurması olur ki böylesi bir öz eleştiriyi İ. Bilen'den beklemek iyimserlikten de öte çocukça saflık olur. Bu yüzden İ. Bilen her fırsatta, Kıvılcımlı'ya çamur atıp duracaktır. Şimdi yeniden Bilen'in «Çetin Savaş»ına dönelim ve Kıvılcımlı'ya attığı pisliklere birkaç örnek daha verelim:

«General eskisi Madanoğlu sonra tabii senatör Acuner senatoda, 12 Mart olaylarından sonra, bazı açıklamalar yaptılar. Kıvılcımlı'nın Mihri Belli'nin MİT ajanı olduklarını söylediler. Olaylar bunu doğrulamıştır.» (İ. Bilen a.g.y. s: 30)

İ. Bilen burada yine Hitler yöntemlerine başvuruyor. Çünkü ne Madanoğlu'nun ne de Acuner'in, Mihri Belli'yle Hikmet Kıvılcımlı'nın MİT ajanı olduklarına dair hiçbir zaman ve hiç bir yerde kelime söylemediklerini Türkiye solu üzerine azıcık bilgisi olan herkes bilir. Ama Bilen yine de bu metodlardan medet umar. Düşünün Bilen'in çaresizliğini.

Bilen bu arada Cemal Madanoğlu gibi 12 Mart faşizminin zindanlarında yatmış namuslu bir yurtsevere, ilerici bir demokrata «general eskisi» diyerek çamur atmayı da ihmal etmiyor. Bilen'in bu davranışının kökeninde o Hitler yöntemleriyle yalan ve iftirada bulunurken ister istemez içine düştüğü suçluluk kompleksi ile, Türkiye toprağında dövüşen ilerici, devrimci insanlara karşı duyduğu kin ve nefret uyguları da yatmaktadır. Çünkü kendisi bir hain, bir kaçaktır.

Devrimciler «general eskisi» gibi küfürleri; Türün'ler, Tağmaçlar'lar, Elverdi'ler, Sunay'lar gibi Emperyalizmin maşası, vatan ve millet düşmanı faşist fosillerine layık görürler ve onlar için kullanırlar. İ. Bilen ise Madanoğlu gibi anti-faşist, anti-emperyalist, ilerici yurtseverlere küfreder. Çünkü onun vicdanı daha önce de söylediğimiz gibi bir hain vicdanıdır. Bizce bu davranışı bile İ. Bilen'in siyasi kişiliğini ortaya koymaya yeterlidir.

İ. Bilen yukarda Kıvılcımlı'nın yanında Mihri Belli'ye de pislik atıyor. Ona'da «MİT ajanı» diyor. Bu da yine Bilen'in Türkiye toprağında dövüşen Devrimcilere duyduğu düşmanlıktan ileri geliyor. Bildiğimiz gibi Mihri Belli 1945 lerden beri günahıyla, sevabıyla ama kendi ülkesinde ve insanları arasında dövüşmektedir. Bilen'in de affedemediği budur zaten. Kendisi gibi hain ve korkak olmamak Bilen için en bağışlanmaz suçtur. Bilen'i Mihri Belli'ye çamur atmaya iten neden bizce bundan başka birşey değildir. (Burada Mihri Belli'nin teorik görüşlerinin yanlışlığını söz konusu etmiyoruz. Yine bilindiği gibi Mihri Belli'nin MDD ideolojisi Hikmet Kıvılcımlı tarafından «Devrim Zorlaması Demokratik Zortlama» adlı eserle eleştirilip mahkum edilmiştir. Böylece Mihri Bellinin Türkiye solu üzerindeki hakimiyeti de sona erdirilmiştir. Ancak bizim burada sözünü ettiğimiz Türkiye toprağında aşağı yukarı 40 yıldır namusluca dövüşme yürekliliğini göze alabilmiş olmasıdır.)

İ. Bilen Hitler vari yöntemlerle kara çalmaya devam ediyor:

«Başka bir olay; 12 Mart öncesi, daha Genel Kurmay Başkanı Tural paşa zamanı, ordu birliklerinde anti-komünizme hız verilmişti. İşte tam o sıralarda Kıvılcımlı, sık sık Deniz Harp Lisesine, kışlalara gidiyor konuşmalar yapıyor. Bu konuşmaları teybe alınıyor ve ordu birliklerine dinletiliyor. Sözün açıkçası, anti-komünist kampanyaya aktif katılıyor. Kıvılcımlı Sovyet düşmanlığını, Çekoslavakya olayları sırasında, «Türk Solu» dergisinde bütün iğrençliği ile kusmuştur. Bu nedenle, onun, Amerikancı generallerin kanatları ve MİT'in eli altında onların yönergelerine göre kışlalarda anti-komünizm curcunasına katılması şaşılacak bir şey değildir.» (İ. Bilen Çetin Savaş s: 30)

İ. Bilen yukarda namussuzlukta ve alçaklıkta birbirinden aşağı kalmayan iki iftirada bulunuyor. Birincisi Hikmet Kıvılcımlının «Kışlalarda anti-komünist konuşmalar» yapması, ikincisi «Türk Solu dergisinde Sovyet düşmanlığı» yapması. Şimdi bu yalanları sırayla ele alıp inceleyelim ve bunların ne itçil, ne akıl ne vicdan dışı suçlamalar olduğunu gösterelim.

Hikmet Kıvılcımlı «sık sık Deniz Harp Lisesine, kışlalara gidiyor, konuşmalar yapıyor, anti-komünist kampanyaya aktif katılıyor»muş (!) «Amerikancı generallerin kanatları ve MİT'in eli altında kışlalarda anti-komünizm curcunasına katılması şaşılacak bir şey değil»miş (!)

Bu iftiraları yapabilmesi için bir kişinin insanlıktan çıkması, insan kılığında köpekleşmesi veya aynı şey demek olan; insanlık düşmanı bir canavar yani Hitler metodlarıyla çalışan Türkeş gibi, Yaşar Okuyan gibi, bir Faşist propagandacı olması gerekir. Çünkü o dönemde Hikmet Kıvılcımlı, 70 yaşında, ağır kanser kanamaları ve acıları içinde kıvranırken hastalığın verdiği acılara teslim olmamış, en küçük bir karamsarlık ve bunalıma düşmemiş, teorik ve pratik devrimci çalışmalarına bir an olsun ara vermemişti. Kıvılcımlı'nın bu dönemdeki çalışmalarını şöyle özetleyebiliriz:

1967 yılı yayına başlayan Sosyalist gazeteleri, İPSD aracılığıyla halk teşkilatlanması yolunda pratik eylemler, Tarihsel Maddecilik Yayınları aracılığıyla bir dizi teorik emeğin Türkiye halkına sunulması. Bu emekleri sıralıyalım: **Uyarmak için Uyanmalı, Uyanmak İçin Uyarmalı** (TİP'e eleştiri ve teklifler), **Oportünizm Nedir, Halk Savaşının Planları, Devrim Zorlaması Demokratik Zortlama, Anarşi Yok! Büyük Derleniş!, Toplum Biçimlerinin Gelişimi** ve 1970 de yeniden yayın hayatına başlayan ve 12 Mart içinde «Balyoz Harekatı»na kadar süren **Sosyalist** gazetesinde haftalık yayın faaliyeti. Kıvılcım bütün Devrimci uğraşların yanında **ağır** hasta olmasına rağmen çeşitli illerde konferanslar vermekten, sol liderleri açık oturumlara davet etmekten geri durmadı. Bunların'da başlıcaları olarak: İzmir konferansı, İstanbul, Aksaray **İPSD lokalinde** verdiği devrimci hareketin gün cel sorunlarına ilişkin bir seri konferanslar, yine Aksaray TÖS salonunda **«Finans Kapital ve Türkiye»** adlı konferans ve son olarak 6 Mart 1971 de Ankara Hukuk Fakültesin de verdiği **«Durum Yargılaması»**. (Bu son iki konferans metni yayınlanmıştır) adlı konferansları sayabiliriz. Tüm bu teorik-pratik çalışmalar İ. Bilen'in işaret ettiği dönemde yani 1967-1971 arası yapılmıştır. Bu çalışmaların gerçekçiliği hiç bir kanıta gerek kalmıyacak kertede apaçık ortada durmaktadır. Yine bu çalışmalar günlerini ölümcül hastalığı yüzünden zaman zaman hastanede (söz konusu süre içinde Kıvılcımlının kasıklarındaki kanser yarasına 13 kez tıbbi müdahalelerde bulunulmuştur.) Ama çoğu zaman evde **yatalak** olarak geçirmek zorunda kalan bir insan tarafından başarılmıştır. Ve bu olağan üstü çaba gerektiren eylemlerden dolayı Kıvılcımlı'yı 12 Mart Faşizmi idam talebiyle **yargılamıştır**. Ancak doğa celladı kanser, hükmünü, faşist cellatlardan önce vermiş ve hakkında sürdürülen dava sonuçlanmadan Kıvılcımlı bedence dünyamızdan ayrılmıştır.

İşte böyle bir insana şerefsizce çamurlar atıyor İ. Bilen. Daha önce de söylediğimiz gibi Bilen'in vicdanı bir devrimci vicdanı değil, bir goril vicdanıdır. Yani bir Videla'nın Pinochet'in, bir Suharto'nun bir Şah Rıza'nın bir Türkeş'in vicdanı nasılsa Bilen'inki de öyledir.

Bunun için Bilen, tüm ömrünü, işçi sınıfı davasına adamış, bu yüzden 22 yıl zindanlarda yatmış yüz ün üstünde teorik eser bırakmış bir devrimciye, evinde bile siyasi polisçe gözetlenen, tedavi için bile yurtdışına **çıkmasına** izin verilmeyen ve bütün ömrünce burjuvazi tarafından «Azılı komünist Moskovaya git!» diye lanetlenen bir Marksist-Leninist öndere, hiç bir rahatsızlık, duymadan, hiç yüreği sızlamadan en namuzsuzca bir şekilde kara çalabiliyor. O önder için «kışlalarda Deniz Harp Lisesinde Anti-Komünist konuşmalar yaptı» diyebiliyor. Bu adice suçlama aslında Türkiye toprağında dövüşen her gerçek devrimciyi güldürmekten başka bir işe yaramaz. Çünkü böyle bir olayın olmadığını ve olamayacağını bu toprakta dövüşen herkes adı gibi bilir Bilen bu iftirayı yaparken apaçık olay uydurmaktadır. Bu konuya geçmeden önce son bir kanıt daha vermek istiyoruz: Kıvılcımlı 12 Mart'ta hemen hemen tümü askerlerden oluşan 83 arkadaşı ile birlikte yargılanmıştır. Bu askerlerin de yüzde doksanını denizciler oluşturmaktadır. Yani bunlar Deniz Lisesi, Deniz Harp Okulu öğrencileri ile, denizci subaylardır. Bir kısmı idam talebiyle yargılanan bu genç askerler, 12 Mart zindanlarında en amansız işkencelere uğratılmış, çoğu ağır cezalara mahkum edilmiştir. Ve bu insanlar ancak 1974 affı ile dışarı çıkabilmiştir.

Eğer Kıvılcımlı askeri okullarda ve kışlalarda «Anti-Komünist konuşmalar» yapmış olsaydı bu genç devrimci askerler Kıvılcımlı'nın peşine düşer miydi? Kıvılcımlı ile birlikte sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanır mıydı?

Ama Laz İsmail bizim bu kanıtımıza da söyleyecek birşey bulabilir... Bu genç askerlerin de hepsine birden, hiç çekinmeden «Polis, MİT ajanı» damgasını vurup geçebilir. «Hepsi polisti, sıkıyönetimde yargılanmaları da numaraydı» diyebilir. Bu insanların işkence görmelerine, dört yıl sıkıyönetim zindanlarında yatmalarına, okullarından ve mesleklerinden olmalarına ise, «Bu hiçbir şey değiştirmez» diyebilir. İ. Bilen Kıvılcımlı için: «Diyorlar ki uzun yıllar yattı hapislerde. Bu hiç bir şey değiştirmez» dememiş miydi? Aynı şeyi, bu genç askerler için de pekala söyleyebilir. Laz İsmail bu. Onun söyleyemeyeceği yalan, yapacayacağı iftira, atamayacağı pislik yoktur. Ve de bu işlerde tam uzmandır.

Laz İsmail'in bu siyasi ahlak yoksunluğuna; bu sorumsuzca tutumuna, önüne gelene kara çalmasına bir örnek daha vermeden geçmiyelim:

Evet, yine İ. Bilen'in «Çetin Savaş» (!) ından okuyoruz:

«**Katkı dergisi** Aralık 1974 sayısında TSİP üstüne bir **açıklama** yaptı. Bu partinin sözcülüğünü yapan «**Kitle» gazetesinin**: «Hürriyet Holdingin koltuğu altında icra-i sanat ettiğini yazdı. Fotoğraflar belgeler bastı. TSİP'in merkezi Newyork'da olan ve CİA'nın emrinde bulunan «Uluslar Arası İşçi Birliği»ne bağlı olduğunu somut verilerle göstermeye çalıştı.

«Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, derler.» (a.g.y. s: 31)

Görüldüğü gibi, İ. Bilen yukarda; Katkı dergisine dayanarak, TSİP'in «CİA'nın emrinde bulunan» bir polis örgütü olduğunu söylüyor.

Bilen'e göre bir siyasi hareketi en ağır biçimde suçlayabilmek için bir derginin o konudaki yayını yeterli oluyor. O siyasi hareketin gelmişi geçmişi, teorisi-pratiği hakkında bir araştırma inceleme yapmaya gerek görülmüyor. Kara çalınıp geçiliyor.

Aynı İ. Bilen dün «CİA nın emrinde bulun»makla suçladığı TSİP için bugün bakın ne diyor:

«Partimiz: TİP'le, TSİP'le savaş ortaklığı kurmak olanaklarını, yollarını arıyor. Onların taktiği TKP'ni görmezlikten gelmektir. Bu boş çürük bir taktiktir» (Yeni Çağ, Şubat 1977 sayı 2. aktaran İlke sayı 56, s: 106)

İşte Bilen'in ya da sahte TKP'nin siyasi seviyesini daha doğrusu seviyesizliğini gösteren somut bir örnek. Dün polis örgütü diye suçla bugün hiç bir öz eleştiri yapmadan aynı örgütle «savaş ortaklığı kurma yollarını ara»! Ne diyelim allah yardımcınız olsun. İnşallah ilerde kurarsınız özlediğiniz «ortaklığı»...

Şimdi gelelim İ. Bilen'in Hikmet Kıvılcımlı'ya

(Devamı arkada)

attığı ikinci pisliğe yani Kıvılcımlının Türk Solu dergisinde «Sovyet düşmanlığı» yaptığı masalına.

İ. Bilen bu alçakça yalanını sık sık tekrarlamaktan kendini alamaz. Onun bu davranışı da bir Hitler taktiğidir. Hani, biliyoruz, Hitler der ki: «ortaya bir yalan atın! Kitleler önce bu yalana inanmayacaklardır. Ama yalanınızı sık sık tekrarlarsanız, yığınlar giderek bu yalana alışacaklar ve sonunda inanacaklardır.»

İşte laz İsmail de Hitler'in bu öğüdüne uygunca yalanını tekrarlar durur. Örnekleyelim:

Daha yukarda, Bilen'in «Çetin Savaş» (!) ından bir konuya ilişkin aktarma yapmıştık. Şimdi de yeni Çağ dergisinden bir aktarma yapalım:

«Bir çok sözde sosyalistler ve en başta Hikmet Kıvılcımlı sistemli bir anti-Sovyetimle burjuvazinin, Devrimcileri ve Türkiye'yi Dünya sosyalist sisteminden yalıtmak politikasına yardım etmişlerdir.» (a.g.y. Temmuz 1974 sayı 7, s: 606. aktaran İlke sayı 56 s: 98)

Bilen'in «Savaş Yolu» (!) adlı kitabından bir aktarma:

«Sovyet düşmanlığını, Çekoslavak olayları üstüne basında çıkan yazılarıyla, özellikle «TURK SOLU»ndaki yazıları ile kusuvermiştir. Böylesi bir hortlağa sarılanların, kimin değirmenine su akıttıklarını görmek zor değildir.» (a.g.y Konuk yayınları s. 14)

İ. Bilen bu konuda en uzun demogojik saldırısını «Günümüzde TKP» adlı kitapçığında yapar. Son olarak bir alıntı da oradan yapalım:

«H. Kıvılcımlı en azılı Sovyet düşmanlarının savundukları iftiralarla «Türk Solu»nda içini döküyor. Çekoslavak olaylarını, Batı Alman emperyalistlerinin, Londra'nın, Washington'un ağzından diline doluyor. Sovyetleri, küçük devletlerin «düşmanı» diye göstermek için yırtınıyor. Sovyetlere «Emperyalist» diyecek kadar alçalıyor. Böylece, Likidatörler, Türkiye'deki Sovyet düşmanlığı, komünist düşmanlığı yapanların değirmenine su akıtıyor. Bunların gözleri öylesine dönmüşki, Türk-Sovyet ilişkilerini, Amerikan ajanı Bedii Faik gibilerden daha aşağılık bir dille eleştiriyorlar. Bunlar, Sovyetlerin Türkiye'de kuracakları yeni fabrikaları, açtıkları ucuz kredileri, bu ekonomik anlaşmaları Türkiye halkına değil, iş birlikçi hükümete «yardım» için yaptıklarını ortaya yayıyorlar. Onlar bütün bu iğrenç gevezelikleri Pekin'den alıp, Ankara'da, İstanbul'da piyasaya sürüyorlar.

«Likidatörler dünya komünist hareketinin birliğine karşıdırlar. Buna bir «Sovyet oyunu» diyorlar.» (a.g.y. sayfa: 68-69)

Laz İsmailin küfürnamesi yukardaki satırlardaki ifadeyle aynı paralelde uzayıp gidiyor. Ama biz aktarmayı burada keseceğiz, daha fazla uzatmayı gerekli bulmuyoruz.

Burjuva düşünürlerinin 100 yıldır vazgeçemedikleri bir metodları vardır. Onlar Marksizme saldırırken açıkça ve dürüstçe Marksizmin öğretilerine saldırmazlar, saldıramazlar. Yani Markstan aktarmalar yaparak, orada konan teorileri eleştirmeye cesaret edemezler. Daha doğrusu güçleri yetmez. Peki onlar ne yaparlar? Şunu: Burjuva ideologları önce Marksizmin öğretilerini işlerine geldiği gibi, gönüllerince, veya istedikleri gibi yorumlayıp çarpıtarak ortaya gerçek Marksizmle hiçbir ilgisi olmayan, hasta, sakat bir sözde (uyduruk) «Marksizm» çıkarırlar. Daha doğrusu yaratırlar. Sonra da kendi icatları olan bu uyduruk «Marksizme» saldırarak onu yerle bir ederler. Sonra da artık Marksizmin öldüğünü ilan ederek, Marksizme karşı kazandıkları bu zaferi kutlarlar. Burjuva sosyologları her gün bıkıp usanmadan bu oyunu yeniden oynarlar ve her gün yeniden Marksizmin işini bitirdiklerini ilan ederler. Ancak onların bu oyununa karşın yaşayan gerçek Marksizm her gün gelişip güçlenmekten ve yeryüzünün yeni yeni bölgelerine yayılmaktan geri durmaz.

Laz İsmail de tıpkı burjuvazinin bu parlak bilginleri gibi iş görüyor. Onların yöntemiyle çalışıyor. O da, Kıvılcımlı'nın yayınlanmış kırk küsür ciltlik eserlerinden bir tek satırcık olsun aktarma yaparak orada konan, ya da savunulan düşünceye eleştiride bulunmuyor. Önce Kıvılcımlı'ya söylemediği, yazmadığı, savunmadığı, tezleri savunduruyor; yani önce kendi gönlünce kendi kafasına uygun bir Kıvılcımlı yaratıyor. Ondan sonra da muzaffer, kahraman edasıyla bu «Kıvılcımlı»yı karşısına alıp, ona veryansın ediyor. Ondan sonra da muzaffer kahraman edasıyla «baş belası Kıvılcımlı'nın» artık işini bitirdiğini ilan ediyor. Bilen de on yıldır bu oyunu oynamaktan bıkıp usanmıyor. Ne varki I. Bilenin bu oyunu da; Marksizm-Leninizmin Türkiye şartlarına uygulanması demek olan Kıvılcımlının düşünce ürünlerinin ve onun elli yıllık kahırlı sosyalizm savaşının her gün biraz daha anlaşılmasının, gelişip güçlenmesine engel olamıyor. Olamayacaktır da.

Şimdi Türk Solu'ndaki «Sovyet düşmanlığı» meselesine geri dönelim ve Laz İsmailin ne yaman bir yalancı, ne namussuz bir iftiracı olduğunu bir kez daha görelim:

Hikmet Kıvılcımlı'nın Çekoslavakya olaylarını değerlendiren «ÇEK MESELESİ Mİ? DÜNYA MESELESİ Mİ?» Başlığını taşıyan bu uzun yazısı 3 Eylül 1968 ile 4 Ekim 1968 tarihleri arasında Türk Solu dergisinin 42-47 nci sayılarında yayınlanmıştır.

Devrimci Derleniş okurları, aslında bu yazıların muhtevasını ve bu yazılarda neyin savunulduğunu çok iyi bilmektedirler. Çünkü Kıvılcımlı'nın söz konusu yazısı Devrimci Derleniş'in 12, 13 ve 14'üncü sayılarında yayınlamış bulunmaktadır. Bu yüzden Devrimci Derleniş okurları için zaten mesele açıktır. Ancak biz yine de ihtiyatlı olmayı elden bırakmayalım ve tekrara düşmek pahasına da olsa, Kıvılcımlı'nın bu yazısından bazı aktarmalar yaparak yazıda işlenen konunun özünü vermeye çalışalım. Meseleyi elden geldiğince Kıvılcımlı'nın kaleminden koymaya çalışacağız. Bu nedenle aktarmalar uzun olabilir. Okuyucunun bizi anlayacağını umarız:

«Sovyetler, Çekoslavakya'dan ne isteyebilirler? Sovyetlerin bir SOSYALİST Cumhuriyetler Birliği olduğunu bir yana bırakalım da, bayağı bir kapitalist devlet olduğunu biran öne sürelim. Kapitalizm İngiltere'de gelişince, kara Avrupa kıt'asındaki rakiplerine karşı: Belçika, Felemenk, Lüksemburg gibi sürüyle satranç tahtasındaki paytaklara benzer devletçikler kurup savunmasını sağladıydı. Sovyetler de, sosyalizm sistemini emperyalizme karşı toprak üzerinde savunmak için, hele İkinci Emperyalist Evren savaşından Doğu Avrupa denizlen ülkede sınır boyu: Polonya, Çekoslavakya, Macaristan, Romanya, Bulgaristan gibi kendi sistemine uyarlı devletçikler tanıdı.

«Kapitalizm için Belçika, Felemenk, Lüksemburg, hattâ Montekarlo ve Andora devletçikleri ne ise, ne denli «BAĞIMSIZ» ise, sosyalizm için de: Polonya, Çekoslavakya hattâ Moğolistan odur ve o denli «BAĞIMSIZDIR.» Bu bağımsızlığı Sovyetlerin kendileri istemişlerdir. Hattâ geçen yüzyılda bunu kendi elleriyle kurmuşlardır. Şimdi ansızın kendi kurduğu ve tuttuğu o «Bağımsız devletlerin» savunduğu bağımsızlıklarını neden zedelesin? Once en basit mantık gereği bunu akıl almıyor.

«Diyelim ki «mantık»ımız çelişkileri kapsar: Olaylar ortada. Sovyetler Birliği yeryüzünün altıda biri. Yerüstü ve yeraltı zenginlikleriyle, büyük emperyalist Amerika Birleşik Devletlerinden çok daha üstün ve bütünlemesine varlıklı. Henüz o yaman ülke zenginliklerini kapitalist Amerika kadar olsun değerlendiremediği ise bir başka olay. İkide bir kapitalist dünyada buğday ithal etmek zorunda kalıyor. Kendi toprağında yapacak böyle uçsuz bucaksız işleri sıra beklerken Sovyetlerin gözü niçin dışarıda olsun?

«Kapitalist düzenin eşitsiz ekonomik gelişimi, kapitalist devletleri zaman zaman dünya dengesini altüst edecek pazar ve hammadde arama maceralarına sürükler. Sosyalizm için böyle bir kaçınılmazlık yoktur. Özellikle Sovyetler Birliği'nin toprakları her türlü teknik ve ekonomik gelişim için gerekli bütün ham madde kaynaklarına ve en geniş insan, pazar malzemesine sahiptir. Böyle bir devletin başkalarına ait topraklara ihtiyaç duyması düşünülemez. Hele Karpat dağlarının karlı tepelerine tünemiş, öteden beri tarihte her Avrupa reformuna Jean Huss çapında bayraklar sunmuş gelenekli iki üç milyon Çek ve Slovak'ın toprağına göz dikmekle neyi kazanacaktır? Bütün dünyayı aleyhine kışkırtmak mı hoşuna gidecektir?

«Daha bunu sorarken bir TOPRAK meselesiyle karşı karşıya bulunmadığımız kendiliğinden anlaşılıyor. Ya sosyal ve politik durumlar?

«HER MİLLET KENDİ ALANYAZISINI KENDİSİ BELİRLENDİRECEK» formülünü Sovyet güdücüleri bilmiyorlar mı? Biraz okur yazar olan her namuslu kişi bilir ki, ne denli küçük, olursa olsun, her milletin kendi alınyazısını sahip olması parolası bir Sovyet icadıdır. Bu parolayı yeryüzünde ilk koyan ve uygulayan akım LENİNİZM adını alır. Sovyetler Birliğinde bir insanın güdücü olmasına hacet yok: İlkokula giden bebekler dahi o parolayı ilmühaber gibi hatırında tutar» (Devrimci Derleniş Sayı 12)

Açıkça gördüğümüz gibi Kıvılcımlı Usta daha yazının başında Sovyet müdahalesinin herhangi bir sömürü ya da işgal amacı gütmediğini ve bu müdahalenin Çekoslavakya'nın bağımsızlığına zerrece gölge düşürmediğini en küçük bir ikirciliğe yer bırakmayacak kesinlikle koyar.

Bundan sonra da meseleyi yerli yabancı hür basının (burjuva basınının) diline dolayışını, şöyle alaya alarak eleştirir. Hiç ara vermeden okumaya devam edelim:

«Öyle ise ne oluyor?

«Evet bütün mesele burada.. İtiraf edelim ki «HÜR BASIN»: Kapitalist dünyasının altıncı kuvvetli olmaktan çıkmış, birinci kuvveti olmuştur. «KAMUOYU» denilen şeyi, her olayın püf noktasında, sonuna dek kör etmeyi ve uçurumun dibine dek istediği yere doğru sürüklemeyi bilen en başarılı kör oyununu, en usta inceliklerle hep o «Hür basın» oynar. Günlerce, haftalarca, aylar ve hattâ yıllarca: her sabah gözünü açan okur yazar, yeni uyanmış taze beyninin içine tonla öyle: uçkur, peşkir, cinayet, polis hafiyesi, hırsız, yankesici, vurgun dolandırıcılık, kız kaçırma, cinsi sapıklık, spor ayıcılıkları, sinema yıldızları, Kur'an kursları ve ilh. ufaklıklarını boşaltır ki, okuyucu ya usanıp hiçbir şeyi ciddiye almaz olur, yahut bir dedektiflik esrarkeşi kesilir çıkar.

«Yıllarca bu kokuşmuş hava ile sistemlice sersemce döndürülmüş bulunan beyinlere, bir de bakarsınız hiç beklenmedik ve yerden göğe haklı görünen bir cevher atılır: «Her millet kendi alınyazısını kendisi belirlendirmeli!...» Ne imrenilecek inci fikir, değil mi? O tonla hür basın süprüntüleri ortasında bu ufacık elmasın parıltısı bütün gözleri kamaştırır. Ah! öyle mi? Yazıklar olsun.. En usanç getiren şirden, en zabıta romanı ve film yıldızı, yahut spor esrarkeşine dek herkesin gözü bu elmas ışığa dalar. Ve onun dışında kalan bütün dünya bir anda kararıp gözden yitiverir.

«Artık varsa yoksa o elmasın değeri üzerine acınılır. Bütün öteki her gün yutulmuş süprüntülerin acısı çıkarılacaktır. İşte Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu bile, hiç adeti değilken, Programlarının beşte dört haberler bölümünü hep o ciddi Çekoslavak meselesine ayırır. Olayların iğne ucu kadar görülmez ayrıntıları üzerinde projektörlerinin milyonlarca mumluk ışığını çevirip, evirip, dolaştırır.

«Çek meslesi cihan kamuoyuna böyle verildi, veriliyor, verilecek. Bu şartlar ortasında en sağlam düşünceli insan azıcık sendelemekten kendini alabilir mi? Ne lüzumu varmış küçücük bir Çek milletini istemediği sosyalizmde zorla tutmaya? Yeryüzünde bunca kapitalist ülkeler var Sovyetler Birliği hepsiyle: «BARIŞ İÇİNDE BIRLIKTE YAŞAMA»ğa kuzu kuzu yanaşmışken, şu kendine göre bir SOSYALİZM» denemek isteyen Çekoslavaklara niçin dayanamasın? Sonra bir çeyrek yüzyıldır. Rus'lar gibi aynı Slav dilini konuşan bir kaç milyon insanı sosyalizme ısındırmak, için, zırhlı silahlardan başka araç bulamamış olmak ne demektir? Ve ilh ve ilh...

«Çek meselesini «Hür Basın»ın sunduğu gibi, sırf ve yalnız ufacık Çek toprağı meselesi olarak ele aldıydın, en insaflı düşünürün bile yukarıdaki sorulardan kendini alamaması kaçınılmaz olur. Hele Türkiye gibi dünya akımlarının hem en anaforlu dönemecinde hem en vurdum duymaz ortamında yaşıyan bir ülke için, yâni dünya ile bütün bağları yüz yıllardan, binyıllardan beri balta ile kesilip koparılmış insanlar için... olayın içyüzünü kavramak hemen hemen imkansızdır» (Devrimci Derleniş, Sayı: 12)

Burjuva Basınının her mesele gibi Çek meselesini de namussuzca çarpıtarak, vermesinin görevi olduğunu bu şekilde gözler batıran Kıvılcımlı, ondan sonra olayı bilimin ışığında tahlil etmeye girişir!

«Dünya meselesi olarak Çekoslavakya probleminin, duyarlık ve heyecan ötesindeki anlamı ne olabilir?

«Soru böyle konulunca herşey göz kamaşmasından kurtuluş kertesine bağlı kalıyor. Yargı için tek ağır basacak eleman, artık şu veya bu formül, slogan, düşünce, davranış olmaktan çıkıyor En kritik anda, zinciri sürükleyen HALKA aranıyor.

«Ve yalın keskinlikte çırılçıplak GÜÇLER DENGESİ ortaya çıkıyor. Bütün öteki hikayeler, şiirler, müzikler, hatta prensipler ve sistemler, güçler dengesi önünde birer boş sadâdırlar. Şu kubbede ya kalırlar, ya kalmazlar. Kaldıkları zaman bile dinlenilen, Dünyanın sesi, KUVVETİN sesidir. Her sesin gücü, GÜCÜN sesinden gelir. Yeryüzü ezeli savaş meydanıdır. Orada ilk ve son duruşmada yalnız (maddi veya manevi) GÜÇLERİNE göre silahlar konuşurlar.

«Çekoslavakya olayı birbirinden çıkmış 3 güce dayanır silah sesini patlatmış bulunuyor:

«1 — Dünya'nın Silah sesi

«2 — Almanya'nın Silah sesi,

«3 — Çekoslavakya'nın Silah sesi.

«Bu sesleri bilmiyen yok. Gene de, hep birlikte söylemce üç sese toptan kulak kabartmamız yararsız olmayacaktır.

«B. Tavşanın kulağı.

«Sovyet Blokunun bütün söyledikleri bir yana Ok gibi yerine varan tek-hareketi şu oldu: Ordular Çekoslavak'yaya girer girmez ülkenin Batı sınırları boyuna süzülüp yığıldılar. Gelen asker Çekoslovakya'nın bütün şehirlerinden dışarıya çıktı. Çekoslovakya'nın bütün idarecileriyle anlaşıldı. Yalnız Alman sınırındaki koygunlaştırıldı. Söz konusu Çek Sosyalizmi miydi? Hayır, belli ki, müdahalenin baş amacı o yığılan sınırlardır.

«Bir Aşırı-Ulu Devletin durup dururken, Dünya Kamuoynun, hatta bayrak bildiği Sosyalizmin üstün-

den, alelacele ordularını bir sınıra dayaması gelişi güzel alınmış karara dayanamaz. Öyle olabileceğini öngörenler bile, askerlerin Alman sınırına dayandığını görür görmez problemin Çekoslavakya sınırından dışarıya atlamış bulunduğunu kabullenmek zorunda kalır.

«Çekoslovakya ile Batı (Kapitalist) Alman sınırları 356 kilometreyi çok aşıyor. Bir 570 kilometre de Avusturya sınırı vardır. Bu «ALMAN IRKININ» sınırı ötesinde neler oluyor? Sınır tavşanın kulağı bu rada gizleniyor. O Tavşan orada yeni yatmıyor. Çekoslovakya ile Avusturya sınırında Alman Tavşanının neler kazdığı unutulamayacak dünün dumanı üstünde anısını çağırışıyor.

«C. İkinci Emperyalist Savaşın püf noktası.

«29 yıl önce Alman Faşizmi Dünyaya saldırmak için atlama tahtası aradı. Önce, Avusturya'yı yuttu. «Anşlus» hakkı tanınır anınmaz, Çekoslovakya Nazi ler'in ağzına sokulmuş bir lokmaya döndü. Alman Emperyalizmi Çek lokmasını yutmadıkça ne sağa ne sola saldıramazdı. Çünkü Çekoslovakya, belinin ortasına iner, Almanya'yı bugünkü gibi ikiye bölerdi. Çekoslavakya Orta Avrupa stratejisinde öylesine nazik ve kestirmece kaledir.

«Ona rağmen, Batılı Emperyalistler (sahnede: İngiliz, Fransız, Kuliste: Amerika), Çekoslovakya'yı yutan Hitler'e, Münich anlaşması ile «Afiyet olsun» dediler. Sovyetlerin Nazi saldırısına karşı bileşme teklifini, Çemberlayn'ın şemsiyesi kadar olsun ele almak tenezzülünde bulunmadılar Batı Emperyalizmi Çekoslovakya'yı Alman faşizmine helâl etmeselerdi ne olurdu?

«Şu iki olay, 55 milyon insanın canını İkinci Emperyalist Evren Savaşından yüzde yüze kurtarırdı:

«1 — 1939 yılı, Çekoslovakya'nın ordu gücü, bütün Alman ordularından üstündü. **Ne İngiliz'e, ne** Fransız'a, ne Amerikalı'ya, ne Sovyetler'e hacet yoktu. Tek başına Çek ordusu Almanya'nın altından girip üstünden çıkmaya yeterliydi. Nazilik ölürdü. Dünya demokratik yoldan, savaşsız gelişirdi.

«2 — **Çekoslavakya'ya da hacet yoktur. Çek ordu**sunun üstünlüğünü herkesten iyi bilen Alman Genel Kurmay Başkanı, serseri Nazi çılgınlığına Almanlığı kurban etmemek için, Hitler kuduz köpeğini fare kapanına kıstırmış, tevkif etmek için parmağını kaldırmak üzere idi. (Gisevius'un **«Bis am bitter im Ende»** sini kaç defa okusak azdır.)

«Bütün bu olayları domuz gibi bilen Batı Emperyalistleri, Münich'te histerik genelev orospuları gibi afakonlar geçirerek Hitler'in altına yattılar. Bütün dünya Emperyalist ajanlarıyla sıkı fıkı çalışan Gisevius, Hitler'in tevkifi için son emri almak üzere gittiği geceyi anlatır. Ansızın: «Achtung! Achtung!» diye müziğini kesen radyo: Hitler'in Münich Zaferini müjdeler. Ve Alman Genel Kurmay Başkanının son işareti yapacak iki eli, çaresizlikle iki yanına düşer.

«Bütün Emperyalist gizli servislerinin dosyalarında yatan fakat milletlerin okudukları zaman bile anlayamadıkları hakikat ne idi?

«1 — Çekoslovakya meselesi, **Emperyalist Evren Savaşının** birinci problemidir.

«2 — Çekoslovakya'yı Naziliğe yutturan şey, Çek ordusunun güçsüzlüğü değil, tersine güçlü oluşu, Emperyalist oyununu bozacak ölçüde güçlü oluşudur.

«Emperyalist oyunu ne idi? Açıkça şu idi: Finans-kapital denilen Şirketler Saltanatı için, artık yeryüzünde şu veya bu Vatan, yahut Millet yoktu. Milletleri kafese koymak için. Vatan çemberleri içinde Ali Cengiz oyunu oynayan, her ülkeye dal budak salmış biricik TEKELCİ SERMAYE OLİGARŞİSİ vardı. Bu Oligarşinin çıkarı Vatan Millet sınırlarını fakir fukaraya dokunulmaz en yüce kutsallık gibi yemek ve yedirmekti.

«Bu oyunu «Diyalektik» oynuyorlardı: kimi Demokrat, kimi Faşist geçinecekti. Viyana şantiyesinde işçiler yaka paça **aşağı attıkları için işçi düşmanı kesilen,** serseri aylıklı **asker Hitler onbaşıdan** daha ahmağını ve daha namussuzunu bulamadığı için, Alman milletinin başına getirenler «Batı Demokrasileri» oldu. Bir İkinci Evren Savaşına ihtiyaçları olduğu için, Nazi hayvanlarını uyuruma ittiler.

«Her zaman Savaş: hazırıyeyici üst sınıfların, Toplum içindeki Sosyal Sınıflar Savaşını dış savaşla oyalamak oyunudur. Ama hiç bir zaman Sınıflar Savaşı 20. yüzyılda olduğu kadar Milletler Savaşı kılığına itçe sokulamadı. İnsanoğlu, göz göre göre kendisini daha iyi soysunlar ve ezsinler diye salhaneye atamazdı. Hele İşçi Sınıfı Tarihe gireli sınıf savaşı yüzük taşı gibi ortada kalmıştı. Hele Sovyetlerde İŞÇİ SINIFI iktidarı kurulunca, ona karşı Alman öküzlerini ürkütecek Nazi çoban köpeklerinden uygunu bulunamazdı.

«Ancak aç bırakılmış Faşist köpekler sıkıştırılacaktı ki, Sovyet fırınına 5 milyon işsizle birden saldırtılabilsin. İkinci Emperyalist Evren Savaşının içyüzü bu idi. Bilmiyen kaldı mı? Ama «Hür Basın» sayesinde, üçüncü Emperyalist Evren Savaşı mayalandırılırken, insanların dikkatleri ayrıntılarla boğularak, Sınıflar Savaşı: bir Milletler Savaşı kılığına elbet sokulmak istenecektir. Onun için 29 yıl önceki oyunu gözden kaçırmamalıyız.

«D. «Blitzkrieg» (Yıldırım savaş) deneyi.

«Nasıl unutulabilir? Daha İkinci Emperyalist Evren Savaşı başlarken gören göze kılavuz istenmedi. Mesele ve Savaş: sözde ALMANLIK ile ANGLOSAKSONLUK yahut FAŞİSTLİK ile «DEMOKRATLIK» arasında olmaktan çıktı. **Kapitalizm** ile **Sosyalizm** arasında kozların paylaşılması yönüne çevrildi.

«Alman Genelkurmayını şaşırtan buydu. Vatan-Millet formülü-Tabusundan başka kavram tanımamak üzere otamatlaştırılmış Asker kafası bir türlü anlayamıyordu. Nasıl olur da, demir gibi kuvvetli. Çekoslovak ordusu Alamanı tepelemeye bol bol yetecekken, ondan başka bütün müttefikleri: Fransız, İngiliz, Leh ve hepsinin «Ruh'u habisi» Amerikan Devletleri takım taklavat Hitler gibi elleriyle yetiştirdikleri külhanbeyin önünde dört kat secdeye kapaklanırlardı?.. Zorbalığını bâtıl itikatlaştırmış Cermen derebeği Prusyalı yunker ağa, elini yanağına vurarak bunda bir Şeytan işi var sanmıştı. Hitler'e İblis yardım ediyordu, hiç ötesi yok. Bu adamla uğraşılmaz!

«Sovyetler Şeytana inanmıyorlardı. İblisi tanıyorlardı. Hitler sarhoşunun kendi üzerlerine yıkılmak istendiğini açıkça gördüler. Stalin, asılacak Ribbentropla saldırmazlık paktı imzaladı. Kıyameti en çok koparanlar: Hitler Çekoslovakya'yı yutarken işbirliği teklif eden Sovyetlere dirsek çevirmiş tatlı su demokratı Batı Emperyalistleri oldu. Oysa, Arabın dediği gibi: «Ceza, amelin cinsindendi». Batı Emperyalistleri, Avrupa Emperyalist kenefine jandarma yazdıkları Naziliği bomba edip Sovyetler üstüne atmışlardı. Sovyetlerin yaptığı tıpkı Çanakkale Savaşında, İngiliz Coni'nin (tatlı canını düşünerek) fitili tükenmeden el bombasını Türk istihkâmına atınca, bizim Mehmetçiğin aynı bombayı, patlamasını beklemeksizin yakalayıp İngiliz istihkâmına fırlatışını andırıyordu. Darılmaca yoktu.

«Beride, Alman faşizmi, tek başına Çekoslovakya ordusunu bile yenemiyeceğini herkesten iyi bildiği için Kızılordu ile savaşı göze alamamış ve ilk fırsatta hesaplaşmak üzere, Uon Schlieffen stratejisi ile, tek cephede hazırlığını bitirinceye dek, saldırmazlık paktını Sovyetlerle imzalamıştı. Emperyalist Evren Savaşının Faşizm ile Sosyalizm arasında geçeceğini anlamamak için insanın pek «şair» veya «muharrir» yahut kurnaz «diplomat» olması gerekirdi.

«Naziler Batı Demokrasileri sayesinde Çekoslovak ordusunu, Avusturya ordusunu, Macaristan ve ilh' ordusunu yedeğine alıp birkaç kat güçlendi. Yetmedi. Askeri eğitmek, Yıldırım Savaşı için tecrübe tahtası bulmak, sarsılan moralleri bir parlak zaferle kuvvetlendirmek için Polonyayı da yedeğine almak zorunda kaldı. Batı Emperyalizminin «garanti verdiği» Polonya'nın bir milyonluk süvari ordusu, Savaş Tanrısı çalımlı eşsiz şovalye Ridz Swigli'nin sürgünde beslenmesine yarayacak Polonya hazinelerini kaçırmaktan başka işe yaratılmadı. Polonyalı kahramanlar da, ağababaları Batı Emperyalistleri gibi, Nazilere karşı Sovyetlerle işbirliği yapmaktansa, şânla, şerefle Hitler'e teslim olmayı öngördüler.

«Bu sonuncu ravundla birlikte Batılı Emperyalistler muratlarına erdiklerini umdular. Alman Faşizmi Polonyayı it dalamış keçiye çevirirken, Sovyetler orduları Varşova önlerine dayanmış, Alman faşizmine: O kadar uzun boylu değil, dur! demişlerdi. Faşizmle Sosyalizm burun buruna gelmişti. Batı Emperyalizminin «Demokrat Hür» basını, Almanlardan çok Sovyetleri kınadı. Olur muydu hiç fukara Polonyayı arkadan vurmak? Oysa Polonyanın zengin sınıfları yıllardan beri Naziliği kırmızı balmumu ile çağırmaktan kırılmışlardı. Batı Emperyalizmi «lisan'ı hâl ile» Hitlere: ne duruyorsun, saldır Sovyetlere, diyordu.

«E. «Drôle de guerre!»

«Hitler saldıramıyordu. Napolyon bütün Avrupayı yedeğine aldığı halde Rusya'da yenilmişti. Simdi ise Batılı Demokrat **Emperyalistler, Almanla Sovyeti** kızıştırmak için, tırnaklarına tükürünce Hitlere Savaş ilan etemişler miydi? **Stalin Batı Emperyalistlerine «Kestaneyi ateşten çıkartamam»** demişti. Hitler çıkaracaktı ama, kestaneyi Alman Emperyalizminden başkasına yedirtmemekle görevliydi. O zaman Emperyalizmin birisi Demokrat, ötekisi Faşist iki cambazı bir savaş **ipinde oynamaya giriştiler...** Hem, ne «Savaştı» o?

«Ona, işi hep şakaya alan Fransız Emperyalizmi «Drôle de guerre» adını vermişti: «Savaş acaibi» Sahiden de Emperyalistler bir Komedi oynadıklarını sanıyorlardı. Sözde birbirlerine Savaş ilan etmişlerdi. Tam bir yıl neredeyse tüfek patlatmaksızın, Alman askerleriyle Fransız-İngiliz askerleri, meşhur Majino hattı üzerinde karşılıklı yârenlik edip çamaşır kuruttular.

«Demokratik Emperyalistler, Nazilik Polonya lokmasını hazmeder etmez, kendilerini bırakıp Sovyetlere saldırmasını bekliyorlardı. Naziler ise, Savaşın en dolaysız KUVVET problemi olduğunu herkes kadar biliyorlardı. Güney-Doğuda: Varşova, Prag, Viyana, Budapeşte, Brüksel, Sofya ve ilh, Kuzeyde Danimarka, Norveç ve ilh'i yedeğe alınca, Europafestung (Avrupa Kalesi) dedikleri yerde bir Paris'in işini tamamlıyacaklardı. Hitler tecrübesiyle biliyordu. Danzig Gaulleiter'ine dediği gibi: «Kapitalistler mi? Parayla satın alınamıyacak kapitalist, kapitalist değildir.» Fransız kapitalizmi toptan satın alınmak için çanak açmış beklerken, deli miydi o kadar Alman faşizmi kendişini hazırlıksız Bolşeviğin dişine taktırsın?

«Alman Finans-kapitali alttan Demokrasi Finans-kapitali ile, Alman Genelkurmayı üstten Fransız-İngiliz-Amerikan Genelkurmayının Faşist ubaylarıy la anlaştılar. Nazi ordusu, bisiklet yarışı yaparca dokunulmamış köprülerden ve açık bırakılmış ezeli Ce'nen geçitlerinden atıldı. Bir solukta Paris'e gelip, en ünlü Fransız kahramanı Mareşal Petain'le «ASKER ASKERE»: «AVRUPA KALESİNİ» komünizmden nasıl kurtacaklarını planlaştırdılar. Ve hemen Hitler'in veliaht tayin ettiği Hess, bir uçakla Büyük Britanya adasına uçuruldu. Sovyetler Birliğine açılacak Haçlılar Seferinde İngilterenin de bir Gauleiter'lik olarak «Europafestung»a katılması isteniyordu. Ava giden Anglosakson Emperyalizmi, şimdi yetiştirdiği Hitler'e, itlere mi av olacaktı? Sosyalizme karşı Haçlılar seferine Alaman «Avrupa kalesi» ile gidebilirdi. İngiliz Emperyalizmi, Alman Emperyalizminin emrine girmek için bu günleri tertiplememişti!

En sonunda Anglosakson Emperyalizminin planı kendiliğindenmişçe tuttu. Alman Faşizmi Eski Dünya ya lider oldu: Uzak Doğu'nun Tokyo'sunda, Çin, Hint Malezya, Endonezya yollarıyla ASYA'yı; Adisabeba'dan Libya yoluyla Tunus, Cezayir Fasa dek AFRİKAYI; Lizbon ve Madritten Osloya dek; Helsinkiden İstanbul'a dek AVRUPA'yı Berlin mihveri çevresinde teşkilatlandırıldı. Zafer arabasına bağladığı bütün Eski Dünyanın Savaş potansiyeli ile Sovyetler Birliği kestanesini ateşten çıkarabileceğine güvendi. Buna Çörçil'i bile inandırdı.

«Böylece, Dünyanın Emperyalist silah sesi, bir anda Alman Emperyalizminin Komünizme karşı patlatılmış silah sesine dönmüş oldu. 30 yıl önceki Alman silah sesiyle, 30 yıl sonraki Alman silah sesinin nasıl kopuntusuz süre geldiğini hatırlamazsak, şimdiki Çekoslovakya silah sesini iyice seçemeyiz. SOSYALİZM ile KAPİTALİZM arasındaki ANA ZITLIĞI, saf insanlara lâtilokum diye yutturmak ve unutturmak için akıllı (DEMOKRAT) Emperyalizm'in eski huyudur: Emperyalistler arası zıtlığı maske gibi kullanır. En geçerli olan ALMAN MASKESİ'dir. O fazla sırıtırsa: bir küçük milleti kanlı karnavala sokmayı pek becerir. Fin maskesi, Leh maskesi Macar maskesi olmazsa, ÇEKOSLOVAK MASKESİ kullanılır.

«Önce Alman Silahının Maskesini, Sonra Çekoslovak Silahının Maskesini kaldırmaya çalışalım.

«ALMANYA'NIN SİLAH SESİ

«A. Köpek köpeği (Emperyalizm, Emperyalizmi)

ısırmaz.

«İkinci Emperyalist Evren Savaşında Alman Silâhını Sovyetler Birliği kırdı. Anglosakson Emperyalizminin kırık Alman silâhını onarmak için herşeyi yapacaklarını bilmek keramete bağlı değildi. Hele Amerikan Emperyalizminin, tıpkı Birinci Emperyalist Evren Savaşından sonraki gibi Alman Emperyalizmini diriltme şırıngalarına hemen başlıyacağı, daha Yalta Konferansında belli olduydu.

«Çörçil, Almanya'yı, eski: Bavyera, Saks, Renan vb. bölümlerine parçalamak teklifini yapmıştı. Bu iş için kurulan Komisyon 2 defadan fazla toplanamadı. Rooswelt: Amerikan askerlerinin Avrupa'da en çok 2 yıldan fazla kalmıyacağını Stalin'e vaadetmişti. Üzerinden çeyrek yüzyılı aşkın zaman geçti: Amerika Almanya'ya yeniden 45.000 asker yolluyordu. Roosewelt, çarçabuk öbür dünyaya gönderilmişti: Ardından Truman, 1945 Temmuz Potsdam Konferansında, Almanya'nın bir merkezde birleştirilmesi projesini getirmişti bile. Fransa veto etmeseydi, Alman Emperyalizmi 23 yıl önce diriltilmiş olacaktı.

«Bunun böyle olacağı Savaş Boyunca Batı Emperyalizminin tavşana kaç, taziya tut deyişinden belliydi. Alman Faşizmi Sovyetlere saldırdığı gün Batılılar Kızılordunun Sibirya'ya dek silinip süpürülmesini beklediler. Çörçil'in ünlü «AD...

(Devamı arkada)

söylevi bunu açıkça ilân etmişti. O görüşle ve sırf Faşizm, Sovyetleri yıktıktan sonra hazıra konmak amacıyla Demokrat Emperyalizmler: «İKİNCI CEPHE» kuracaklarını açıkladılardı. Uzun ve kanlı savaş yılları uzadıkça, her altı ayda bir adı anılan «İkinci Cephe» ertelendi. Şu yıkılası Sosyalizm bir türlü dayancını yitirmiyordu ki, Demokrat Emperyalizmler hazıra konacak bir «İkinci Cepheyi» açsınlardı.

«Naziler Stalingrad önüne geldiler. İkinci Cephe gene açılmadı. Beklendi. Kızılordu. Alman Ordusunun belini ortasından kırdığı gün, «İkinci Cephe» adlı temcit pilâvı yeniden ısıtıldı. Alman Emperyalizmi anasından doğduğuna pişman edilip, Kızılordu Alman sınırlarını aşacağı sıralar, en sonra «İkinci Cephe» açıldı. Görünüşte Demokrat Emperyalizmler «Sovyetlere yardım» için geliyorlardı. Gerçekte İkinci Cephenin: Alman Emperyalizmini korumaktan başka hiç bir amaç gütmediği ortadaydı. Demokrat Emperyalistler, son dakikada (Hitler'in son çakıkasında) ALMANYA'NIN ÜÇTE IKİSİNİ SOSYALİZM'den kurtardılar. İkinci Cephenin Alman Emperyalizmini korumaktan başka amaç gütmediği sırıttı.

«Onun için Stalin: «Allah bizi dostlarımı-dan korusun, biz düşmanlarımızın hakkından nasıl olsa geliriz» demişti.

«B. Hitler iti ölmez.

«Nazi orduları henüz kaçmakta ve Kızılorduca kovalanmakta iken toplanan Yalta Konferansı şu bildiriyi yayınlamıştı:

«Bizim (Sovyetlerle Demokrat Emperyalistlerin) bükülmez irademiz, Alman askerciliğini (militarizmini) ve Alman Nasyonal-Sosyalizmini kökünden yıkmaktır ve bunu öylesine yapmaktır ki, Almanya bir daha hiç bir zaman Cihan barışını bozamasın. Bütün savaş canilerini hemen mahkeme önüne çıkarmıya ve çarçabuk cezaya çarptırmaya kararlıyız.»

«1945'ten 1964 yılına dek ne yapıldı?

«Alman savaş suçlularını yargılayan Münich mahkemesi, yalnız, hamamın namusunu kurtarmıya çalıştı. Sosyalizme giren Doğu Almanya'da kaç tane cinayet suçlusu Nazi varsa, hep birden, gizli, açık Batı Batı Almanya'ya kaçtılar. Her gün bütün dünyaya bu kaçışların Sosyalizm istenmediğinden olduğu yayıldı. Ona rağmen, Nazi kaatilleri ne denli çokmuşlar ki, 9 yıl içinde Doğu Almanya 16.572 Faşist caniyi yargıladı. 12.807 kişi hüküm giydi. 1578 kişi beraat etti. 2187 suçlu bulunamadı. Mahkûm edilenlerden 118'i ölüm cezasına, 231'i müebbet hapse çarptırıldılar, 5.088'i üç yıldan yukarı hapis yattı.

«Bir de bütüne yakın Nazi suçlularının koltuğu altına sığındıkları Batı (Federal) Almanya'ya bakalım. Orası, nüfusça Doğu Almanya'dan iki üç kat kalabalıktır. Kaçanları da hesaplarsak, Batı Almanya'da yüzbinlerce Nazi savaş suçlusu bulunuyor demektir. Bunlardan yalnız 12.457 kişi yargılanabildi, 9'u idam, 91'i müebbet hapis, 80'i kürek cezasına çarptırıldı. 7.000 sanık beraat ettirildi... Demek koca Almanya'da milyonlarla insanı gazla boğup, fırında yakanlar 9 kişicikmiş!

«Bu «SINIF ADALETİ» nin anlamı açıktı. Emperyalizm, ister Faşist olsun, ister demokrat olsun, tek amaç güdüyordu: Alman militarizmini ve Naziliği değil, Almanya'da ve gerekirse Alman azgınlarıyla dünyada sosyalizmi yıkmak! Bu işte yeryüzünün en gözü kararmış otomat hayvanları Almanya'da yetiştirilebilirdi. Efendisini tanımıyan şu veya bu Nazi başı veya kuyruğu, Adalet gösterisi ile milletleri kandırmak için, ortadan kaldırılabilirdi. Ama, NAZİLİK'in kendisi, Emperyalizmin vazgeçilemez silâhıydı. Sıra geldikçe kullanılacaktı. Gerekirse o Naziliğe «Cihan barışı gene bozdurulacaktı».

«Onun için Emperyalizm, önce gizli gizli, sonra açıktan açığa, bütün cinayet işlemiş sayılı Nazileri, Batı Almanya'nın bütün kilit noktalarında başa geçirdi. 1964 yılı cinayetle suçlu 1900 Alman faşist, Batı Alman devletinde hemen her yeri tutuyorlardı. Nazi kaatillerinin Batı Almanya'daki rollerini anlamak için şu bir kaç örneği göz önüne sürelim:

«21 tane Bakan ve Federal Devlet Sekreteri.

«100 tane Bundeswehr (Ordu) general ve amirali.

«828 tane Büyük hakim, savcı, yargıç.

«244 tane Dışişleri yüksek memuru, Bonn Elçisi, Konsolosu.

«279 tane Polis başı, «Anayasa koruyucusu» (adı verilen gizli polis) yüksek memurları.

«Yâni Batı Almanya'nın: Gizli, açık polisi İçişleri, Dışişleri, Orduları, Adliyesi, en ince hesaplarla denenmiş Nazi kaatillerinin kontrolu altına sokulmuştur. Amerika ve Emperyalizm o eski kurt Nazi külhanbeylerine güveniyor. Naziler de, bu güvence yerden göğedek elverişli olduklarını ispat için harıl harıl hazırlanıyorlar.» (Devrimci Derleniş, Sayı 12-13)

Kıvılcımlı usta bundan sonra, Nazilerin cinayetlerinden somut belgesel örnekler verir. Ve sonra da günümüz Almanyasında Naziliğin uluslararası emperyalizmce nasıl diriltildiğini yine somut örneklerle anlatmaya devam eder. Aktaralım:

«Nazi ordularının her girdiği yerde binlerce çeşidi işlenen cinayetlerden niçin Güney Almanyadakilerini andık? Bunların Çekoslovak sınırı oluşu yanında, bir başka yan var: Neu-Stassfurt kampı ve Schlempp grupu ile sıkı bağlı olan: Herrn Doktor honoris causa Heinrich Lübke!

«D. Kibar İnsan kasabı Alman Cumhurbaşkanı

«Güney Almanya Silâh Şirketlerinin köle işçileri sinek kadar acımaksızın yiyen elebaşısının, Batı (Federal: Kapitalist) Almanya Cumhurbaşkanı Heinrich Lübke olduğunu işitirseniz, inanır mısınız?

«Bir süre önce Doğu (Demokratik: Sosyalist) Almanya Hükümeti, Lübke'nin: 1) Gestapo ajanı, 2) Hitlercilerin güvençli adamı, 3) Konsantrasyon kamplarını kuran ve köle işçi sömüren kişi olduğunu ispatlıyan belgeleri, altlarında açık «Lübke» imzalarını taşıyan fotokopileriyle yayınladı. Tabiî bu belgeler Batılı Emperyalistler için birer «Başarı sertifikası» ve «İyihal kâğıdı» yerine geçti ve Lübke'nin cidden Batı Almanya'nın Başkanı olmaya lâyık bir ulu kişi olduğunu ispatladı.

«Bay Lübke, suçlamıya uzun süre karşılık vermedi. Tenezzül mü ederdi koskoca bir Emperyalizm Cumhurbaşkanı? Derken, susmanın ağırlığı arttı. En sonra 1965 Aralığında en çok satılan Batı Alman dergisi «der Spiegel» e **«Bernburg yeraltılarını tanımadığını ve inşaat gruplarının zorla işçi çalıştırmalarıyla hiç bir ilişkisi bulunmadığını»** açıkladı. (Devrimci Derleniş, Sayı 13)

Kıvılcımlı kapitalist (Batı) Alman Cumhurbaşkanının eski bir gestapo ajanı ve insan kasabı olduğunu böyle açıkca koyduktan sonra, yeni nazi partisinin hortlatılışına ve Çekoslavakyanın Emperyalizm için ne denli önem taşıdığını şöyle dile getirir:

«Tam Çekoslovakya trajedisi günlerinde Almanya'nın nerelere geldiğini en peçesizce belirten tek olay: NEONAZİ (Yeni Nazi) Partisidir. Bu Partinin adı bile (DP'den kırma AP gibi) Nazi adının kısaltılmışıdır. Hitler'in partisi: NSDAP idi. Bu ada, utanmazca bir demagojiyle: **S: Sosyalist**, ve **A: Amele-işçi** sözcükleri katılmıştı. Şimdiki Almanya faşizmi artık: «SOSYALİST» yahut «İŞÇİ» maskeleri takmıyor. Çünkü arkası: Amerika kuvvetli.

«Unutmıyalım. Batı Almanya'da namuslu sosyalistlerin parti kurmaları yasaktır. Ama, Yeni Nazi Partisi 1969 seçimlerinde **«BAŞA GÜREŞEREK» Bundestag'a** (Alman Meclisine) kuvvet gösterisiyle girmiye çağırılıdır. En tarafsız Batı gazeteleri: Yeni Nazi programıyla Hitlerci **programın birbirinden** kopya edilişini «TABİİ» buluyor.

«Batı Almanya'yı birdenbire kırıp geçiren Yeni Nazi **programından iki bölüme işaret** etmek yeter:

«1) **«HÜRRİYET İÇİNDE ALMAN BİRLİĞİ» 1-3 maddeler: «1945 Komünist fütuhatı «GERÇEKLEŞTİĞİNİ» tanımıyoruz.» «O yerlerden her türlü vazgeçiş, Alman ulusunun çıkarlarına ihanet etmektir.»**

«O yerler» içinde bugünkü: Sovyet, Polonya, Avusturya gibi ÇEKOSLOVAKYA toprakları da vardır.

«3-6. maddeler: **«Sovyetler ülkesi ve Doğu Almanya üzerindeki isteklerimizden hiç kimse, hiç bir hükümet ve hiç bir parti vazgeçemez.»**

«Dikkat edilecek şey; Doğu Almanya da bir Almanya'dır. O Batı Almanya'yı «geri almak» istemiyor da, Batı Almanya Doğuyu ve ötesini istemiyeni ihanatle suçluyor!.. Neonazi programı nasıl gerçekleşecek?

«2) **«SAVUNMA VE AVRUPAYI SAVUNMA SİYASETİ»** (Program bölümü) ile. O bölümde şunlar saklanmıyor:

«Avrupanın var olması için gerekli askercil garanti, her şeyden önce Almanya'nın irade birliğinin yeniden kuruluşuna ve Avrupa bölünüşünün ortadan kaldırılışına bağlıdır.» (Yani Hitler'in **«EUROPAFESTUNG»**u «Avrupa Kalesi» yeniden kurulmalıdır.) Bunun için:

«Artık İkinci Evren Savaşının özel birliklerine karşı hiç bir kötüleme yapılmamalıdır» (Yâni: bütün nazi SS'leri, «Alman ulusu adına» cinayet işliyenler, yeniden itibara kavuşturulmalıdır: sanki kavuşmamışlar gibi) O da yetmez; Yeni Nazi plânını gerçekleştirmek üzere bir **«Erveiferte strategie:** Genişliğine ordular güdümü» ne uygun **«ANSIZIN SALDIRMA»** ve **«YILDIRIM SAVAŞI»** tertiplenmelidir. (Emperyalizm Araplara karşı İsrail savaşında bunu tertipledi, ve Alman Genelkurmaylığı o yeni Yıldırım Savaşını coşkunca selâmladı.)

«Gilbert Denod diyor ki:

«Bu program, Bundeswehr (Alman Emperyalist ordusu) içindeki Hitlerci subaylar arasında pek sempatik bir yankı bırakıyor. NPD'nin Bavyera şubesi (Tam Çek sınırı!) **eski Wehrmacht** (Hitler ordusu) **subaylarının veya bir çok fiilen hizmette bulunan pek çok Subay ve Üstsubayın katılmasıyla seminerler ve görüşme toplantıları örgütlüyor. Bu toplantıların başarıları öylesine büyük oluyor ki, ayda iki üç defa yapılması yetmiyor ve çağrılanlar mahfilinin daha çok genişletilmesi düşünülüyor»** (23 Ağustos 1968)

«Demek Çekoslovak sınırında **«Yıldırım savaşı»** çoktan hazırlanıyor.

«Bundeswehr'in genel müfettişi General Maizière, Alman Ordusunda Yeni Nazi Partililerin % 1 olduğunu saymış. Alman «Sosyologlarına» göre: profesyonel askerler Alman milleti içinde 1000 kişide 3 kişiyi geçmemekle birlikte, **Neonazi Partisi içindeki** üyelerin her 10 kişiden bir tanesini o profesyonel Alman ASKERCİL'leri tutmaktadır.

«İşte, Çekoslovakya meselesinde Almanya'nın silâh sesi budur. Bunu kavramadıkça, ne Sovyetleri, ne Çekoslovakları anlamak olağanlaşamaz.

«ÇEKOSLOVAKYA'NIN SİLAHI

«Amerikan emperyalizmi, tıpkı Hitler gibi, bütün kapitalizmi YEDEĞİNE aldıktan sonra, Alman silâhını alıştıra alıştıra Çekoslovakya'ya doğru yöneltiyor. Özellikle Güney Almanya'da (Çek sınırında), harıl harıl **«YILDIRIM SAVAŞI»** talimleri vaptırıyor. Çekoslovak silâhının özellikleri nedir?

«A. Çekoslovakya «Nire» dir?

«Çekoslovak toprağının 3'de 1'i ormandır. Ama, yağmuru yılda ortalama 600 ile 700 milimi geçmez. (Türkiye'nin yarıdan çok topraklarında nem bunun üstündedir). Ona rağmen Çekoslovak toprağının % 66'sı ekilir. (Türkiye'de ekilen yer % 11, nadas bırakılanla % 17'dir). Bu durum, orada sanayii önerir.

«Çekoslovakya nüfusça dünyanın 1000'de 5'i, toprakça 1000'de 8'dir. Öyle iken Çekoslovakya'da adam başına ham demir üretimi (361 kilo ile) dünya 4'üncüsü; çelik üretimi (511 kilo ile) dünya 3'üncüsü (Belçika ve Batı Almanya'dan sonra; Amerika, İngiltere, Fransa, Japonya'dan önce); linyit üretiminde (4740 kilo ile) dünya (Doğu Almanya'dan sonra) 2'incisi gelir.

«Toptan COĞRAFYA ve TARİH üretici güçleri bakımından Çekoslovakya'nın asıl iki **MÜTHİŞ** denilecek özelliği vardır ki, onlar kavranmadıkça mesele güç anlaşılır:

«1) TARİH BOYUNCA: Orta Avrupa'nın gerek Kuzeyle Güney arasındaki, gerek Doğu ile Batı arasındaki hemen bütün başlıca TİCARET yollarının GEÇİTLERİ Çekoslovakya'dan geçmiştir. Tarihte, ekonomide, politikada, askerlikte ve ilh.. TİCARET yolunun ne olduğunu gözönüne getirirsek hemen şaşmayız: Çekoslovakya demek, Kara Avrupasının KİLİT noktası demektir. Ne var ki işe başka bir dünyayı yerinden uçuracak eleman geldi katıldı.

«2) MODERN TEKNİK, ATOM ÇAĞINI yarattı. Ve:

«Çekoslovakya'nın dünya ölçüsünde önem taşıyan muazzam URANİUM maden kaynakları, vardır.» (Karel Karl: La Tchecoslovaquie, s. 8, 1963)

«Yalnız bu iki varlığın yamanlığı bize şu iki sonucu çıkartmamazlık edemez:

«1 — Çekoslovakya demek, AVRUPA'nın ekonomisinde (hele, **«Drang nach Osten:** Doğuya atıl» ve **«Europafestung:** Avrupa kalesi», biçimli «YAŞAMA ALANI» güden Alman Finans-kapitali için) **«Yaşantı düğümü:** Ukdc'i hayatiyye» demektir.

«2 — Çekoslovakya demek, DÜNYANIN atom gücü ve nükleer enerji alanında **«Yaşantı düğümü»** demektir. Bu düğümün Sosyalizm yahut Emperyalizm elinde oluşu dünyanın bir anda alın yazısını değiştirebilir.

«İnsanın ensesinden **yaşantı düğümüne** belirsiz bir iğne ucu batırılsa, âniden ölüm gelir. Çekoslovakya, bütün küçüklüğüne rağmen, dünyanın öyle yaman bir can noktasıdır. Onun için, ne Emperyalizm, ne Sosyalizm işin bu nâzik yanı üzerinde konuşmayı sevmiyor. Siyaset, bütün can alıcı noktalar üstünde deliye taş aldırmama zanaatidir. Hele Kapitalizmde siyaset: yalnız EN ÖNEMLİYİ EN ÖNEMSİZ gösterme hokkabazlığıdır.

«Çekoslavakya meselesinde Kapitalizmin de, hiç düşüncesini belli etmeden, durup durup ansızın DAVRANIŞ'tan başka tepki göstermeyişi bundan ileri gelir. O yüzden herkes ansızın çileden çıkıverir. Çekoslavak meselesi temelinde yalnız bir BÜTÜN AVRUPA meselesi olmakla kalmaz, aynı zamanda bir BÜTÜN DÜNYA meselesi oluyerir.» (Devrimci Derleniş, sayı: 13)

Yaptığımız bu uzun alıntılardan sonra her halde açıkça görülmüştür ki Kıvılcımlı Çekoslavak olaylarını: Uluslararası Emperyalizmin, Sosyalist sistemi yok etmek amacıyla planladığı saldırı hazırlığına karşı; başta Sovyetler olmak üzere Sosyalist Ülkele-

(Devamı Sayfa 15 de)

«Devrimci Yol»un (V) Çıkmaz Yolu

SONUÇ : DİYALEKTİK MADDECİLİĞİN ALT-ÜST EDİLMESİ LENİNİST DEVRİM PRENSİPLERİNİN İNKARI

Mahirin «yeni» devrim teorisine varırken basamak yapmaya çalıştığı, 1. Günümüzde Emperyalizm tahlili, 2. Günümüzde gerikalmış ülkeler devrim stratejileri'nin hiç de Mahirce yorumlandığı gibi olmadığını, bu basamaklarla çıkılan yerin sağlam olamayacağını anlatmaya çalıştık. Leninist devrim teorisinin emperyalizm çağı devrimleri için evrensel prensipler taşıdığını, günümüzde de bu prensiplerin canlılığını nasıl koruduklarını özetledik.

Şimdi bu çürük basamaklardan yükselerek varılan yerde, bir kere daha olduğu gibi ele alarak Mahirin savunduğu tezlerin kısa bir değerlendirmesini yapmak gerekecek...

Mahirin «teori»sinde en can alıcı nokta, evrim dönemi çalışmasının ve milli kriz durumunda (objektif devrim şartlarının varlığı halinde), subjektif şartları (devrimci sınıf ve yığınların örgütlenme, savaşa hazırlık durumları) hesaba katmayışıdır.

«Ülkemizdeki pasifistler evrim aşamasında olduğumuzu, bu yüzden de içinde bulunduğumuz evrede silahlı savaşın objektif şartlarının mevcut olmadığını iddia etmektedirler. Bu iddiaları temelden sakat ve yanlıştır. Bu şekildeki tahlillerin tek amacı teslimiyetçiliğe ideolojik kılıf giydirmektir. Emperyalzmin işgali altındaki ülkelerde evrim ve devrim aşamaları bu şekilde bıçak gibi birbirinden ayrılamazlar. M. Çayan, Bütün Yazılar, Evren Yayınları, 1976, S : 321 - 322. Sanki evrim ve devrim aşamalarının bıçak gibi ayrılması gerektiğini söyleyen varmış gibi... Sanki, 3. «Emperyalist Bunalım Döneminde», «geribıraktırılmış ülkelerde» olmasa bile bunu iddia eden varmış gibi.. Elbette evrim ve devrim aşamaları bıçak gibi birbirinden ayrılamazlar. Tüm tabiat ve toplumda olduğu gibi... Ama bu demek değildir ki evrimle devrim dönemleri birbirinin aynısıdır. Bu, 90 derece ısıdaki suyu 100 derecede kaynayan suyla aynı saymak gibi birşey olur...

Evrim döneminden devrim dönemine geçişte, evrim dönemini taşmaya hazır kabartılar sözkonusu olur. Nasıl ki su donmadan önce üzerinde zar halinde bir buz tabakası oluşuyorsa... Şimdi derin bir akarsuyun üzerinde böyle zar halinde bir buz görünce, «tamam su donmuş, nehri yürüyerek geçebiliriz» mi diyeceğiz?Yani kabarma halindeki evrim dönemi de devrim döneminden bambaşka birşeydir. Her dönemin parola ve örgütlenme biçimi de ayrı özellikler taşıyacaktır.

Mahir, «evrim - devrim bıçak gibi birbirinden ayrılamaz» demenin diyalektiğin inkârına yetebileceğini sanmakta, evrim ve devrim aşamalarını birbiriyle karıştırmaktadır...

«Bu karışıklık açıkça belirtilmiyordu. Ama davranışlarla abartılıyordu. Bugüne dek, Türkiye bir devrim içinde değil midir — Bunu ciddi ciddi soran akıllı gençler gördük. Onlara göre elbet Devrim içinde idik. Dolayısı ile de ne ric'at, ne savunma taktiği değil : taarruz taktiği uygulanacaktı. Hayır, taktik te nesi? Yalnız taarruz stratejisi...esastı.»

«Dünya bir bunalımlar ve devrimler çağını yaşıyor. Bu tartışılmaz gerçekliktir. Türkiye o dünyanın bir parçası olarak ister istemez Kapitalizmin her an patlayacak Bunalımları ve Devrimleri dışında kalamaz. Ancak böyle bir **çağda** yaşamak başka şeydir, o çağın belirli somut **devrim kesimi** olmak, başlıbaşına dolaysız **devrim konağını** yaşamak başka şeydir.»

«Zamanımızda ardarda bir sıra, hatta sürü sürü bunalımlar ve devrimler oldu, oluyor, olacak. O bunalım ve devrimler için **hazırlıklı** bulunmak bir iştir, onların dolaysız **içinde aktif** olmak başka bir iştir. Kapitalizmin eşitsiz gelişim kanunu gereği, her ülkede özel ve ayrı **Devrim - Evrim** konakları gelişir. Bu konakları gelişir. Bu konakları birbirine karıştırmak gerçekliğe sığmaz. Her ülkenin ansızın patlayan bunalım ve devrim konakları arasında bir sürü, hatta sürü sürü durgunluk, birikim, evrim konakları olur. Bu söylediklerimiz alfabe. Ama o alfabeyi tartışanlar, içtenlikle konakları karıştırıyorlar.. «Dr. H. Kıvılcımlı, Devrim Zorlaması Demokratik Zortlama, Derleniş Yay., S : 341.

Konakların karıştırılmasının sonucu açık : Finans - Kapitalin toplu, tüfekli, bombalı, ÖRGÜTLÜ saldırısının karşısında göğüs - bağır açık, diş - tırnakla hedef olma, yenilgi, ölüm..

«Düşmanın kullandığı yada kullanabileceği bütün silahlardan, araç ve yöntemlerden yararlanmayı, bunları kullanmayı öğrenmemiş olan bir orduyu savaşa sürmenin akılsızca bir davranış, giderek cinayet olduğu besbellidir». Lenin, Sol Komünizm, Sol Yay. S : 109.

«Şimdi artık devrimci sınıfın öncüsünü inandırdım mı diye kendine sormakla yetinemezsin, belirli bir toplumun tarihsel bakımdan etkin bütün sınıf güçlerinin kesin savaş için koşulların tam elverişli olduğu tarzda mevzilenmiş olup olmadıklarını bilmek gerekir, şöyle ki : 1. Kendi olanaklarını aşan bir mücadele yüzünden bize düşman olan bütün sınıf güçleri yeteri kadar zor durumda, yeteri kadar birbiriyle dalaşmış ve yeteri kadar zayıflamış durumda olmalıdır, 2. Ara unsurların, duraksayan, sallanan, tutarsız bu unsurların — burjuvaziye karşı olan küçük burjuvazinin, küçük burjuva demokrasisinin — halkın önünde yeteri kadar maskeleri düşmeli, pratikte iflaslarıyla yeteri kadar saygınlıklarını yitirmelidir, 3. Proletaryanın saflarında burjuvazive karşı en kesin eylemden yana, en yürekli devrimci çıkıştan yana güçlü bir bilinç ortaya çıkmalıdır. İşte ancak o zaman devrim olgunlaşmıştır. İşte ancak o zaman yukarda özet olarak işaret ettiğimiz bütün koşulları doğru olarak hesaba kattıksa ve zamanı doğru seçtikse zaferimiz güvence altındadır.» Lenin, Sol Komünizm, S : 106 - 107.

Tüm bunlar da işin alfabesi.. THKP-C eyleme biraz geç başlasaydı, yığınlarla daha geniş bağları olsaydı v.b. yollu zevahirat alfabenin çarpıcı yanlarını, THKP - C'nin «Sol Komünizm»ini gizleyemez... THKP - C, değil devrim olgunlaştığı, devrimci güçlerin en zayıfı karşı - devrimci güçlerin en saldırgan tüm güçlerini seferber edebildiği bir ortamda «politikleştirilmiş askeri savaş»la zaferi düşlemiş ancak sonu tüm devrimci güçler için acı bir ders olmaktan öteye geçememiştir. Olaylardan, hayattan ders çıkarmayı bir türlü belleyemeyen küçükburjuva devrimci ortamımıza, öğretici olabileceği umuduyla Dr. Hikmet Kıvılcımlının «DEVRİM NEDİR?» adlı eserinden özetlemeler yapalım :

Dr. H. Kıvılcımlı, Rus Devriminin geçtiği konakları şöyle özetliyor :

A — BİRİNCİ BASAMAK : Ordu Toplama Konağı (1897) —

Bu konakta yapılacak başlıca işler şunlardır :

1 — Ajitasyon, 2 — Propaganda, 3 — Teşkilat...

B — İKİNCİ BASAMAK : Genel Hazırlık Konağı (1902) —

Bu konağın içeriğini Lenin'den aktaralım (Lenin, Devrim Öğretir, 13.6.1905, No : 8-9, C : 6, S : 287 - Aktaran Dr. H. Kıvılcımlı)

«Yapılacak olan şey, sadece özellikle isyan şartları içinde isyan zaferinin muhakkak gerçekleşmesini garantileyecek olan düzgün işi yapmaktan ibarettir.

«Bu mülahaza isyan konusunda hangi şartları öne geçirir? 1. Parolalar «koyup bekliyen» özel ajanlar tayin etmek anlamında isyana «hazırlanma» fikrinin saçmalığını 2. Düzenli iş yapan şahıslar ve teşkilâtlar arasındaki genel bağlanmalar işini teşkilâtlandırmanın zaruriliğini, 3. Böylece proleter olan (işçi) ile proleter olmayan (bütün hoşnutsuz) tabakalar arasındaki bağlılığı güçlendirmenin zaruriliğini, 4. Siyasi şartların değerini hakkıyla takdir etmeye ve siyasi olaylara pek uygun «çağrıda bulunmaya» elverişli tam çalışmalar topyekûnün zaruriliğini, 5. Bütün mahalli devrimci teşekküller bilfiil kazanmanın zaruriliğini.» Lenin, Devrim Öğretir, s. 6, S : 287.

«C — ÜÇÜNCÜ BASAMAK : İsyana Hazırlık :

Bu aşamada özel savaş grupları teşkilatlandırmak üzere girişimler yapıldı.

Devrimci olupta isyana hazırlanmamak : ana karnındaki çocuğun doğumu için gerekli hazırlığı yapmamaktı. Tıpkı onun gibi, devrim stratejisinin yukarda dokunulan üç basamağı az çok gelişmedikçe isyana kalkışmak ta, ana karnındaki çocuk henüz tam teşekkül etmeden doğumu kışkırtmaya benzer.. Böyle bir olaya doğum denmez, çocuk düşürtme denir. Her iki durumda yapılan işe : Usta ebelik değil cinayet adı verilebilir...» Dr. Hikmet Kıvılcımlı, DEVRİM NEDİR? S : 92 - 94.

Ve arkasından, bu basamaklardan sonra İSYAN ANI gelir çatar..

Zafere ulaşmış bir devrimci hareketin izlemek zaruretinde kaldığı gidiş bu .Şimdi bu muazzam deneye, «Sovyetik tip ayaklanmadır» diye yüz çevirmek ne dediğini bilmemek olur.. Kaldı ki yukarda Çarlık Rusyası ve Türkiye arasında bir karşılaştırma yapmış, Türkiye şartlarının Mahirin kopye ettiği, ÇİN, KÜBA devrim stratejilerinden çok Çarlık Rusyadaki stratejiye benzemek, ama yalnızca benzemek zorunda olduğunu somut verilerle özetlemeye çalışmıştık..

Biz Türkiyeli devrimciler olarak devrim aşamalarının hangi basamağındayız? ORDU TOPLAMA KONAĞINDA... Çünkü henüz proletaryayı kavramış, tüm hoşnutsuz yığınları yedeğine alabilmiş bir PROLETARYA PARTİSİ'nden yoksunuz.. Bu konakta yapılması gereken ajitasyon - propaganda - teşkilâtlanma işinin de nasıl guruplar anarşisi yüzünden çarpık sonuçlar doğurduğu yetersiz kaldığı ortada... Her gurup, kendi çevresinde el yordamıyla ajitasyon - propaganda - teşkilatlanma yapıyor.

(Devamı arkada)

Belirleyici teşkilâtlanma sentezi, PROLETARYA PARTİSİ VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ'ne varılma işi de çıkmadığından yapılan iş akıntıya kürek çekmekten pek farklı olmuyor. Bugün, 1978'ler Türkiyesinde bile, devrimciler olarak ordu toplama konağında yapılması gereken işleri olsun becerememişken, THKP-C'nin 1971 başlarında İSYAN ANI görmesi şaşılık değil de nedir?

Gene aynı kitapta (DEVRİM NEDİR? Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Devrim Durumunun Şartlarını şöyle özetliyor :

«A — OBJEKTİF DEVRİM ŞARTLARI :

a) Topluluğun ekonomik temelindeki zıtlıkların büyümesi,

b) Bu zıtlıklar neticesi olarak topluluk hayatında tarihi bunalımların (buhranların, krizlerin) başgöstermesi.

B — SUBJEKTİF DEVRİM ŞARTLARI : Aynı zamanda hem PARTİ'nin hem devrimci SINIF'ın hem de KİTLELER'in devrime elverişli bir psikoloji ve ideoloji tesiriyle hazır bulunmaları demektir. Bu üç başlık kuvvetlerden ve şartlardan birinin eksikliği devrimin subjektif şartlarının yerine gelmediğini gösterir. Devrim Nedir?, S : 69 - 78

Mahir, Leninist Devrim Teorisinin Alfabesini havada gerekçelerle böylece inkâr ederken bir yandan da Lenin'i kendine şahit tutmaya çalışır :

«Lenin'e göre emperyalist dönemde, bütün ülkelerde kesintisiz devrim anlayışı içinde proletarya devriminin objektif şartları vardır. Üretici güçlerin dünya çapında ulaşmış olduğu seviye devrim yapmak için olgundur. Hazır olarak var olmayan devrimin subjektif şartlarıdır.» M. Çayan, Bütün Yazılar, S : 317.

Oysa Lenin'in dediği başka, Mahir'in anladığı başkadır : Üretici güçlerin gelişme düzeyi artık dünyayı sosyalizme gebe bırakmıştır, emperyalizmin sonu kaçınılmaz olarak sosyalizmdir. Milli krizi yaşayan, subjektif şartları hazır her ülkede devrim olanaklıdır. Ama bu, «her ülkede, her an devrimin objektif şartları vardır» demek anlamına gelmez.

«Dünya bir bunalımlar ve devrimler çağını yaşıyor. Ancak öyle bir çağda yaşamak başka şeydir, o çağın belirli, somut DEVRİM kesimi olmak, başlı başına dolaysız DEVRİM KONAĞI'nı yaşamak başka şeydir» Dr. H. Kıvılcımlı, Halk Savaşının Planları, Derleniş Yayınları, S : 341.

Mahir, «bakın, Lenin'de emperyalizm çağında, her ülkede devrimin objektif şartları vardır diyor, bırakın şu revizyonist Evrim'i biran önce politikleştirilmiş askeri savaşa başlayıp devrimi yapalım. Biz başlayalım, halk arkadan gelir.» demek ister. Ama Lenin aynı fikirde değil :

«Devrimler hiçbir zaman «yapıl»mazlar. Devrimler (partilerin ve sınıfların iradelerine bakmayarak) objektifçe olgunlaşmış krizlerden ve tarihi kopuşmalardan çıkagelir. Lenin, İkinci Enternasyonelin Krahı, 1915, Toplu Eserler Cilt 12, S : 164, Aktaran Dr. H. Kıvılcımlı, Bak: Devrim Nedir?

«Devrim ancak derin ekonomik ihtiyaçlarla harekete geçirilen yığınlar tarafından yapılabilir» Lenin, Plekhanov ve Vasiliev, Toplu Eserler, Cilt : 13, S : 93

MAHİR ÇAYAN'IN ÖRGÜT ANLAYIŞI = ÖRGÜTSÜZLÜK

Çayan'ın «yeni» devrim teorisi kaçınılmazca örgütlenme, çalışma tarzı, yayın vb. alanlarda da «yenilik»ler getirir. Burada tüm bunlara cevap vermek vakit israfından başka şey olmaz. Çünkü, o «yenilik»lerin kökü, «devrim anlayışı»nın temelsizliğidir ve bu konuda da yeterince söz söylemiş olduk. Ancak özellikle Türkiye sosyalizminin ustası, «Eneski Sosyalist» Dr. H. Kıvılcımlıyla ilgili bazı polemikleri yanlış anlamalara yol açabilmektedir. Bu nedenle bir de örgütlenme konusuna girmek gerekti.

«Kesintisiz devrimin İki Taktik'teki formulasyonu, emperyalizmin işgali altındaki Türkiye için de öngörülmektedir. Doktor Hikmet Kıvılcımlı açıkça, İki Taktik'teki formulasyonu sınıfsal orijinalitesine uygulamaya çalışmaktadır.»

«İşçi Partisinde işçilerin mutlak çoğunlukta olması şart koşulmaktadır. Ayrıca proletaryanın sınıf partisinin dışında bir köylü partisinin varlığına veya var olması gerektiğine işaret edilmektedir.»

«2. Devrimci mücadelenin temel alanı olarak şehirleri seçmesi ve bunun doğal sonuçları olarak, sınıf mevzilenmesinin de temel güç olarak proletaryayı alması ve onun ideolojik değil fiili önderliğini savunması» M. Çayan, Bütün Yazılar, S : 295.

Mahir, Dr. H. Kıvılcımlı için bunları söylüyormuş. Bu uydurmaca «eleştiri»nin en güzel yanı ilk bakışta kendi içindeki çarpıklığın sırıtıyor olmasıdır. Mahire göre Dr. Hikmet, «köylülük için ayrı örgüt» istiyormuş.. Ama aynı yazıda Dr.'un «İki taktikteki formulasyonu» önerdiği iddia ediliyor. Nasıl olur? Rusyada Bolşevikler köylülük için ayrı parti önermediler ki.. Köylülüğü de Bolşevik partisi saflarında örgütlediler.. Belki de kitaplar yanlış aktarıyor bize Rus devrimini, Mahir haksız çıkmasın diye.. Yani Dr.. «İki Taktikteki formulasyonu» öneriyorsa ayrı «köylü partisi» istememesi lazım.. Bu birincisi.. İkincisi, Dr.'un «köylülük için ayrı parti» önerdiği iddiası da bir uydurmacadan başka şey değildir. Halk Savaşının Planları adlı eserinde Dr. H. Kıvılcımlı Türkiyede örgütlenme sorununu inceler.. Adı Halk Partisi olan «C.H.P.» nin Halk Partisi olmadığını söyler, CHP'nin bir köylü partisi bile olmadığını, belirtir.. Mahir buradan hareketle «Dr, CHP'nin köylü partisi olmadığını söylüyor, o halde köylülük için ayrı parti istiyor» diyerek Aristonun skolastik mantığıyla bile çözemeyeceğimiz bir düşünceyle Dr. H. Kıvılcımlıya saldırır.. Dr'un köylülük için ayrı parti önermediğini az buçuk Dr. hakkında bilgisi olan herkes bilir.

«İki Taktikteki Formulasyon», Türkiye için neden geçerli olamaz? Mahir cevap veriyor : «İçinde bulunduğumuz dönem, kapitalizmin bunalımının başlangıç dönemi değildir. Türkiye de Çarlık Rusyası gibi dünyanın 5-6 büyük sömürgeci ülkesinden bir tanesi değil, tam tersine emperyalizmin işgali altındaki bir yarı sömürgedir.» (M. Çayan, a.g.e. S : 296) Mahir, çarpık «emperyalizm» tanımlamasıyla sömürge ve yarı sömürge ülkelerde «gizli işgal» icat etmişti.. Burada terim üzerine ayrı bir tartışma anlamsız olacak.. Ama «Emperyalist İşgal» altında ülke şartlarının diğer sömürge ve yarı sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki (Mahir «gizli»si vardır desede) yani işgal altında olmayan ülkelerdeki şartların ne denli birbirinden farklı olacağını uzun uzun anlatmaya gerek yok herhalde.. Mahir, önce işgal altında olmayan sömürge ve yarı sömürgelerde «gizli İşgal» icat etti.. Bir süre «Gizli İşgal» terimini kullandıktan sonra da «gizli»sini attı, yalnızca «işgal» demeye başladı... Türkiyeyi de böylece «işgal altında» bir ülke yaptı. Ne sihirdir ne keramet, el çabukluğunda marifet...

1 — «3. Emperyalist buhran döneminde tüm geri bıraktırılmış ülkelerde GİZLİ İŞGAL vardır.»

2 — «Biri gizli öbürü açık da olsa her ikisi de İŞGAL'dir»,

3 — «Türkiye de geri bıraktırılmış bir ülkedir»,

4 — SONUÇ = TÜRKİYE İŞGAL ALTINDA BİR ÜLKEDİR...

Bravo doğrusu Aristo bu işi bu kadar kıvıramıyordu...

«İki Taktikteki formulasyon» Türkiyede niçin geçerli olamaz? Mahire göre Türkiye Çarlık Rusyası değildir de ondan.. Gördünüz mü işin kolayını... «Türkiye Çarlık Rusyası değildir» dedin mi nasıl duruyor akan sular? Kaldırıp atabilirsin o zaman «İki Taktik»i bir kenara... Aslında «kabahat» Lenin'de, eserlerinin başına veya sonuna «Yalnız Çarlık Rusyası İçin Geçerlidir» diye bir not koymamış.. Biz de kitaplarını okunması gereken, öğrenilmesi gereken şeyler sanıyoruz... Yalnız Çarlık Rusyası için geçerli olduktan sonra niye boşyere okuyoruz ki onları... Hem zamanımız hem de paramız boşyere gidiyor.. Paul Baran, Swezzy, Regis Debray dururken Lenin'i okuyanlarda zaten kabahat...

Çarlık Rusyası denince Mahirin tekrarladığı «Çarlık Rusyası, dünyanın 5-6 büyük sömürgeci ülkesinden biriydi.» olur. Aynı Çarlık Rusyasının «bir köylü ülkesi, geri kalmış bir köylü ülkesi (Lenin)» olduğunu Mahir unutmuş görünür. Rus devrimi çağının «kapitalizmin bunalımının başlangıç dönemi» olmadığının da Mahire hatırlatılması gerek. Kapitalizmin bunalımlarının başlangıcı kapitalizmin başlangıcına kadar uzanır ki, o zaman da Rus Devriminden çok öncelere rastlar...

Bir türlü komprador burjuvazinin yerini Finans - Kapital'in alamadığı, proletaryanın cılız olduğu devrim öncesinin Çin'inde Mao, işçi sınıfının fiili öncülüğünden söz ederken, henüz birer Marksist - Leninist olmaktan uzak Kastro, Monchado kışlasına saldırıyla silahlı mücadeleyi başlattığında yanındakilerin çoğunluğu işçiyken, 50 yıldır Finans - Kapital güdümüne girmiş, işçi sınıfının sosyal varlığını defalarca kör gözlere batırdığı Türkiye'de Mahir, işçi sınıfının fiili öncülüğünü savunan Dr. Hikmet Kıvılcımlıyı revizyonistlikle suçlar, «Türkiye Çarlık Rusyası değildir» diyerek.. (Kübada Kastro'nun Monchado kışlası saldırısına katılanların çoğunluğu ücretli çalışanlardır. 10 fabrika işçisi, 8 tezgâhtar, 8 başka kent işçisi, 5 tarım işçisi v.b. Kastroyla beraber 8 kişi yüksek öğrenim görmüşe benzer — Hugh Thomas'ın araştırması, Aktaran J. Woddis, Yeni Devrim Teorilerinin Eleştirisi 2. Kitap, S : 35)

Özünde bunca uzun tartışmanın da bir anlamı yok.. Mahir, Dr.'u veya başkalarını örgütlenme konusunda eleştiriyorsa hangi öneriyi getiriyor? «asgari örgütlenme»... O ne demek? Birkaç «on» aydından oluşan bir örgüt.. Parti de o örgüt de; cephe de o...

Ayrıca uzun boylu «işçi sınıfının» ve ezilen yığınların örgütlenmeleriyle uğraşmak ise «revizyonist» siyasetlerin işidir... Örgütlenme de ne oluyor? Alırsın eline silahı, çıkarsın dağa... Silah sesleri suni dengeyi bozar, köylü gelir, «kır gerillası» olur.. «Kır»ı temel alırsın kuşatırsın şehirleri...

Ama köylümüz, henüz «kır gerillası» yerine «sayın muhbir vatandaş» olmayı yeğliyor... «Aldırma beyim, cambaza bak»...

Mahirin örgütü daha işin başında «silahlı aksiyon»u temel alır. Henüz yeterince bilinclenmemiş, örgütlenmemiş yığınlar da silahlı mücadeleye erken başlama sonucu devrimcilerden uzaklaşır, bu metod derleyici, toparlayıcı olacak yerde dağıtıcı olur.

«... Fakat bundan çıkarılacak tek sonuç

proletarya partisinin partizan savaşını hiçbir zaman tek, hatta, başlıca mücadele aracı saymaması gerektiği, bu mücadele yolunun diğerlerine bağlı olarak, başlıca mücadele biçimleriyle birlikte doğru ölçüde ve uyum halinde kullanılması gerektiği ve sosyalizmin öğretici ve örgütleyici etkisiyle soylulaştırması gerektiğidir.» (V.İ.U. Lenin, Partizan Savaşı, Yar. Yay. S : 90)

«Askeri sorunu gözönüne alalım. Tarihten biraz olsun anlayan ve Engels gibi büyük bir askerlik sanati uzmanının okulunda yetişmiş hiçbir sosyal - demokrat, askeri bilgilerin, halk kitleleri ve sınıfların büyük tarihi anlaşmazlıkları çözmek için yararlandığı araçlar olarak kabul edilen askeri ve teknik örgütlerin büyük öneminden kuşku duyamaz. Sosyal - demokrasi asla askeri komplolarla uğraşacak kadar alçalmaz, **başlangıç halindeki bir iç savaş koşullarıyla karşı karşıya bulunmadıkça, askeri sorunları birinci plana alamaz..»** Lenin; a.g.e. S : 119 (Altını biz çizdik)

Görüldüğü gibi Mahirle tartışmanın konusu örgütlenme bile olsa ister istemez askeri konular tartışılmak durumunda kalınıyor. Bunun nedeni, bizim özellikle tartışmayı bu konuya kaydırma eğilimimiz değil, Mahirin tüm tezinin «silahlı aksiyon», «politikleştirilmiş askeri savaş» üzerine kurulu bulunmasıdır.

TÜRKİYE YAKIN GEÇMİŞİ ÜZERİNE

Mahir, tezlerine «bütünlük» kazandırma amacıyla Türkiye yakın geçmişine de şöyle bir uğrar geçer. Her zaman olduğu gibi burada da üstünkörülük sırıtmaktadır.

«Merkezi feodal devletin, 18. Yüzyılda içte yavaş yavaş merkezi etkinliğini kaybederek, mahalli mütegallibenin iktidar gücünün artması (Not : Mütegallibe nedir diye sormayın, Mihri Belli tarafından gelişigüzel kullanılan bu deyimin seslenişi güzel ki Mahir de arada çeşni cinsinden bulunduruyor - Dev. Derleniş) ve dış müdahale ile merkezi feodal devletin dayanamayarak ittifaka girip kompradorlaşması, bu imtiyazlı kapıkulu zümresi içinde iki akımı ortaya çıkarmıştır. Kapıkulunun Avrupa kapitalizminden paylar alan imtiyazlı üst tabakası, sultan ailesi ile birlikte hızla kompradorlaşmışlardır.» (M. Çayan, Bütün Yazılar, S : 349.)

«Sonuç olarak,

1. Avrupanın coğrafi ve teknik keşiflerinden istifade edip kapitalizme geçmesi aşamasında, Osmanlı devleti zayıf oto - dinamizminden dolayı geç kalmıştır. Dolayısıyla sömürgeleşme sürecine girmiştir» M. Çayan a.g.e., S : 350..

Ve böylece sürüp gider Türkiye tarihine ilişkin «tahlil»ler... Osmanlı neden sömürge olmuş? «Zayıf otodinamizminden dolayı»... Anlayan beri gelsin. Hani Üretim ilişkileri - Üretici güçler ilişkileri... Nerede feodal İngilterenin kapitalizme geçip «feodal» Osmanlının yaya kalışını açıklayacak tarihsel maddeci metod? Yok.. Osmanlı, oto - dinamizmi zayıf olduğundan sömürge olmuş, «oto - dinamizm» denen şey neden zayıfmış? Gene yok..

Bu değirmen taşından daha yuvarlak «otodinamizm» kavramıyla Osmanlının geri kalışı açıklanamadığı gibi bir de tam ters yola girilir.. Kapitalizmin İngiltere'de ilk gelişmesinin en önemli nedenlereinden birinin, İngiltere'de bir türlü güçlü bir merkezi krallık kurulamaması olduğunu Mahir birazcık Marks - Engels okusaydı görürdü belki.. Ama Mahir, Merkezi devletin zayıflığını Osmanlıda geri kalma nedeni olarak gösteriyor.. Ne yazık ki tam tersine Osmanlı Devleti bir sürü milleti (kesim düzeninden sonra) kullaştırabildiğinden geri kalmıştır. İngiltere'de ise barbar gelenekler ağır bastığından krallık kimseyi kullaştıramamış, köylü isyanları, Magna Karta hareketleri üstüste patlak vermiş ve İngiltere kapitalizmin beşiği olmuştur...

Mahir ne diyor? Devam edelim : «Feodal devlet merkezi etkinliğini kaybedince komprador olmuş» v.b. v.b. say say bitmez... Ayakları havada, burjuva tarih kitaplarına göz gezdirip aralara «feodal», «burjuva» gibi sosyal kavramlar katarak oluşturulmuş «tarihsel maddeci» yorum ancak bu kadar olur... Proleter sosyalizminin karşıda dağ gibi duran «Osmanlı Tarihinin Maddesi», «Osmanlı Tarihinin Ruhu», «Türkiyede Kapitalizmin Gelişimi», «Emperyalizm Geberen Kapitalizm» ve benzeri binbir emek ve kanteri ürünü eser görmezden gelinerek gidilen yolun sonu bu... Ne demeli M. Çayanın «eser»inden Türkiye tarihini anlamaya çalışanlara...

BİZİM KÜÇÜKBURJUVAMIZ HARİKA

İş, 1. Kurtuluş savaşına gelince, sınıf körlüğü daha bir sırıtkan olur. Mahir'e göre, 1. Kurtuluş Savaşını yapan sosyal güç, KÜÇÜKBURJUVAZİDİR... Küçükburjuvazinin en sol, radikal kesiminin anti - emperyalist misyonu olan Kemalizm, Kurtuluş Savaşını yapmış ve Türkiyeyi 1950'ye kadar idare etmiştir. Ondan sonra da Emperyalizm «iç olgu» olmuştur... Tekelci burjuvazinin hakimiyeti başlamıştır. Kabaca böyle söyler Mahir...

Şimdi yeniden, «Emperyalizm» kavramının Mahir'deki çarpıklığıan gitmek gerekecek. O zaman emperyalizmin «iç olgu» olmasının 3. Emperyalist Bunalım Dönemi'ne (1945 sonrası) ait bir olay olarak anlatıldığını hatırlayalım... Bu tezinin kendi içinde çelişkiye düşmesini önlemek için Mahir gözünü yumar, 1. Kurtuluş Savaşındaki sosyal sınıf gerçekliğini görmez, savaşı küçükburjuvaziye yaptırır. Öyle olmasa emperyalizmi daha önce iç olgu» yapmak zorundadır ki o da tezinin bütünlüğünü bozar. :

Türkiye bilindiği gibi, 1830'lardan itibaren emperyalist sömürü ilişkilerine sahne olmuş. Batıdaki gibi gelişkin olmasa bile bir kapitalizm (yabancı sermayenin ülkeye girmesiyle) başgöstermiş. Komprador burjuvazi ve işçi sınıfı modern sosyal sınıflar olarak tarih sahnesindeki yerlerini almışlar. Emperyalistler, Komprador Burjuvazi (Rum ve Ermeni azınlıkları) aracılığıyla «Jön Türkler»i «HÜRRİYET» diye bağırtmışlar, böylece Meşrutiyetler, Meclisler becermişler, müstebit padişahlığı geriletmişler.. Komprador burjuvaziye determine tepki ile bir yerli burjuva sınıfı doğmuş.. İşçi sınıfı 1900'lerden önceleri bile grevlerle sosyal varlığını duyurmuş. Böyle bir tablodan küçükburjuvazi çıkıp da «anti - emperyalist» Milli Kurtuluş Savaşını yaparsa insan şaşırmadan edemez.

Böylesine Modern Sosyal Sınıf'ların var olduğu, yerli burjuvazinin ANADOLU ve RUMELİ MÜDAAFA-İ HUKUK CEMİYETLERİ'nde örgütlendiği 1919'lar Türkiyesinde cephede ordu gençliği döğüşmüşse, arkadaki asıl modern güç YERLİ BURJUVAZİ'yi görmeyecekmiyiz? Bu, sınıf körlüğü değil de nedir?...

Mahirin sınıf körlüğü burada bitmez... Kemalizm konusunda da başka bir yanlışın içindedir Mahir.. «Kemalizm, emperyalizmin işgali altındaki bir ülkenin devrimci - milliyetçilerinin bir milli kurtuluş bayrağıdır. Kemalizmin özü emperyalizme karşı tavır alıştır. Kemalizmi bir burjuva ideolojisi, veya bütün küçükburjuvazinin veyahut asker-sivil bütün aydın zümrenin ideolojisi saymak kesin olarak yanlıştır» (Mahir Çayan. Bütün Yazılar, S : 351.)

Mahir, 1. Kurtuluş Savaşında yerli burjuvazinin güdümünde savaşan, rütbesini yırtarak anti - emperyalist kavgaya koşan ORDU GENÇLİĞİ ile, Kurtuluş Savaşı zafere ulaştıktan sonra gümrük duvarı yükselten, İş Bankası kuran, yeraltı - yerüştü zenginliklerimizi emperyalist yağmaya yavaş yavaş açan yerli burjuvazinin ideolojisi KEMALİZ'İ birbirine karıştırmaktadır... KEMALİZM, yerli burjuvazi tarafından yönlendirilen ORDU GENÇLİĞİ'nin ideolojisi değildir. KEMALİZ, yerli burjuvazinin Kurtuluş Savaşından sonra yeniden ülkemizi emperyalizme peşkeş çekişine taktığı addır.. Bu gerçeği en iyi 3. Enternasyonal'e bağlı çalışan Türkiye Komünist Partisi (Gerçek TKP) görmüş ve TKP'nin 1926 programında konu şöyle işlenmişti :

«2. Türkiye Komünist Partisi, iktidardaki Kemalist «Halk Partisi»ne karşı uzlaşmaz ve kararlı bir mücadele verir. Milli Kurtuluş inkılabının ilk dönemlerinde burjuva önderliğinin rehberi olarak ortaya çıkan bu parti, daha sonra inkılap zaferlerini emperyalizme bağımlı eski büyük iş burjuvazisinin ve azınlık milliyetler burjuvazisinin yerini alan yeeni Türk iş burjuvazisinin hakimiyeti ve zenginleşmesi için bir temel olarak kullanmaya başladı. Kemalist partiye karşı mücadelenin başlıca amacı, bu partinin halk düşmanı yüzünü, yabancı emperyalizmle uzlaşma yönünde gelişmesini ve bu burjuva diktatörlüğünün çıkarına olarak amele ve köylü kitlelerinin sınıf mücadelesini bastırma amacını güden, ancak sınıf çatışmalarının büyümesini önlemekten aciz kalan gerici girişimlerini açığa çıkarmaktır» TKP 1926 PROGRAMI, Aktaran M. Belli, TKP'nin Tarihsel Konumu, Emekçi Yayınları, 1976, S : 211

Mahir, Türkiye geçmişini «şöyle bir anlatırken de olsa «Ordu Gençliği» orijinalitemizi görmeden edemez. «Kemalizm» diyerek yanlış adlandırır ama Türkiyede Ordu Gençliğinin Devrimci Geleneği olayını anlatmak istemektedir. Bunu yaparken özellikle bu geleneğin Antika Tarih araştırması ile M - L açıdan teorik açıklamasını yapan Dr. Hikmet Kıvılcımlıdan da uzak durmaya çalışır. Bu nedenle de Mahirde Türkiye gerçeklikleri tersine döner...

Mahir, Ordu Gençliğinin «sınıfsız devrimci» özelliğini, bu nedenle de Kurtuluş Savaşında en örgütlü ve diri güç olan Yerli Burjuvazinin güdümüne girmek zorunda olduğunu bilmez veya bilmek istemez.. 50 yıldır kapitalist üretim ilişkilerinin girdiği bir ülkede (Türkiye 1919 lari) küçükburjuvaziye antiemperyalist kavganın sahipliği verilir.. Üstelik Mahire göre Kurtuluş Savaşı aynı zamanda bir sosyal devrimdir de.. «1923 devrimi feodalitenin ideolojik ve politik gücünü kırmıştır.» (M. Çayan a.g.e., S : 353.) Böylece, 50 yıl kapitalist ilişkilerin içine girmiş, işçi sınıfının sosyal bir varlık olduğu bir ülkede küçükburjuvazi Kurtuluş Savaşını «yapar», aynı zamanda «feodalitenin ideolojik ve politik gücünü kırar», bir de üstüne otuz yıl (1950'ye kadar) ülkenin hakimi olarak iktidarda kalır. «ŞİMDİKİ KÜÇÜKBURJUVALAR HARİKA»...

Burada Ordu Gençliği üzerine, Türkiye geçmişi üzerine uzun uzadıya tartışmak niyetinde değiliz. Bu konuda Dr. H. Kıvılcımlının onlarca teorik eseri, her sosyalistin okuması gereken birer Sosyal Gerçeklik olarak mevcuttur. Onlara başvuru gerekir. Ancak Kurtuluş Savaşı ve sonrasında Türkiyede Yerli Burjuvazi ve Finans Kapital'in rolleri üzerinde biraz duralım.

Serbest rekabetçi çağını Avrupa ölçüsünde yaşayamamış Türkiye Milli (veya yerli) burjuvası, Emperyalistleri ve Rum - Ermeni azınlığın temsil ettiği KOMPRADOR BURJUVAZİ'-

(Devamı Sayfa 15 de)

YVP III. KONGRE DELEGESİ BİR ARKADAŞIN MEKTUBU

GİRİŞ :

YVP'nin bir bunalım içinde olduğunu görmeye başladığı 1978 ortalarından itibaren, bunalım tartışması adına başlayan kör döğüşlerinin sonlarına doğru, yolun bu olmadığını sezmeye başlamıştım. Gidişin olumsuzluğundan rahatsızlık duyan arkadaşlara bu yapının olumlu bir sonuca ulaşamayacağı görüşümü de belirtmiştim. Ancak A.Y.B. Derleniş! görüşüyle bir tez getirmem mümkün olmadı. Son tartışmaların bir anlamda dışında ve yer olarak uzakta olmam nedeniyle kongrede yaptığım konuşma dışında bir davranış gösteremedim.

Kongrede yaptığım konuşmaya hazırlanmamın başlangıcı ise 26 Ocakta Ankaraya gelerek Kıvılcım dergisini alışımdır. Bu kısa süre içinde bile «senin dükkan kapansın, benim dükkan açılsın» ezeli küçük burjuva teorisine Dr. Hikmet Kıvılcım'lının nasıl yalancı şahit gösterilmek istendiğini görememek için kör olmak gerekirdi. Kendi deyimleriyle «Amerikan Senatosundaki gibi» zaman öldürücü gevezeliklerden arta kalan yarım saatlik süre içinde konuşacaklarımın ancak dörtte birinden azını söyleyebildim. Şimdi kongrede söylediklerimi ve zamanın kıtlaştırılması sonucu söyleyemediklerimi özetlemeye çalışacağım :

BÖLÜM : 1

«Ortodoks Doktorcu» görünümündeki megolaman üstad YVP için şöyle diyor :

«Çünkü Vatan Partisi bir parti görünümündedir, ama **özde** bir YUVAR **yapısına (A.b.ç.)** sahiptir. Yalnız yuvarlar Parti içinde olursa FRAKSİYON adını alırlar. İşte, Vatan Partisi'nde YUVAR ilkelliği FRAKSİYONCULUK biçiminde ebedileşir» (Kıvılcım say. 3-4 sayfa 178-179)

YVP için üstad «bir PARTİ görünümündedir» diyor. Peki «özde» neymiş? «bir YUVAR yapısına sahiptir» Oportünizmin elle tutulmazlığına, kaypaklığına «ortodoks doktorcu»luk adına örnek böyle olunuyor. YVP bir YUVAR mıdır? Hayır! «Yuvar yapısına sahiptir.» Peki «yuvar yapısı» dediğin yuvardan farklı bir şey midir? Biraz karıştırınca Nasrettin Hoca'nın yağ küpünün altından nelerin çıkacağını bildiği için «fazla karıştırma boku çıkar» dediği gibi üstad da böyle sorulardan pek hoşlanmaz herhalde.

Fakat bizim, bu «yuvar yapısı» küpünün altından neyin çıkacağını göstermek görevimizdir.

Üstadın dediklerinin devamında da aynı yırtınıp tepişen mantık devam eder. «İşte, Vatan Partisi'nde YUVAR ilkelliği FRAKSİYONCULUK biçiminde ebedileşir» «PARTİ», «Yuvar ilkelliği», «FRAKSİYONCULUK» HEPSİ YVP içinde. Ne ararsan bulunur derde devadan gayri.

Böylesi saçmalıklar hangi sınıfın mantığı ve metodu ile yapılır? :

Üstadların tasfiye ettiği M. Özlerin, kendilerinden çok daha ilkel ve kaba biçimde kullanageldiği eklektizm ile.

«Eklektizm : Yarım eksik düşünce parçalarını birbirlerini çürütseler bile birbirlerine yapma mantık tüyellemeleriyle eklemektir...» (Dr. H. K. Oportünizm Nedir? S : 18-19 Derleniş Yayınları)

Bu metodla ancak Proletarya Partisi megalomanları böyle saçmalıkları teori diye piyasaya sürerler Üstelik bu saçmalıkları Türkiye'yi de bırakın; «insanlığın kaderi»ni değiştirmek için yaptıklarını da söylerler. Tam da aslına uygun megaloman iddiası diye buna denir.

BÖLÜM : 2

Kıvılcım Dergisinde 234 sayfa «Kongre Edebiyatı» yayınlandı. M. Özlerin yürüttüğü megalomani çok kaba ve ilkel bulunduğu için yepyeni «yeniden doğuş» («Tekerrür») teorisi uyduruldu. Şimdi bu **yepyeni** «senin dükkan kapansın, benim dükkan açılsın» teorisinin iç yüzünü gösterelim.

«Doğu'da hemen her kıral sülalesi tarihi ve takvimi kendisiyle başlatır. Objektif olarak tarihe yeni giren barbar, subjektif olarak Tarihin kendisiyle başladığını sanır.

«Türkiye'nin devrimci hareketi de kendisini, geçmişin bu, «üzerine bir kabus gibi çöken» geleneğinin etkisinden kurtaramamıştır. Tıpkı, her tarihsel devrimden sonra kurulan antika medeniyetler gibi devrimci hareket de «tekerrür» etmiştir. İki kez hazırlık ve başlangıç konaklarını aşmış, iki kez öz marksizme ulaşmıştır.

«Bu iki gelişim, iki melez (yarı tarihsel) devrimi izler.

«Belki de, dünyanın hiç bir ülkesinde, devrimci hareketin böyle iki kez doğup geliştiği görülmez Ve bu orijinalite kavranmadıkça, devrim tarihimiz bir kaos olarak görülmekten kurtulmaz.» (Kıvılcım Sayı 3-4 Say. 96, 97)

Dikkat edelim : «Ortodoks doktorcu»luğu kimselere bırakmayan üstad her hangi bir konuda değil Proletarya Partisinin Reorganizasyonu konusunda «en temel, en teorik (temel, teorik falan değil, «en temel», «en teorik») sorunları ele alıyor.

Ele aldığı **konuda şimdiye kadar kimse** bir şey söylememiş değil. Ve Usta konu bu olunca «devrimci hareket» gibi nereye çekersen gider, ucu sınırı belirsiz bir terminoloji kullanmaz.

Geçmişle ilgili olarak :

«İnsanlığın her **Pratiği** gibi her **Teorisi** de Geçmiş-Gelecek kuşaklar arasında kaçınılmaz **ilişki-çelişkilerle** gelişir. Geçmişle **ilişkiler** açıkça veya gizlice koparılırsa, **çelişkiler** ürkekçe veya **iki** yüzlüce atlanırsa gelişim durur.

«Bu kural herşey gibi **Sosyalizm** için de doğrudur. **Toplumun** veya **Kendi kendisinin** gerçekliklerini, bir öğrenci içtenliği ve alçakgönüllülüğü ile **etüt** etmeyen sosyal akım, istediği denli **sansasyonel** (duygu çatlatıcı) olsun, Tarihsel gelişim pratiği içinde **köksüz** davranışlardan. Teorik bilinç aydınlığı yönünde **tutarsız** düşüncelerden başını alamaz.» (Dr. H. K. Devrim zorlaması, Demokratik Zortlama ,Say. 283 Derleniş Yayınları) der. Bütün megolamanların yaptıklarına bakarak yapacaklarını böyle gösterir.

Daha sonra konu şöyle ele alınır :

«TÜRKİYE'DE SOSYALİST KUŞAKLAR»

«Bizim anabildiğimiz kadarıyla, Türkiye'de başlıca dört konak, yahut Kuşak, yahut Aşama Sosyalistler oldu .Bunları zaman aşımları açısından şöyle adlandırabiliriz» : (a.g.e. Say. 288)

Her hangi bir «iki gelişim», «tekerrür», «yeniden doğuş» uydurmacılığı yok, **«Türkiye'de başlıca DÖRT (a.b.ç.) KONAK,** yahut KUŞAK, yahut AŞAMA sosyalistler oldu».

Ve bu KUŞAKLARIN ne oldukları, kimlerle temsil edildikleri ,savaşa katılış tarihleri bir 1920, bir 1960, bir 1970 falan gibi uydurulmaz.

Şöyle konur :

«Türkiye'de çelişik başlıca 4. sosyalist kuşak sayılabilir : 1 — Eneski ssoyalistler (1920-1925) (Ş. H. Değmer-H. Kıvılcımlı); 2 — Eski sosyalistler (1925-1945) (N. H. Ran-R. F. Baraner); 3 — Yeni Sosyalistler (1945-1960) (M. Belli-M. A. Aybar); 4 — En Yeni Sosyalistler (1960 sonrası) (V. Erdoğdu-D. Perinçek)» (age Say. 285)

Yine üstadların iki yüzlülüğünü bile bile yaptıkları teori uydurmacılığını Usta göstersin :

«Burada, **bilmeyenler** için (üstadlar «bilmeyen», değil, gözlerini otorite megalomanisi bürümüş külah kapıcılardır. A. Mavi) bir kaç küçük açıklama yapalım.

«a) **Sosyalizm** ve **Sosyalist** deyince sırf ve yalnız **Bilimcil Sosyalizmi** anlıyoruz. Marksizm dışındaki akımların Sosyalizmleri ne olursa olsun, Türkiye Sosyalizmi Tarihinde bu güne dek sürekli olabilenleri yoktur.

«b) **Sosyalizm** ve **Sosyalist** deyince şu veya bu **kitapta**, yahut **Kütüphanede** yahut **okulda**, sosyalizm «**tetebbü**» etmiş olmak aklımıza gelmiyor, ve öyle sosyalizm ve sosyalist de olmaz, ve olunamaz. **Sosyalist :** belirli bir ülkenin, belirli **savaş'ının tümü içinde teoriyi** ve **pratiği** yaşamış insan demektir. «Biz de falan zamanda, filan köşecikten sosyalizm yapmamış mıydık?» diye sohranacak olan kimi ahbapçavuşların bu bakımdan **gönülleri kırılmasın. Kendilerini** antika meraklılarına bırakıyoruz.» (age. Say. 289)

Ya sizin «devrimci hareket» içindekiler kimlerdir üstad? «Sınır çiziyorum» derken nasıl sınırları karma karışık ettiğini görebiliyor musun? Yoksa kurt dumanlı havayı sever prensibine mi bağlısın?

«c) **Sosyalizm** ve **sosyalist** dediğimiz şeyi (b) bendiyle açık seçik koyunca, kimi kafaları karıştıran «Anakronizmler» (zaman çelişkileri) aydınlığa kavuşabilir. Nitekim, **Eneski** sosyalistlerle **Eski** Sosyalistlerin kimileri arasında (**baş** farkı bir yana) hiç bir **yaş** farkı görmeyenler, bu iki kuşağı birbirine karıştırmakta çok «duygucul»dırlar. **Ne** çare ki, olaylar böyledir... Savaşa beş on yıl önce katılanla sonra katılan er, eğer **erse**, hiç bir düzeyde aynı kertede «**Kıdemli**» sayılmaz.

«Ve Türkiye'nin Sosyalizm olayları ile geleneğinde öyle kesin bir **hiyerarşi** (basamaklar zinciri) kurulmdur. Kimse onu, hiç bir düşünce ve davranışıyla değiştirememiştir. **Türkiye Sosyalizminin Sosyalistleri :** kendi aralarında (her kuşağın **kendi içinde** ve öteki kuşakla **arasında**) bu hiyerarşiyi, (hiç değilse bilenler önünde), bozmak cesaretini gösteremenişlerdir. **Yaş** ve **baş** farkları ne olursa olsun **Eneski** Sosyalistler **Eneski** Sosyalist olarak kalmışlardır, **Eski** Sosyalistler de **Eski** Sosyalist..» (age. Say. 289)

Ne yazık ki, -hem de «bilenler önünde»- bu hiyerarşiyi «ortodoks doktorcu» görünüşlü megalomanlar en önde bozmaya çalışıyorlar. Akıllarınca hepsini bir «devrimci hareket» çuvalına doldurunca istedikleri zaman istedikleri yerde boşaltarak «yeniden» doğurtacaklar!

«Türkiye'ye gelince iş anormalleşir. Çünkü, Türkiye, yığını bakımından **Babil artığı** Tefeci-Bezirgan Antikalığının batağında **soğukcanlaşmış küçükburjuva** ortamıdır. Bu dejenere düzende geniş yeniden üretim yapan kapitalizmin **serbest rekabet** kuralı gibi otomatikçe olsun gelişime elverişli bir ilişki bile mumla aranır. Günü gününe kıt kömür geçindiren **basit dar yeniden üretimli** küçükburjuva ortamımız, ister istemez sosyalist kuşaklar içine de uğursuzluğunu çöktürmüştür.

«Her kuşak, **yaratıcı** çaba gösterecek yerde ya teoride ya pratikte beliren eksiğini ve yanlışını, kendinden önceki kuşağın değerine ve kazancına en azından **susuş kumkuması** kesilip örtmeye çabaladı. Küçük **dükkancı** rekabeti içinde **öldürücü** düşünce ve davranışlarla mirasını örtbas etmeye çalıştı, çalışıyor. Bunu niçin yapıyor? Aklınca sivrilmek, **«eşsiz örneksiz»** geçinmek ve tarihte her şeyin kendisiyle başladığını ispatlamak için! bütün bu amaçların sonucu ise: çevresindeki üç beş müridi esrarkeşleştirmeye, üç beş provokatörün daha yılanca hareketi zehirlemesine yarıyor. Hareketi birbirinden kopuk ilkel çetecilik yolundan, her gün **«bir adım ileri iki adım geri»** gitmeye **zorluyor.**

«Yanılgı, o küçükburjuva yapıntılarını ve pozlarını bir kahramanlık sanan kişi'lerin herkesden önce kendi kendilerini aldatmalarıyla kalsa, pek bir şey denemez. Yahut, «İlâcehennem'üz zümera!» (cehenneme dek yolu var) denir. Ancak sosyalizmin trajedisi sürüp gidiyor ve memleket gibi, halkımız ve işçi sınıfımız da bir yol daha hayal kırıklığına, umutsuzluğa, kötüm serliğe düşürülüyor. Kuşaklar-arası, aşamalar-arası eleştirinin iki şartı yok ediliyor :

«1 — Eneski Kurucu kuşağın **mirasını,** korumak şöyle dursun, en sinsice alçaklıkla kökünden kazıyıp yok etmek hırsı **tarikatlaşıyor.**

«2 — O pis küçükburjuva tonca **düşünce ve davranış** soysuzlaşmasından, en ufak bir teorik ve pratik **sentez doğmuyor.»** (age.) Say. 293)

Evet megaloman üstadlar yaptığınız aynen budur. Hem de «ortodoks doktorculuk» adına!

Gözlerinizi otorite megolamanisi bürüdüğü için siz bunları hemen üzerinizden atıvermek için daha kım bilir ne «orjinalite»ler uydurup ortalığı toza dumana katmayı marifet saymaya devam edeceksiniz

Demagoji kapılarınızdan biri olup, fakat «en temel, en teorik» edebiyatınızda tekrarlamadığınız şu konuyu da yine Usta'nın sözleri ile çürütüp geçelim.

«Devrimci hareket» içinde «tekerrür» eden, yahut «yeniden doğan» ÜTOPİZM dediğiniz YÖN'cülük ile ONBEŞLER için ustanın dediklerini karşılaştıralım :

«ONBEŞLER»

«Mustafa Suphi ve yoldaşları, Marks'ın Paris Komünarları için dediği gibi : «Göklere sıçrayan kahramanlık» timsalidirler. Tıpkı gene Paris Komünacılarını kasıp kavuran, haddinden aşırı «saf çocukluk» ve sıflarına kurban olup gittiler.» (Dr. H. K. YOL Say. 101)

Bu onbeşleri anlatan ilk paragraftı. Son iki paragraf da şöyle :

«Böylece zavallı Suphi : «Ayasofyanın kubbesinde uluslararası sosyalist iktidarının al bayrağını dalgalanır» görmedeni saflığına, temizliğine ve mertliğine kurban gitti.

«4 — Teşkilat Yokluğu : Kendiliğinden anlaşılır. Onbeşler olgun bir proletarya örgütü anlamında teşkilat değildiler. Bir dalga -bir hücum kıtası, akıncı bir deli sel idiler ...Geldiler ve geçtiler» (age, Say. 108)

Şimdi de sizin 1960 sonrası **«yeniden doğan»** ütopizm : YÖNCÜLÜK'e :

«Yönizm-Kadrizm Kadrili»

«Yöncüler kendilerini Kadrocular benzettiğimiz için gocunuyorlar.

«Biz, iddiaları kendi boyutlarına indirmekte bir başka bir şey yapmıyoruz. Yıllar yılıdır anlatmaya çalıştığımız şey, şunu açıklamaktadır : Bütün **«Devletçilik»** lerimiz az çok geçmişi hortlatma **eğilim**'leridir.

«Kadroculuk o hortlayışın 20-30 yıl önceki iskele-

(Devamı Sayfa 11 de)

Yeni VP'nin Demagojide Devrimi (7)

YENİ VP TEORİK SAVAŞI «BİZANTİZM» DİYE KARALAR

Yeni VP ilkin aşağıdaki cümlelerimizi aktarır. Sonra çok sevdikleri numaralama yöntemini uygular. Daha sonra da numara sırasına göre sözüm ona eleştirmeye (daha doğrusu demagoji üretmeye) geçer. Biz ilkin bizden yapılan alıntıyı vereceğiz. Sonra YVP'nin demagojilerini, daha sonra da cevabımızı..:

Bizden aktarılan kısım şudur :

«Peki doğru devrimci teori nerede (Hangi biçim içinde) döğüştürülecek? Defalarca söylediğimiz gibi, bu biçim «Devrimci Derleniş Komiteleridir.» Çünkü ancak bu komiteler içinde Türkiye sosyalistlerinin bir araya gelme olanağı vardır. Ancak bu komiteler içinde yapılan teorik savaş belirli bir senteze varabilir. (...) Homojen bir kadro yaratabilir. » (Devrimci Derleniş, sayı 6)

Şimdi bu söylediklerimizin YVP'ce tek tek nasıl numaralandığına ve nasıl; eleştirildiğine (!) geçelim :

«Doğru devrimci teori» nin «derleniş komitelerinde» «savaştırılması»nın gerekçelerine gelelim :

1) «Çünkü bu komiteler içinde Türkiye sosyalistlerinin bir araya gelme olanağı vardır.»

«Birincisinden (kastedilen kendi verdikleri bir numarası) **başlayalım, bu komitelerde «bir araya gelme olanağı» varken niye hâlâ bir araya gelinememiştir?»** (YVP. a.g.y.)

Neden olacak? : Şu üç basit gerçekliğimizden :

a) Türkiyenin megaloman, Babil artığı, otorite düşmanı küçük burjuvaları yalnız sizler değilsiniz ki.. Ayrıca megalomaniye kapılıp kendinizi Proletarya Partisi ilan ederek Anarşi Yok! Büyük Derleniş!i inkar etmekle Eneski Sosyalizmi hem parçalayarak hem de karikatürize ederek zayıf düşürdünüz. Eneski Sosyalizme gönül vermiş nice iyiniyetli militanı sırf Proletarya Partisi kurmayları görünme megalomaniniz yüzünden bezdirip kaçırttınız. Eneski Sosyalizmi, dolayısıyla da Türkiye Sosyalist Hareketini kakırdattınız.

b) Bu Babil artığı küçükburjuva ortamımızın ajan provokatörlerin sızmasına karşı savunmasız kalması. Bu yüzden Sosyalist ortamımızın yangın yerine çevrilebilmesi..

c) Bu iki başlı olumsuzluğun da panzehiri olan hareketin İŞÇİLEŞTİRİLİP - KÖYLÜLEŞTİRİLMESİ'nin başarılamamış olması.. Yani gerek Devrimci Derleniş'in ve gerekse diğer Sosyalist grupların halk denizinde yeterince balık olamayışları..

Ama bütün bu olumsuzluklar bugün var ise; ebediyen mi var olacaklar?

Ya da bugün devrim yok, yarın var olmayacak mıdır? Böylesi bir düşünce Proleter bir düşünce olamaz. Bu tür düşünce tam anlamıyla REAL POLİTİKERCE bir düşüncedir. Sosyalist düşünce-davranışla hiç bir ilgisi bulunmayan burjuva düşüncesidir. «İyi ama, bu gidiş de pek yavaş oluyor» denebilir. E, ne yaparsın. 7 bin yıllık Nemrutlar diyarında, Babil artığı küçükburjuva ortamda insan umduğunu değil, bulduğunu yemelidir. Ne yaparsın, küçükburjuva devrimci ortamımız yoğurdu böyle yiyor, Zaten devrimci görev yoğu var etmek değil midir? O zaman küçükburjuva acelecilik, doğru Proleter prensibin önüne geçirilemez. Tam tersine o zaman görev : daha çok enerjiyle, daha kararlı bir şekilde doğru prensibi döğüştürmek olur. Bugünkü görev; **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!i** dana kararlı, daha bilinçli, daha

(Devamı arkada)

(Baştarafı Sayfa 10 da)

tdir. Yöncülük aynı iskelete **«Emekten yana»** yamalarıyla donattığı sözde **«yeni»** bir soyhayı, bir ölü pusatını telleyip giydirmektir.

«Nemrut ve Fravunlar çağından arta kalmış **«Devletçiliğimiz»** Osmanlı İmparatorluğu ile birlikte ölmüştü. Gömülmeliydi. **Diriltilen iskeleti** mezardan çıkarıldı.

«Kadroculuk o ölünün kefen soyuculuğunu yaptı. Yöncülük, aynı ölüye ucuz, sosyalizm adlı Amerikan bezinden bir kaftan giydirmekle ne yapıyor? Kanuni Sultan Süleyman trajedisinin, luzumsuz komedyasını oynuyor.» (Dr. H. K. 27 Mayıs, Say. 130)

«YÖNCÜLÜK» baştan sona böyle anlatılır.

«Yön çorbasına atılan her tuzu, biberi ayrı ayrı ele almak, çorbanın içinde boğulmak olur. Çorbanın kendisi **Devletçiliktir.**

«Burada Kadroculuk ile Yöncülük ortaktır. Bu iki acayip çorbayı birbirine karıştırmamak için çok çaba harcadık. İkisini de çorba olmaktan çıkaramadık. Nitekim ilk Yön nüshasından sonra, **«Hacı Hacıyı Arafatta»** bulduğu gibi, Yön de Kadroyu kalafatta bulacaktır.» (age, Say. 137)

Daha fazlasına gerek var mı?

Megalomani gözlerinizi bürüyünce «devrimci hareket» içinde neleri «tekerrür» ettirdiğinizi, kendi deyiminizle neleri «yeniden doğ»urttuğunuzu gördünüz mü üstadlar?

Yoksa «Kadroculuk» denen NAZİLİK'i de mi «devrimci hareket»e ithal ettiniz ki, böyle «tekerrür» ettiriyorsunuz?

BÖLÜM : 3

«Bu ortamda, daha Sosyalist gazetesi etrafında bile üç belli başlı eğilim, henüz, grup, yuvar, kişi çekişmeleri biçiminde görülse bile ortaya çıkmıştır

«1 — Özellikle TIP'den kopup gelenlerin çekirdeğini oluşturduğu Burjuva sosyalizmi eğilimi

«2 — Kimi esnaflarla, yarı esnaf işçiler ve üniversitelilerin çoğunluğunu oluşturduğu küçük-burjuva sosyalizmi eğilimi,

«3 — Bizzat Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın temsil ettiği ve işçi sınıfıyla kaynaşmaya çabalayan kimi devrimci gençler ve işçilerden oluşanların yankı gösterdiği Proleter Sosyalist eğilim,

«Tekrar not edelim. Bunlar o zaman için henüz çok belirsiz eğilimlerdi ve bunlar arasında ortaya çıkan kimi anlaşmazlıklar, çatışmalar daha ziyade kişi ve grup rekabeti görünümündeydi» (Kıvılcım, Sayı 3-4 Say. 98)

Daha ilerisine giderse «Doktorcu» gurıplar ve bunlar arasındaki mücadele ve ayrı tezleri tartışmak falan gerekir korkusu ile hemen burada kesilir, bitirilir. Ama, korkunun ecele faydası var mı?

Kıvılcım Gazetesinin değerlendirilmesi üzerine Yeni takma Kelle F. Şakar, aralarında önemli bir fark olmadığını olayların anlatılışı ve çıkan yazıların sahipleri konusunda anlaşmazlığa düştüklerini söyledi. Lafa ve görünüşe bakılırsa yok gibi. C. Aydın, «benim yazılarım doğru,» ötekiler **«burjuva sosyalist»** demiş, öbür iki kişi (Feridun ve Ergun) buna katılmamış, seninkiler de «burjuva sosyalizmi etkisindeydi, bunu **kabul et» demişler de bunun için** ayrılık çıkmış sanki.

Burada çıkan ayrı yazılar arasındaki farkı gizleyebiliyorlar mı bari?

C. Aydın'a göre, «Kıvılcımda burjuva sosyalizmlerine, özden yönelik bir eleştiri vardır. (Bu eleştiriyi yapan da C. Aydın'dır. O'na göre) Kıvılcım, kendi içindeki burjuva sosyalizminin bilincinde değildir. (Olur a, bilinç eksikliği, olağan şeydir ilerde düzelir) Bir bakıma bunun bilincine varılması 1978'in sonuna kadar beklemek zorunda kalmıştır» (İşte vardı da!) (Kıvılcım Sayı : 3-4 Say. 103)

E. Aydınoğlu-F. Şakar'da ise C. Aydında olmayan, onun kesinlikle sözünü etmediği, etmemeye özen gösterdiği konular var :

«... 1970 yılında Türkiye'nin öz Leninizmi, yeniden doğmuş, burjuva ve küçük burjuva sosyalizmleri ile sınır çizgilerini çizmişti. Proletarya Partisinin reorganizasyon momentine gelinmişti.» (Kıvılcım Sayı 3-4, Say. 104)

«KIVILCIM hareketinin, 1970-71'lerin Kıvılcımlı hareketiyle tarihi ve mantıki bağlarını kuramayışı ne demektir? Bunu şöyle özetleyebiliriz :

«— «Doktorcu hareket»in 1970-71'lerde diğer sosyalist akımlarla sınırlarını çizerek, belirginleştirerek doğuşu[illegible]

«— Reorganizasyon sorununu adeta sınırlar çizilmemişçesine ele alışı;

«— Proletarya Partisinin reorganizasyonu için ağustos 1970'de yapılmış somut **«Anarşi Yok! Büyük Derleniş»** parolasını, 1974 şartlarında değerlendiremeyişi, daha doğrusu onu aşamayışı» (Kıvılcım Sayı : 3-4 Say. 104)

C. Aydın bu konularda neler söylüyor? Susuyor. Neden? İlerde yapacağı bilmem kaçıncı «reorganizasyon» hakkını saklı tutmak için!

Buna karşılık bütün üstadlar (beşi de) **«VATAN PARTİSİ (1975-1976) - KÜÇÜKBURJUVA SOSYALİZMİ»** konusunda aynı görüşte birleşmişler ;

«A — Birinci karakteristik : Polisiye açıklama»

«B — İkinci karakteristik : Küfür edebiyatı»

«C — Sonuç : Burjuva sosyalizmine teslimiyet»

Doktor **«sınır çizgilerini»** çizmiş.Kıvılcım gurubu bunu anlayamamış, yani «Anarşi yok! Büyük Derleniş» parolasını **aşamamış**, Aksungur ise **AŞMIŞ!** **Fakat şu «polisiye açıklama» ile «küfür edebiyatı» da olmasaymış!**

Megaloman efendiler önceleri hiç değilse **«nasıl** olur bizden habersiz?» falan gibi homurdanırlardı. Şimdi bilince çıkarmışlar. Yazık ki «1978'in sonuna kadar beklemek zorunda kalmış»lar (agy, Say. 103)

Ne kadar «karakteristik» değil mi?

BÖLÜM : 4

Bu «en temel ,en teorik» edebiyatı hazırlayan üstadlar, Kongre öncesi toplantıların birinde bir kongre edebiyatı planı sunmuşlardı **YVP** üyelerine. **Bu plan** da özellikle atlanan konu aylardır ağızlardan düşürülmeyen **«reorganizasyon»**du. Yeni «reorganizasyoncu» üstadlar bu konunun tartışılmasından çabuk caydılar. Çünkü eski «reorganizasyon» komedisi yeni bir tekst (Kongre edebiyatı) ve yeni kılıklarda yeni bir sahnede (Vatan (!) düğün salonunda) yeniden oynanacaktı. O komedinin hazırlanış ve uygulanışı unutturulmadan yenisinin «orjinal»likleri ile seyirciler eğlendirilebilirler miydi?

O komedi «derebeyi sosyalizmi»nin 1. Kongresinde oynanmıştı. Şimdiki «burjuva sosyalizminin» «3. Kongresinde» curcunaya çevrilerek oynanmak istendi : Şimdi burada «reorganizasyon»dan bahsetmek pişmiş aşa su katmak olmaz mıydı?

Üstadlarda artık fobi olan ve heryerde kendilerini ele veren korku böylece açığa çıktı.

[illegible] takma kelle kongre edebiyatında susuşa getirdiği **«Devrimci Derleniş Eleştirisi»**ni unutarak «Amerikan Senatosundaki» biçimli konuşmasında atıp tutmaya yeltendi.

Sonra bir de karar tasarısı çıktı ortaya.

Tıpkı birincisinde Aksungurun çıkardığı Sosyalistlerdeki yazıların reddi kararı gibi (O kararın gerekçesi Kongrede tartışılmamıştı, tıpkı şimdi olduğu gibi) şimdi de -nedendir bilinmez- (aslında bizce çok iyi bilinir) «Devrimci Derleniş Eleştirileri» yazıları reddedilir. Aklınca daha ince demogojiler yaparak «kansı»den kurtulacak!

Derebeyi düzeninin kanseri sosyal devrimler oldu. Bugün insan-kapital tahakkümünün kanseri örgütlü işçi sınıfıdır. Korkmakta haksız değilsiniz üstad megalomanlar Guruplar anarşisinin kanseri de «ANARŞİ YOK! BÜYÜK DERLENİŞ» yoludur. Bu kanserden kurtuluşunuz yoktur, olamayacaktır!

A. Mavi
2.Şubat 1979

enerjik bir şekilde savunmaktır. Bu görevin yerine «Proletarya Partisi benim!» megalomanlığını geçirmek «kahırlı» mücadeleyi değil, kolay tekkecilik oyununu seçmektir.

2) «Ancak bu komiteler içinde yapılan teorik savaş belirli bir senteze varabilir.»

«İkincisi, «herkes» buraya geleceğinden burada teorik savaş verilecektir, deniyor. Bu da teorik savaştan «bizantizmin» anlaşıldığı gerçeğini ortaya çıkarıyor.» (YVP. a.g.y.)

Teorik Savaşın ne olduğuna, niçin nasıl verileceğine yukarıda değinmiştik. Fakat bu denli açık konuları bile YVP şeflerinin öyle bir seferde anlayabileceklerini pek sanmadığımızdan bu konuyu bir kez daha açmak gerekiyor. Yalnız daha önce şu «bizantizm» sözünün kaynağını bir kez hatırlatalım :

Bilindiği gibi YVP «bizantizm» sözünü Dr. Hikmet Kıvılcımlının 5 Mart Tartışmalı Toplantısından alır. Usta o tartışmada DERLENİŞ İÇİN öncelik aydınlar (gruplar) arası birliğe, birlik tartışmalarına verilmeli; sonra hareketi İşçileştirip - Köylüleştirmeli, şeklindeki bir dinleyici tezine karşı, : — Öncelik hareketi İşçileştirip - Köylüleştirmektedir, aydınlar arası tartışmalar, görüşmeler bizantizme de varabilir — diye cevap verir.

YVP de aklınca Ustayı bu sözünden dolayı şahit göstererek Derleniş Komitelerinde verilecek Teorik Savaşın da «bizantizme» varabileceğini iddia eder. Daha doğrusu Devrimci Derleniş'in tezleri karşısında düştüğü zavallı durumdan, Ustanın söylediklerinden bir cümleyi cımbızla çekip şahit göstererek, kurtulmak ister. Oysa Usta, ANARŞİ YOK! BÜYÜK DERLENİŞ! broşüründe Derlenişin metodunu

a) Teorik Savaş

b) Hareketi işçileştirip - köylüleştirelim

c) Zartzurta Paydos olarak koyar. Yani önce masabaşı toplantıları yapalım, sonra hareketi işçileştirip - köylüleştirelim demez. Biz de demeyiz. Birlik - Eleştiri (Teorik Savaş) - Birlik parolasının geliştirilmiş şeklidir sunduğu. Ve Teorik Savaşın nerede, nasıl (Derleniş Komitelerinin önemi de buradan gelmektedir) verilmesi gerektiği şöyle anlatır :

«a) Teorik Savaş : en çok yaylım ateş edilen şey Oportünizmdir. Köylümüzün dediği gibi : **«Bir kayanın üstüne kırk tilki oturmuş, kırkının da kuyrukları birbirine değmez»** ise Oportünizm nasıl yenilir? Oportünizmi suçlamak, hatta kurşunlamak da yetmez. Oportünizm devrimciler forumunda, halkın gönlünde **ideolojik ve teorik** anlamıyla yenilgiye uğratılmalıdır. Yoksa o, yedi başlı masal ejderhası gibi, her kesildikçe yeniden hortlayabilir.» (Dr. H. Kıvılcımlı AYBD)

Evet, sayın YVP kurmayları gördüğünüz gibi Derleniş Komitelerinde verilecek olan Teorik Savaşın «bizantizm»le uzaktan yakından ilgisi yoktur; adıyla sanıyla TEORİK SAVAŞTIR. Ama hani o sizin pek vurgun olduğunuz «Sosyalist Blok»unuzu oluşturmak için habire düzenlediğiniz masabaşı «Güçbirliği Toplantıları» yok mu? İşte onlar gerçekten «bizantizm»in ta kendisi.. Ve bu bizantizm oyununda Bizans İmparatoru ve İmparatoriçesi rolü gönüllü bir şekilde tarafınızdan oynanıyor.

YVP'nin Teorik Savaş konusundaki tartışmayı sürdürmesi ise iyice traji - komikleşiyor. Şöyle diyorlar :

«Teorik savaş 'bu komiteler içinde' hapsedilemez. (Ah nerede o günler! Teorik Savaşı devrimciler forumuna, halkın huzuruna getirmişiz; YVP buna «hapsetme» diyor. E, artık bu söze ne denebilir ki?) **Devrimci Derleniş teorik savaşla komitelerin örülmesine ve örüldükçe de savaşın hızlandırılmasına akıl erdiremez»** (YVP. a.g.y. 4)

Bu söze ne denir? Okuyan da sanacak ki Devrimci Derleniş, **Derleniş Komitelerini** inkâr etmiş de, YVP ona karşı Derleniş Komitelerini savunuyor. Oysa **Anarşi Yok! Büyük Derleni«!i** inkâr ederek Derleniş Komitelerini «ütopi-hayal» kabul eden kendileridir. Dolayısıyle Derleniş Komitelerinin gerekliliğini, önemini bile anlayamamaktalar. «Teorik savaşla komitelerin örülmesine ve örüldükçe de savaşın hızlandı1 rılmasına akıl erdir»melerine ise, içine böylesine gömüldükleri inkâr batağından dolayı, zaten imkân yoktur. Ama onlar, Yavuz Hırsızdırlar, illa evsahibini bastıracaklardır. Onlar, haylidir bu yolda umutsuz çabaya kalkışmışlardır. Umutsuz bir çaba çünkü, Dr. H. Kıvılcımlıyı paravan ederek demagoji yapmak ve uzun süre başarılı olmak olanaksızdır.

Bu cümleden olarak YVP kurmaylarına naçizane bir de öğüdümüz olacak : Lütfen ya yazmadan önce iyice düşünün, ya da yazdıktan sonra iyice bir okuyun. O zaman böyle zırvalarla zaman öldürmek zorunda kalmazsınız. Kimbilir belki («çıkmayan candan umut kesilmez») uyanır, inkâr batağından kurtulma uğraşına geçersiniz.

«3) homojen bir kadro yaratabilir.»

«4) «sonunda partiye sıçranabilir.»

«üçüncüsü, 'homojen bir kadro yaratabilir' konusuna gelince burada o çok sözü edilen 'sentez'e yeniden değinmek gerekecektir. Devrimci Derleniş teorik savaşla belli bir senteze varmayı düşünür. Oysa teorik sentez, yani strateji planı ve programı, en az kırk yıldır bellidir. Yani teorik sentez gerçekleşmiştir. Fakat Türkiye'nin orijinal olayları bunun üzerini örtebilmiştir. Verilen savaş bu örtüleri kaldırma savaşıydı.» (YVP. a,g.y.)

Dendikten sonra Ustanın açıkça belirttiği ve bizim de açıkca savunduğumuz »asgari bir ortak prensibe» (asgari programa) varmak için Teorik Savaş vermeli şeklindeki tezimiz çarpıtılarak sanki yeni bir sınıf tahlili ya da yeni bir programa varılacağını iddia eden varmış gibi **«Amerika'nın yeniden keşfi»** v.b. gibi demagolerle eleştirilir(!) Öylesine ne dediğini bilmez eleştirilerdir ki, daha uzun cevap vermeye çalışmak gereksiz bir çaba olacaktır. Bu konuyu burada kesmek en iyisi..

«TSİP ÖNCESİ VE SONRASI» MI ?
YVP ÖNCESİ VE SONRASI MI ?

Devrimci Derleniş'in ikinci sayısında bizim YVP'ye yönelttiğimiz Grup Partisi oldukları ve kendileri daha YVP kurmaylığına atlamadan önce, henüz Kıvılcım yuvarıyken bu gerçekliği görebildikleri ve TSİP'i Grup Partisi olarak suçladıklarını belirten eleştirimize YVP «TSİP ÖNCESİ VE SONRASI» başlığıyla şöyle cevap verir :

«İşte 14 Ekim sonrası Proletarya Sosyalizmi içinde görünen kadrolardan bir bölüğü kaptı kaçtı mantığı ile bir parti örgütledi, adını TSİP koydu. Yani bir eğilim içinden sadece bir bölük (grup) partiyi örgütledi. Bu nedenle TSİP, gruplaşmaya yıldırımlar yağdırırken, kendisi grup partisi olarak doğdu. O dönemde görünüşe aldanan pek çok proletarya sosyalisti TSİP içinde yer aldı, TSİP tepesi de proletarya sosyalizmi maskesini takınmıştı. Açık konuşmasa da öyle bir izlenim bırakıyordu. 1,5 yılda olayların hızla akışı içinde TSİP içindeki kadrolar arasında teorik ve pratik sınır çizgileri belirlendi. TSİP merkezi açıkça proletarya sosyalizmini inkâr ederek, kendini küçük burjuva sosyalizminden başlayıp **burjuva sosyalizmine kadar** uzanan geniş bir alanın içine attı. Bunun sonucu ise proletarya sosyalistlerinin TSİP'den atılması olmuştu. Böylece TSİP, proletarya sosyalizmi içinde gezinen bir grubun partisi olmaktan çıkıp, küçük burjuva eğilimlerin partisi oldu. Fakat bugün içinde teorik karmaşa hala bitmemiştir. Devrimci Derleniş bu şekillenmeleri kavramaz. Ona göre «Türkiye solu enaz 20 yuvara bölünmüşdür. «Bunlar birleşmelidir.»(YVP a.g.y.)

Şimdi YVP'ye göre TSİP niçin önce bir grup partisi imiş? : «Yani bir eğilim içinden sadece bir bölük (grup) partiyi örgütledi.» de onun için. «Bu nedenle TSİP, gruplaşmaya yıldırımlar yağdırırken, kendisi grup partisi olarak doğdu.» Bütün bu söylenenlerdeki kaypaklık, **«eğilim»** sözünde yatıyor. Çünkü YVP'nin «eğilim» den kastettiği Proletarya Sosyalizmi (Eneski Sosyalizm)dir. Hepimizin bildiği gibi Usta **«Durum Yargılaması»**nda Eneski Eosyalizmden **«Beşinci Sosyalist Akım»** diye sözeder. Yani Eneski Sosyalizm de Proletarya Sosyalizmi olmasına rağmen objektif olarak «beşinci» gruptur. O zaman YVP'nin kaypak «eğilim» sözü yerine net **grup** sözcüğünü koyarsak cümle şu hale gelir : **«Yani grup içinden sadece bir bölük (grup) partiyi örgütledi.»** Cümle bu haliyle de doğru değildir. Çünkü bir «grup içinden sadece bir bölük» **«(grup)»** adını alamaz. Doğrusu **Grupçuk**tur. Yani YVP'nin dediği **«Eneski Sosyalizm grubu içinden bir grupçuk TSİP'i kurdu.»** haline gelir ki, doğruyu belirtir. Peki, bu grup içindeki diğer grupçuklar da (örneğin Kıvılcım grupçuğu) katılsaydı kurulan parti artık gurup partisi değil de Proletarya Partisi mi olacaktı? Elbette değil. İşte o zaman gerçek anlamda Grup Partisi olurdu. Çünkü diğer gruplar partili ya da partisiz bir şekilde varlıklarını yine sürdüreceklerdi. Demek ki, TSİP'in ya da herhangi bir partinin kendisi hakkındaki yargısına göre Proletarya Partisi olup olmadığı anlaşılmaz. Ya da YVP'nin sırf durumunu teorileştirmek için öne sürdüğü zavallı cümleleri bir Partinin Proletarya Partisi olup olmadığının ölçütü olamaz. O partinin objektif durumu incelenerek ne olduğu çözümlenir. **Ve meseleye böyle yaklaşılınca** da o günkü TSİP de bugünkü YVP de birer grup (hatta grupçuk) partisidirler. Ve **«Devrimci Derleniş bu şekillenmeleri kavra»**r. Ama bu **«şekillenmeler»** YVP'nin sandığı gibi ya da yutturmaya çalıştığı gibi Proletarya Partisi ya da Grup Partisi olmayı belirleyen nitelik **«şekillenmeleri»** değildir. Sadece grupların **«atomlarına dek parçalanmaları»** anlamındaki nicelik şekillenmeleridir. «Devrimci Derleniş bu şekillenmeleri» Türkiye'de kavrayabilen tek (ne yazık ki tek) gruptur.

YVP şöyle bir demagojiyle sürdürür yazısını :

«Arada Devrimci Derleniş'in abartmasına da değinelim. 20 yuvar varlığından bahsedip, Derleniş duyguları kabartılmak istenir. Ama bu «20 yuvar» neyin nesidir. bahsedilmez. Sayı yüksek tutulur ki dağınıklığın «dehşeti» kavranabilsin. Zayıf tezlerini güçlendirmek için bir abartmadır yapılan.» (YVP. a.g.y.) YVP bu sözlerden sonra sanki mücadelenin aynı aşamasında imişiz gibi Lenin'in Plehanov'un **««Rusya' da 11 devrimci örgüt vardır; sendikalar hangisine yanaşsınlar»** sözüne karşı **«iki rakip sosyalist parti vardır.»** sözünü aktarır. Böylece aklınca biz çok grup var demekle Plehanov oluyoruz, YVP Lenin'in «iki rakip sosyalist parti vardır» sözüne denk düşecek her ne diyorsa Lenin oluyor. Oysa Lenin'in sözettiği «iki rakip sosyalist parti» artık iyice ayrışmış Bolşevik Parti ile Menşevik Partidir. Ama bu ayrışmaya varılabilmesi için ilkin 1903'de Marksist grupların bir araya gelerek RSDIP'i kurmaları ve bu İkinci Kongrede Devrimci (Bolşevik), o-

portünist (Menşevik) fraksiyonların doğması gerekmiştir. Bu bile hareketin çıkarına aykırı bulunmuş, 1904'de Üçüncü Kongre Bolşeviklerin çağrısı ile bu sorunu çözümlemek için toplanmıştır. Menşevikler bu Kongreye katılmayıp ayrı bir Konferans örgütleyince Lenin «iki kongre - iki parti demektir» demiştir. 1906da toplanan Dördüncü ya da diğer adıyla Birlik Kongresinde Bolşeviklerle Menşevikler yeniden birleştiler. Bu birlik 1912'de Bolşevikler artık bütün oportünist eğilimlerden arınarak kendi bağımsız Partilerini örgütleyene dek sürdü. Yani Lenin Sosyalist Hareket henüz gruplar aşamasında iken Birlik sorununu atlayıp «ben proletarya partisiyim, kimseyle sayım suyum yok» demez. Ama mücadelenin ileri aşamasında da (devrimcinin oportünistten aydınlar ve işçiler nezdinde ayrıldığı aşamada da) illa birlik demez. Bizim YVP kurmayları ne yaparlar? Elini kana bulayacak denli dengesiz birinin kurduğu partinin lastik mührünü ele geçirir geçirmez : «tamam Ben oldum, artık hiç kimseyle sayım suyum yok» der. Bu davranışını da Lenin'in davranışına benzetme yüzsüzlüğünü gösterir.

Gelelim : «20 yuvar varlığından bahsedip, Derleniş duyguları kabartılmak istenir.» sözüne, YVP bu sözü 7 Şubat 1978 tarihli Yeni Sosyalist'in 53. sayısında kullanır. Oysa aynı YVP, TEP'le birlikte 13 Kasım 1977'de «Sosyalistler Arası Forum»a kendileriyle birlikte 13 grup çağırmıştır. Çağırmadıkları Maocu ve legal planda bulunmayan grupları da eklersek Türkiye'de grupların sayısı 20'den fazladır. Bu konuda bizim bir abartma»mızdan değil, YVP'nin körlüğünden söz edilebilir. Hele bir de son **«YVP III. Kongresi»** ve ondan önceki dağılmalar gözönüne getirilirse bugün sadece YVP'lerin sayısı 20 rakamının çeyreği kadardır. Sayısına bereket mi demeli? Yoksa bu «atomlarına dek parçalanan» Sosyalist Hareketimize **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** parolasıyla teşhis ve tedavi mi önerilmeli? Birinci yol YVP'nin (YVP'lerin demek daha doğru olacaktır) yoludur. İkinci yol ise Dr. H. Kıvılcımlının, dolayısıyla da Devrimci Derleniş'in yoludur. Fazla söze gerek kaldı mı?

Peki YVP niçin bu denli mantıksızlaşır? İkinci sayımızda da belirttiğimiz gibi YVP'nin yeni takma kelleleri bir darbeyle YVP'nin lastik mührünü ele geçirince «Kıvılcım» yuvarcıklığından «proletarya partisi» megalomanlığına sıçramışlardır. Kendileri Proletarya Partisi olunca, diğer «sosyalist parti»lere de isim bulmak gerekti. O da bulundu : küçük burjuva, burjuva sosyalist eğilimlerin partisi deniverdi. Yani TSİP ve diğer «sosyalist parti»ler Grup Partisi iken «Kıvılcım» grupçuğunun megaloman şefleri YVP'yi ele geçirir geçirmez sınıf zümre vb. gibi partisi oluverdiler, Tabii kendileri de gayet alçakgönüllüce Proletarya Partisi olmakla yetindiler. Olay budur. Bunun ötesi ne denli çok laf edilirse edilsin; laf-ı güzaf ya da demagojidir.

YVP GÜÇLÜLÜĞÜ PROLETARYA PARTİSİNE YAKIŞTIRAMAZ. YA DA KENDİ GÜÇSÜZLÜĞÜNÜ TEORİLEŞTİRİR

YVP demagojilerini 6 numaralı son bölümle bitirir. Bölümün başlığı : «PARTİ ANLAYIŞI» dır. Bu bölümde bizim : **«Cephe birliğini kurmaya ve yürütmeye ««bir partinin gücü yetmez» diyorlar. Böyle saçma şey olur mu hiç? O, «bir parti» eğer ««çelik çekirdek (proletarya partisi) ise nasıl gücü yetmez?»** sözümüz aktarılır. Sonra da şu demagojiye geçilir :

«Burada «roletarya partisi» ve ««güç» eşitlenmektedir. Eğer bir proletarya partisi cepheyi kurup yürütemiyorsa bu «saçma»lık oluyor. Elbet olay böyle değildir, Dimitrov dünya örneklerinden ders çıkartırken şöyle der : «(YVP a.g.y. 6) denildikten sonra da Dimitrov'un **Faşizme Karşı Birleşik Cephe** eserinden bir alıntı vererek kendilerinin haklı, bizimse haksız olduğumuzu akıllarınca ispat etmiş olurlar(!)

Dimitrov'dan yapılan alıntıya geçmeden önce YVP'nin belirtmeye yanaşmadığı iki noktaya değinmekte yarar var. **Birincisi : YVP'nin** sözünü ettiği eleştirimiz, 3. sayımızda Ustanın **Oportünizm Nedir?** eserinde yaptıkları tahrifatı sergileyen «YENİ VP'NİN EN ESKİ SOSYALİZM TAHRİFATÇILIĞINA SOMUT BİR ÖRNEK» bölümünden alınmadır. VP. Ustayı tahrif edişlerini ispatlamamız karşısında — bilindiği gibi — susmayı yeğler. Ama **hiç değilse insan** alıntı yaptığı konunun ne olduğunu söyler de öyle eleştirir. Oysa YVP bunu bile yapamayacak derecede açık düştüğünü bilir. O eleştiriyi olmamış sayar. **İkincisi** : Dimitrov'dan yaptıkları alıntı **Faşizme Karşı Birleşik Cephe** eserindendir. Fakat YVP alıntıyı yapar da nedense kaynak göstermez : Ne kitabın adı, ne de sayfası belirtilmez. Ancak Dimitrov'un kitaplarını tek tek ve sayfa sayfa inceleme sabrı gösterebilen okuyucu kaynağı bulabilecektir. Buna niçin gerek duydular? Şu basit nedenden: kendilerini destekler sandıkları bölüm de dahil olmak üzere tüm kitap YVP'yi değil Devrimci Derlenişi desteklemektedir de ondan..

Şimdi gelelim Dimitrov'dan alıntıya :

«Büyük Britanyanın işçi önderleri : «işçi partisinin kurduğu birleşik cepheye küçücük komünist partileri katkıda bulunabilirler mi?» diyor. Avusturyalı Sosyal Demokrat önderler de o küçük Avusturya Komünist Partisi için aynı şeyi söylemişdi, hatırlarsınız. Olaylar ne gösterdi bize? Avusturya'daki faşist tehlikeye tam zamanında dikkati çeken ve işçileri savaşmaya çağıranlar, Otto Bauer ve Renner önderliğindeki Avusturya Sosyal Demokrat Partisi değildi; o küçük Avusturya Komünist Partisi idi. İşçi hareketinin tüm tecrübeleri şunu göstermiştir : Komünistler az olmalarına rağmen, proletaryanın militan eyleminin ardındaki dürtücü güç olmuşlardır.» (Dimitrov. Aktaran YVP a.g.y. 6)

Burada Dimitrov'un anlattığı nedir? : Sosyal Demokrat partiler çok güçlü de görünseler faşizme karşı gerçek bir cephe kuramaz ve gerçek bir mücadele vermezler. Zaten Birinci Emperyalist Evren Savaşında İkinci Enternasyonal liderlerinin İşçi Sınıfına ihanet etmesi, Sosyal Şövenizme kayması, giderek iyice burjuva partileri olması gerçeği ta Lenin tarafından açıklanarak sonuca bağlanmıştır. Bundan dolayı da niceliği ne olursa olsun, Sosyal Demokrat bir partiden faşizme karşı cephe kurup savaş yürütmesi beklenemez. Buna karşılık Lenin'in gösterdiği yolda örgütlenmiş, O'nun gösterdiği yolda döğüşen Üçüncü (Komünist) Enternasyonale bağlı Komünist Partiler ise nicelikleri ne olursa olsun Devrimci niteliklerinden dolayı faşizme karşı gerçek, uzlaşmaz savaşı verecek, bunun için cepheler kuracak biricik Partidir. Nitekim Avusturya örneği bunu göstermiştir diyor Dimitrov Usta.

Pek nicel olarak bu denli güçsüz (buradaki güç oranlaması II. Enternasyonal partisi Sosyal Demokrat Partiyledir. Yoksa Leninist bir başka gruba oranla değil) olan Komünist Parti bu nitelik gücünü nereden alır? Onu da YVP'nin Dimitrov'dan **yaptığı alıntının devamı** olan cümlelerden koyalım (Yani Dimitrov aynı yerden YVP'yi cevaplandırsın) :

«... Ayrıca şu da unutulmamalıdır : Avusturya'daki ya da Büyük Britanya'daki Komünist Partilerin emekçileri, sadece o partinin taraftarı olmayıp, dünya komünist hareketinin bir parçası, Üçüncü Enternasyonal'in bölümleridir. Üçüncü Enternasyonal'in lideri olan parti, zaferi kazanmış ve bugün dünyanın altıda birini yönetmekte olan bir proletaryanın partisidir.» (Dimitrov. Faşizme Karşı Birleşik Cephe s : 71 May Yayınları 1975)

Peki Üçüncü Enternasyonal'in örgütlenme konusundaki evrensel prensibi ve kesin kararı nedir? Onu da gene Dimitrov Ustadan görelim :

«İşçi Sınıfının güçlerini tek bir devrimci Proletarya Partisinde birleştirmek davası bizim davamızdır, Komünist Enternasyonalin davasıdır.» (Savaşa Ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe s: 136)

Dimitrov'un bu denli açık bir şekilde, Kıvılcımlı Ustayı, dolayısıyla da Devrimci Derleniş'i **(Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** tezini) destekleyen bu sözlerinden bakın YVP ne sonuçlara varır? :

«Devrimci Derleniş dövüşerek güçlenecek bir Parti yerine, «güçlü» bir Partiyi bekliyor. Öyle bir Parti'nin cepheyi kurup yürütmeye «nasıl gücü yetmez? İşte gönülde yatan, herkesi «gücü» ile hizaya getiren bir Partidir. Fakat ne zaman, nasıl güçlenir? Bu sual cevaplanmaz. Veya «komitelere» havale edilir.

««Yine Parti meselesinde daha doğarken dünyayı fethetme mantığı Derleniş'in en önemli sapıtmasıdır.» (YVP. a.g.y. 6)

İnsanda ne kadar karışık bir kafa olmalı ki, bu sözleri edebilsin.. Bir kere : Devrimci Derleniş güçlü bir partiyi oturup beklemiyor (kaderci değildir), tam tersine, Marksist - Leninist grupların bir araya gelerek, bu gruplar (çeteler) ilkelliğinden bin kat, yüz bin kat daha güçlü olan Proletarya Partisini Reorganize etmelerini öneriyor. İkincisi böyle bir parti Hareketin Birliğini temsil ettiği için elbette, düşmana da dosta da gücünü dayatacak, onları «gücü ile hizaya geti»recektir. «Fakat ne zaman, nasıl güçlenir?» sorusu ise iyice komik bir sorudur. Çünkü güçlenebilmek için ilkin Partinin var olması gerekir. Proletarya Partisi Reorganize edilirse bugünkü grup ortamı aşılır, Proletarya Hareketi güçlenir. Ama Proletarya Partisinin kurulması sadece başlangıçtır. Elbette nihai zafere (Devrime) dek O, canlı bir savaş organizması olarak hep aynı durmayacak, sürekli gelişip güçlenecektir. «... doğarken dünyayı fethetme' mantığı»na gelince, dünyayı değil ama Türkiyeyi Proletaryanın «feth» edebilmesi ancak Onun Partili olmasıyla mümkündür. Proletaryanın Partili olabilmesi, bir diğer deyişle Proletarya Partisinin Reorganize edilebilmesi için **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** prensiplerini önermek YVP'nin sandığı ya da göstermek istediği gibi «havale» etmek değildir. Tam tersine Devrimci Derleniş Komiteleri içinde bir araya gelmek sorunun çözümü için tek yoldur. Devrimci Derleniş Komiteleri, Devrimci grupların bir araya gelerek Proletarya Partisini Reorganize etmek için mücadele verecekleri platformdur, yoksa burjuva parlamentosunun halledemediği ya da halletmek istemediği sorunları havale ettiği komisyonlar değildir. Anlaşıldı mı sayın YVP kurmayları??

Böylece Eneski Sosyalizm postuna bürünmüş YVP'nin Eneski Sosyalizm düşünce - davranış ortamına sokulmuş bir Truva Atı olduğunu bir tur daha ispat etmiş oluyoruz. Eleştirinin hayli uzamış olması YVP'nin ne niteliğinden, ne de niceliğindendir. Sadece Demagojide devrim yapacak denli demagoji ustası oluşlarındandır. Bizim bu ikinci tur eleştirimiz

(Devamı Sayfa 14 de)

Küçük Burjuva «Umut»ların

(Baştarafı Sayfa 2 de)

işte bu anlayışla iş görmüştür. Faşist güçlerin ekmeğine işte bu anlayışla yağ sürmüştür.

Ecevit ve CHP'si başka türlü davranamamıştır. Neden en çok lafını ettiği Halka zerre ce güvenememiş, ısınamamıştır. Ve neden giderek devrimci güçlere düşman kesilip AP ve MHP'ye yaklaşmakta, dostluk çağırıları yapmaktadır. Şundan : Çünkü CHP'nin başı finans-kapitalce bağlanmıştır. Parti içindeki yaban burjuva ve küçükburjuva unsurların ise belirleyici bir etkinliği yoktur. Finans - kapital buna izin vermez. Yaban burjuva ve küçükburjuvaların cilalı parlak vaadleri de kara halk yığınlarını finans - kapitalin kuyruğuna takmaktan başka bir işe yaramamıştır. Parababaları, adına sosyal demokrasi denilen yani Finans - kapital + Hür burjuva + Küçükburjuva unsurlarından oluşan böyle kadrolarıyla yığınları uyutmakta ustadırlar.

Bu açıdan Ecevit hükümetinin halka değil de yerli - yabancı parababalarına dayanması gayet doğaldır. Parababalarına dayanan Ecevit hükümetinin anti - faşist tavır almaması aynı derecede doğal sayılmalıdır. Çünkü ne Türkeş ve MHP ne de Demirel ve AP sınıflar üstü insanlar, örgütler değildir. MHP de AP de Ecevit'in sırtını dayadığı ve kredi dilendiği aynı parababalarının değişik türdeki kadrosudur. Ne var ki aralarındaki fark birinin faşist yöntemlere göre örgütlenip çalışması, öbürlerinin ise lafta «demokrat» geçinmesidir. Yani CHP de, AP de, MHP de uluslararası finans - kapitalin güdümündeki partilerdir. Artık bu saatten sonra kimse CHP'nin uluslararası sermayeye karşı olduğunu savunma toyluğunda bulunmaz. Öyleyse uluslararası sermayeye karşı olunmadan onun, CIA'sıyla kontrgerillasıyla güdüp örgütlediği faşist cinayet şebekelerine karşı olunamıyacağı da kendiliğinden ortaya çıkmış olur. Bu yüzden biz CHP hükümetinin görevinin faşizme fidelik = seralık yapmak olduğunu daha ilk günden gördük ve gösterdik. (Bak. Dev - Der. sayı 8 - 8 Şubat 1978)

Uluslararası tekellerin emrine giren ve «umut»unu onların vereceği krediye daha doğrusu «sadaka»ya bağlayan CHP, bu güne dek olduğu gibi bundan sonra da kerte kerte gerileşecek, Türkiye'de insan haklarını sıfıra doğru indirmeyi «anarşiyi önleme tedbirleri» adı altında halkımıza yutturmaya çalışacaktır. Ondan sonra da misyonu bitecek ve yerini faşist diktatörlüğe terk edecektir. Tabi hükümet olarak CHP yerini faşizme bırakacaktır. Ama bu ifade CHP'nin tümüyle faşist diktatörlüğün dışında kalacağı anlamına gelmemelidir. Zira öyle bir durum söz konusu olduğunda CHP, 12 Mart ta olduğu gibi çatlayacak ve bir bölük CHP kadrosu faşist diktatörlükte de gözcü olacaktır. Çünkü CHP'nin yapısı homojen değil hetorojendir.

İşte Türkiye yerli yabancı finans - kapitalce çizilen bu alınyazısını yaşıyor. CHP sermayece kendisine yüklenen misyonu en başarılı biçimde yerine getiriyor (oynuyor) ve CHP'nin bu tutumu, bir zamanlar kendisini en bağnaz, en körce savunanları bile artık kendinden uzaklaştırıyor. Ve bu namuslu küçükburjuva yazarlarımız umutlarını yitiriyorlar. Şaşkınlık ve karamsarlık içinde dokunaklı yazılar yazıyorlar. Neden? Şu en acı hakikatı bilmediklerinden. (tekrarlamaktan korkmıyalım).

«BİN SEKİZYÜZ YILINDAN BERİ TÜRKİYE'Yİ TÜRKİYE İDARE ETMİYOR. Yalnız Türkiye'yi mi? Hiçbir milleti kendisi idare etmiyor. Her milleti yaratan «KAPİTALİZM» güdüyor. Kapitalizm denilen ejderhanın dizginleri : 19. yüzyılda İngiliz'in elindeydi, 20. yüzyılda Amerikanın eline geçti. Kapitalizme canını, malını, ırzını, namusunu teslim eden hiç bir ülkeyi kendi içinden, başına buyruk hiç kimse yönetemez. O, «batı uygarlığı idi, «özel teşebbüs» idi, «Kamu yararı» idi, «Sosyal devletçilik» idi, «Bağımsızlık»tı, «özgürlük - özerklik»ti, «kişilik - pişilik»ti... Hepsi finans - kapital sofrasında meze. Daha som gerçek ortada, Bu gün hiçbir kaiptalist ülke, uluslararası finans - kapitalin ağababası Amerikan «PARA - CASUS - ORDU» üçüzü dışında gık diyemez. Siz bir kapitalist ülkeyi falan yaldızlı başbuğ. yahut filan kılına dokunulmaz meclis mi yeder sanırsınız ? Aldanırsınız.» (Hikmet Kıvılcımlı)

İşine gelmediği anda : «Emperyalizm kendi liderini (Roozvelt gibi yaşlıysa beyin damarını «fenni şekilde», Kenndy'ler gibi gençse beynini kurşunla dağıtarak) öldürür.» (Kıvılcımlı)

Bu katı gerçekliği kavrayamıyan her namuslu aydın, her ilerici kişi her an düş kırıklığına uğramaya mahkumdur.

Peki bu namussuzca gidişin, bu hayasızca akının önüne geçilemez mi? Elbette geçilebilir. Onun önüne geçecek tek güç : İŞÇİ SINIFI PARTİSİ ÖNCÜLÜĞÜNDE ÖRGÜTLENMİŞ HALKTIR.

İşçi sınıfı partisiz ise, halk örgütsüz ise faşistleşme süreci durdurulamaz.

Öyleyse TEK YOL İşçi Sınıfı Partisinin Reorganizasyonunu ve Halk Kurtuluş Cephesinin kuruluşunu hayata geçirebilek için bir devrimci derleniş yapmaktır. O da ilkin Marksist grupların emperyalizme ve feodalizme karşı bir araya gelmesiyle gerçekleşir. **9 ŞUBAT 1979**

Seydişehir Raporu

(Baştarafı Sayfa 16 da)

yetki-çanta) vererek önce usul usul, sonra açıktan açığa grupçuluk yaparak Seydişehirde İGD'ye (Burjuva Sosyalizmine) yani kendi siyasetleri olan «İLERLEME» tekkesine kadro kazırlamaktadır.

Nitekim bir yandan yönetimlerini eleştiren bizleri, sanki sendikaya karşı imişiz grupçuluk ve bölücülük yapıyormuşuz gibi suçlamakta, bir yandan siyasetlerinin yayın organı olan «Savaş Yolu» gibi gazeteleri el altından veya zaman zaman açıktan açığa sattırmakta diğer yandan yayınladığı bildirilerde siyasetlerinin gereği ucube «ULUSAL DEMOKRATİK CEPHE» çağrısını yapmaktan geri kalmamaktadır.

İkinci hastalık ise : «ilerleme» süper oportunizmine muhalif ve mücadelede iddialı olan devrimci grupların dağınıklığı ve sekter tavırlarıdır. Önceleri Halkevlerinde birlikte olan devrimci gruplar, mücadeleyi ortaklaşa yönlendirebilirken, özellikle KSD'nin sekter ve tekkeci tutumu, daha sonra da diğer grup ve kişilerin tutarsız davranışları sonucu, ayrı ayrı örgütlenmeye gitmeleridir. Bu hastalık «iki süper» oportunizmin (İlerleme ve Maocular) ekmeğine yağ çalmaktan başka işe yaramamıştır.

Seydişehir işçisi bu güçlükleri aşacaktır. Bir yandan Finans - Kapital saldırılarına karşı direnirken, faşist çetelere karşı kendini ve Seydişehir halkını aktif olarak savunurken, sınıfının ekonomik mücadele aracı olan sendikasını da sorumsuz ve tekkeci kariyer hastalarına bırakmayacak oportunizmi teşhir ve mahkûm edecektir. Hiç kimse işçi sınıfımızı kendi tekke çıkarı için kullanamayacak, tepeden inme işçi sınıfına baş olamıyacaktır.

Biliyoruz, işçi sınıfı örgütlü ise HEP'tir, örgütsüz ise HİÇ.

Kurtuluşumuzun yolu da ilkellikten, tekkecilikten kurtulmak, tüm devrimci grup ve örgütlerin bir araya gelerek Proletarya partisini yeniden teşkilâtlamalarından ve Halk Kurtuluş Cephesini kurmalarından geçmektedir. Bu ise tüm devrimcilerin kardeşçe yoldaşca UYANIŞ-DERLENİŞ-BİRLEŞİ yoluna girmesiyle mümkündür. O zaman Seydişehir ve tüm ülkemiz faşizme mezar olacaktır.

KAHROLSUN FAŞİZM!

YAŞASIN İŞÇİ SINIFIMIZ VE EMEKÇİ HALKIMIZIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM.

Seydişehirli Devrimci Derleniş'çiler

DEVRİMCİ BASIN

(Baştarafı Sayfa 1 de)

Okul basılıp, öğretim üyelerine varıncaya dek derdest edilip 1. Şubeye götürülüyor. Varın gerisini siz düşünün...

Bu gerici uygulamalardan devrimci sendikalar da paylarına düşeni alıyordu. Yine 9 Şubat tarihli Cumhuriyetten okuyoruz :

«Tekstil Kongresinde polisin ihbar üzerine gözaltına aldığı 3 sendikacıdan biri tutuklandı.»

Peki «suçları» neymiş bu sendikacıların? Okuyalım gazeteyi :

«Genel Kurul Başkanlığına sunulmak üzere hazırlanan, ancak, henüz sunulmamış olan bir önergede, «sıkıyönetime karşı» sözler bulunduğu yapılar bir ihbar nedeniyle polis, Devrimci Birlik Grubu Başkan adayı Rıdvan Budak'ı, Bakırköy Şube Başkanı Ahmet Göral'ı, ve Mustafa Ay'ı gözaltına almıştır.»

Açıkça görüldüğü gibi gözaltına alınan sendikacıların işlediği «suç» (!) en doğal insanlık haklarını, örgütlerinin en büyük kurulunda kullanmak istemeleri, yani düşüncelerini açıklamaya yeltenmeleri olmuştur. Bırakalım iş yapmayı, insanın düşüncesini açıklamaya yeltenmesi bile suç sayılıyor...

Bütün bu gerici, özünde faşist, uygulamaları biz sadece sıkıyönetimin başına buyruk işleri olarak değerlendirmiyoruz. Bu uygulamalar, hergün yapılan eşgüdüm toplantılarıyla sıkıyönetimin gidişatını yönlendirmeye çalışan (hiç değilse yönlendirenlerden biri olan) Ecevit'ten ve CHP'den bağımsız olamaz. Bu yüzden bütün gerici uygulamaların ön plandakı sorumlusu «umudumuz Ecevit» ve CHP yönetimidir. İşin arka plandaki gerçek yöneticisi, elbette CİA sıyla, Kontgerillasıyla Uluslararası Finans-Kapital çetesidir.

Şunu açıkça belirtelim ki, bu tür uygulamalarla ne can güvenliği sağlanabilir ne de faşist terör durdurulabilir. Çünkü söz konusu davranışlar herkesten önce Türkeşlerin, Demirellerin ve hizmetkarlığını yaptıkları yerli - yabancı parababalarının değirmenine su akıtır. Onları sevindirir. Onlara yeni faşist katliamlara girişme güç ve cesaretini verir. Başkaca da hiçbir işe yaramaz... 10 ŞUBAT 1979

YVP'nin Demagojide Devrimi

(Baştarafı Sayfa 13 de)

biterken YVP de bitişe doğru hızla gitmektedir. Fakat ortasından bir yılda üç kez çatlamasına rağmen yeni bir takma kelle zuhur ettirilip yeni demagojiler üretme göreviyle yükümlendirilmiştir. (YVP 3. Kongresinde seçilen kelle, bir önceki kellenin yaptığı eleştirileri yok sayarak yeni demogojiler yapılacağını müjdelemektedir.) Bizim üçüncü bir tur daha YVP'nin demagojilerini teşhir etme ihtiyacı duyup duymayacağımız YVP'nin yatalak, felçli hayatının uzunluğuna kısalığına bağlıdır. Bu acılı sürüngen hayat eğer uzarsa, onu ızdıraplarından kurtarmak için son öldürücü vuruşu yapmak elbette kaçınılmaz insancıl görevimiz olacaktır. Fakat yeni kellenin şimdiden üç yerinden çatlak (parçalanmalara ve zuhuratlara gebe, Yunan mitolojisi gibi çok Allahlı) olması; sırf demagoji ile Eneski Sosyalizm gemisinin yürümediğini, yürümeyeceğini gösteren işaret kazığıdır.

BİTTİ

«İki Süper» Oportünizm

(Baştarafı Sayfa 6 da)

rin bir savunma-karşı koyma hareketi olarak değerlendirir. Zaten meselenin tek Marksist-Leninist tahlili de budur (Kıvılcımlı'nın içinde bu konunun da işlendiği «Deccal Kapımızı Nasıl Çalıyor?» adlı bir de kitabı vardır. Okuyuculara bu kitabı okumalarını önceden önermiştik. Burada yeri gelmişken önerimizi birkez daha hatırlatırız.)

Şimdi burada, proletarya davasına gerçekten gönül vermiş bütün okuyuculara soruyoruz: Yukarda uzun uzun aktarılan satırlarda «Sovyet düşmanlığı» nın, «anti-Sovyetizm» in zerresi var mı, Sovyetlere zerrece toz konduruluyor mu? Meseleyi proletarya açısından başka türlü koyma olanağı var mıdır? Elbette yoktur.

Ayrıca şunu da açıkça belirtelim ki Kıvılcımlı'nın yazdığı yüz küsür ciltlik düşünce ürünleri içinde «Sovyet düşmanlığı» biçiminde yorumlanabilecek değil bir yazı bir tek satır bile yoktur. Çünkü Kıvılcımlı uzun mücadele hayatı boyunca Sovyetler Birliğini Türkiye devriminin bir numaralı dış müttefiki olarak görmüş ve öylece de göstermiştir. Bu gerçekliği Kıvılcımlı'yı azıcık da olsa tanıyan —okuyup anlayan— her namuslu sosyalist kavramakta güçlük çekmez.

Laz İsmail söz konusu iftiralarında Kıvılcımlı'yı pek açık olmasa da Maoculukla suçlamaktadır. 1970 Sosyalist Gazetelerini okuyan herkes görecektir ki İ. Bilen'in bu suçlaması da alçakça bir iftiradan başka bir şey değildir. Çünkü Kıvılcımlı Türkiye'de bu anti-Marksist akıma karşı ilk bayrak açmış ve bu akımın Türkiye'deki o zamanlar temsilcisi olan PDA'yı «CIA Sosyalizmi», olarak adlandırmıştır. (Bak. Kıvılcımlının Sosyalist Gazetelerindeki «Mao Mao, CIA Sosyalizmi Nasıl Yapılır?, CIA Sosyalizmi: Tarih Kalpazanları, Durum Yargılaması» Başlıklı yazılarına. Bu yazılar sonradan kitap olarak da yayınlanmıştır.

Laz İsmail'in yukarda, Kıvılcımlı'ya çamur atarken amacının Sovyetler Birliği'ni savunmak, onlara arka çıkmak istediği sanılmasın. Bilen'in meselesi Sovyetler'i savunmak falan değildir. Sadece ve sadece Kıvılcımlı'ya kara çalmak, Kıvılcımlı'yı kötülemek tir. Çünkü, Bilen «Günümüzde TKP «adlı kitabında, Kıvılcımlı'ya düzdüğü küfürnameyi veya iftiranameyi bitirir bitirmez, aynı sayfada «Likidatör», «Pekin'ci» dediği Kıvılcımlı'ya karşı TİP'e övgüler düzerek savunur. Şunu da göze batıralım ki Bilen'in kitabındaki söz konusu yazı yani hem Kıvılcımlı'ya kara çaldığı hem de TİP'i övdüğü, savunduğu yazı 1969 tarihini taşımaktadır. Yani Bilenin övdüğü TİP, kendi gücüyle dükkanının Türkiye'de kar getirmiyeceğini sapdığı için Sovyetlerden icazet alarak Türkiye İşçi Sınıfına baş olmaya çalışan, bu yüzden de Sovyetik görünmeye çabalayan bugünün TİP'i değildir. Anti-Sovyetik ve anti-Leninist Aybar ve ekibinin yönetiminde olduğu 1969 ların TİP'idir. O tarihlerde ise «Çekoslavak olaylarını Batı Alman emperyalistlerinin, Londra'nın Washington'un açısından diline dolayan, «Sovyetleri küçük devletlerin «Düşman»ı diye göstermek için yırtın»an en başta Bilen'in avukatlığını yaptığı bu TİP dir. Belgeleyelim:

Aybar'dan başlayalım: 23 Ağustos 1968 günlü basın demecinden:

«Varşova paktı üyesi Çekoslavakyanın müttefikleri Sovyet Rusya ile Polonya, Macaristan, Bulgaristan ve Doğu Almanya'nın saldırısına uğramış olması yurdumuzda ve Dünya'da haklı bir infial uyandırmıştır. Sovyet Rusya'nın bu saldırı hareketini, Çek yöneticileri ve halkının kuşkularını bertaraf edecek bir anlaşma ve uzlaşmaya varıldığı zehabını vererek sinsice hazırlayıp ansızın tatbik mevkiine koymuş olması bu infialin şiddetini daha da arttırmıştır. «Karşı ihtilal» yalanına, Çek yöneticileri tarafından davet edildikleri yalanı eklenmiştir.» (Ant. 27, Ağustos 1968 sayı 87)

Aybar'ın demeci bu paralelde devam eder gider. Aybar asıl daha sonra 13 Ekim 1968 de yapılan Ankara il kongresinde kendini dağıtır ve anti Leninist iç yüzünü iyice açığa vurur. Bir kaç satır da bu konuşmadan aktaralım:

«Dünyada ilk kurulan Sosyalist ülkenin despotik, totaliter ve ceberrüt olması tüm insanlık için bir talihsizliktir. Sosyalizm, ilk kurulan devlette beşeri despotik bir idare olmaktan öteye gidemedi. Sosyalist demokrasiye çok uzak kaldı. Bolşevik partisi merkeziyetçi, despotik bir biçimde çalıştı. Ve iktidara gelince devleti de aynı şekle soktu. Yani despotik, totaliter ve ceberrut bir devlet! Ekonomik sömürüyle despotluk bir madolyonun iki yüzü gibidir. Sosyalist demokrasi işlemedi mi başarı sadece teknolojik olur. Bu günkü Sovyet yöneticileri, mülküyetlerine sahip olmasalar bile Çarlık Rusyasındaki gibi üretim araçlarını tahakkümlerinde tutuyorlar.»

Evet bunları söyleyen Aybar 1969 larda TİP'in lideridir. Ve o TİP'i Bilen Kıvılcımlı'ya karşı savunmaktadır.

Bu tutum sadece Aybar'ın kişicil tutumu değildir. TİP yönetiminin tutumudur. (Aybar ekibi 9 Kasım 1968 günü yapılan 3'ncü genel kongrede yeniden TİP yönetimine seçilmiştir.)

Şimdi de Çek olayları sırasında TİP milletvekili olan Bay Çetin Altın'ın ne dediğini görelim:

«Çekoslavakya'nın işgali, Sovyet yöneticilerinin sosyalistliğe karşı işledikleri cinayetin en korkuncudur.» (23-8-1968 Akşam Gazetesi)

Bu günün TİP'inin, ünlü, «Sovyetik» lideri sayın bayan B. Boran'ın da Çek meselesi hakkındaki tutumu Aybar ve Çetin Altan'nınkinden pek farklı değildir. Görelim:

«Bu müdahale milli bağımsızlık ve eşitlik haklarına olduğu kadar sosyalizm ve sosyalist enternasyonalizmin ilkelerine de aykırıdır... Bütün bu olup bitenlerden, az gelişmiş ülkeler ve bu ülkelerin sosyalist kareketleri için alınacak dersler vardır. Birincisi büyük ve güçlü devletlerin yanında askeri-siyasi bloklara girmek milli bağımsızlıkla bağdaşmamaktadır.» (Milliyet, 27-8-1968)

«Sovyetler'in Çekoslavakya'yı işgal etmesi aslında o blok içindeki despotluğundandır. Sovyetler, barış içinde bir arada yaşama politikasını sadece kapitalist dünyaya karşı göstermiştir.» (13 Ekim 1968. TİP Ankara İl Kongresindeki konuşmadan. Türk Solu sayı: 49)

Bayan B. B.'nın da tutumu özetçe bundan ibarettir.

Bu TİP'i, İ. Bilen, Kıvılcımlı'ya küfürler yağdırdığı sayfanın alt yarısında bakın nasıl savunur? Şimdi de onu görelim:

«TİP'e neden saldırıyorlar» Başlığı altında Bilen şunları yazıyor:

«Likidatörler-bozguncular, memlekette ulusal bağımsızlık direnişini sosyalist hareketin karşısına koyuyorlar. Ulusal kurtuluş hareketini işçi hareketinden ayırıyorlar. Bunlar TIP'e ve Devrimci Sendikalar Konfederasyonuna, bunların çevresinde kümelenen gençlik, öğrenci örgütlerine ulu-orta saldırma yöntemleriyle yapıyorlar. Likidatörlerin taktiği TİP'i ona bağlı örgütleri içinden parçalamak, onları içinden yıkmak taktiğidir. Bozguncuların bütün iç yüzleri burada, bu alanda, daha kesin ortaya çıkıyor.

«Likidatörler TİP'i bir numaralı hasım ilân ettiler.»

«TİP yöneticleri, Amerikan köleciliğine, gericiliğe, faşist diktatoryaya, Anadolu topraklarındaki Amerikan atom harmanlarına karşıdır. Ağalığa, derebeylik kalıntısı bağıntılara karşıdır. Anti-emperyalist, anti-feodaldir. Bu parti, Türkiye'de ve ilçelerde (sanki ilçeler, Türkiye'nin dışında... Dev.-Der.) kurabildiği örgütlerle, mecliste saylavlarıyla, elindeki basın ve yayın araçlarıyla ulusal bağımsızlık direnişini sosyalist ülkü ve ilkelerle bağlıyor, yayıyor.» (A.g.y. s: 69-70)

TİP'in «sosyalist ülkü ve ilkeleri» nasıl yaydığını (!) yukarda gördük...

Bilen aynı bu minval üzre TİP'e tam beş sayfalık bir methiye döşenir. Ama biz bu kadarlık bir aktarmayı yeterli buluyoruz.

Artık açıkca gördük ki; Çek olaylarını, Çekoslavakya'ya, dolayısıyla tüm sosyalist dünyaya saldırı hazırlığı içinde olan, Uluslararası emperyalizmin kiralık katili Alman emperyalizmine karşı Sovyetler liderliğindeki Sosyalist ülkelerin bir savunma ve emperyalistlerin oyunlarını bozma hareketi olarak değerlendiren, bu olaylar karşısında gerçek Marksist-Leninist tavır takınan Kıvılcımlı'ya pislikler yağdıran Bilen Çek meselesini tam da batılı emperyalistlerin gözüyle değerlendiren TİP'e övgüler düzmektedir. Demek ki onun meramı Sovyetler'i savunmak falan değildir. Onun meselesi Kıvılcımlı ile daha doğrusu Proletarya Sosyalizmi iledir. O açıkça bilmektedir ki, Kıvılcımlı'nın temsil ettiği Proletarya Sosyalizmi iyice gelişip güçlendi mi, bir güneş gibi Türkiye insanını ve toprağını aydınlattı mı o ol ortamda kendisi gibi kavga kaçaklarının, asalaklarının yaşama olanağı kalmayacaktır. Bu yüzden İ. Bilen kanteri dökerek doğmakta yükselmekte olan bu güneşi pislikler fırlatarak kapatmaya, örtmeye çalışmaktadır. Ama nafile! Halkımızın dediği gibi: Güneşi çamurla sıvamaya kimsenin gücü yetmez.

(Devam Edecek)

«Devrimci Yol» un Çıkmaz Yolu

(Baştarafı Sayfa 9 da)

yi KURTULUŞ SAVAŞI ile yurt dışına atmayı ordu gençliğinin vuruculuğu ile sağladı. Yerli Burjuvazi o denli cılızdı ki ipler Ordu Gençliğinin (Mustafa Kemal'lerin) elindeymiş gibi görünüyordu.. Ancak sınıflı bir toplumda toplumsal karmaşada ancak Modern bir Sosyal Sınıf'ın yönetici, güdücü olabilmesi mümkündür.. Ve Türkiye'de olan da buydu. Kurtuluş Savaşını cılız Mili Burjuvazi yönlendirdi.. Ama zayıflığından dolayı savaşı Ordu Gençliği kendiliğinden yönetti gibi görülebilirdi. Hatta bir keresinde Mustafa Kemal tüm ordu komutanlarına gönderdiği bir emirde, yerli burjuvazinin örgütü, ANADOLU ve RUMELİ MÜDAAFA-İ HUKUK CEMİYETLERİ'nin korunmasını, bölgede yoksa kurulmasını ve geliştirilmesini emrediyordu.. Yani güdücü Yerli Burjuvazi örgütlenmek için bile Ordu Gençliği'nin yardımına «muhtac-ı himmet»ti...

İş Bankasının kuruluşu, İzmir İktisat Kongresinde gümrük duvarlarının yükseltilmesi, rekabetin kanunlarla yasaklanması yollarıyla yerli burjuvazi tekelleşme, güçlenme yolunda adımlar atarken bir yandan da emperyalizm ile bütünleşme, ülkenin yeniden emperyalizme peşkeş çekilmesi süreci ilerliyordu. Daha Kurtuluş Savaşı bitmeden Emperyalizm yeniden içimizdeydi bile... Amerikalılara Demiryollarının 100 m. çevresinde maden arama hakkının verilmesi, 1922 yılında Meclis Başkanının Burdurdaki linyit yataklarını İngilizlere işlettirmesi ilk akla gelen örnekler. Kurtuluş Savaşının öncesiyle sonrasında ne değişti? Emperyalizmin yerli kolu değişti. Kurtuluş Savaşından önce Emperyalistler, Türkiyede Rum - Ermeni azınlıklarının temsil ettikleri KOMPRADOR BURJUVAZİ aracılığıyla sömürüyorlardı... Kurtuluş Savaşından sonra ise Yerli Burjuvazi Emperyalistlerin soygun ortağı oldu. Kovulan KOMPRADOR BURJUVAZİ'nin yerini MİLLİ BURJUVAZİ aldı. MİLLİ BURJUVAZİ hızla tekelleşme sürecine girdi. FİNANS - KAPİTAL saltanatı doğdu.

(Devam edecek)

YVP III. Kongresi neyi ispatladı?

(Baştarafı Sayfa 1 de)

den karşıverdi. Koca dünya Topal Timurlenkle, Kör Yıldırım Bayazıt insanına dar gelmişti. YVP gibi küçücük bir tekkenin çok Allaha tahammül etmesi beklenemezdi. Ve iş olacağına vardı: YVP'nin takma kellesi sökülüp yerine yenisi dikildi. Yeni kelle, YVP'nin üstüne geniş ensesi ve rahat göbeğiyle lök gibi oturdu. Ama ne yazık ki, pek uzun ömürlü olacağa benzemiyor. Çünkü daha şimdiden (Kongre edebiyatından anlaşıldığına göre) en az üç yerinden çatlamış görünüyor. Bugüne kadar görünen, YVP'nin ortalama iki yılda bir kelle değiştirdiğidir. Fakat bu sonuncu kellenin yukarıdaki nedenden dolayı iki yıl bile dayanacağını sanmıyoruz.

Bütün bunların gösterdiği gibi Eneski Sosyalizm postuna bürünerek «otorite benim» megalomanlığına Usta Dr. Hikmet Kıvılcımlıyı alet ederek tekke kurmak, hele uzun ömürlü olmak mümkün değildir. Bunu TSİP denedi olmadı, Aksungur denedi yürümedi, Kıvılcım Grubu parçalana döküle denemeye çalışıyor olmuyor. Almayacak da..

YVP 3. Kongresinin ortaya koyduğu en kesin gerçeklik bizce budur.

devrimci derleniş

Seydişehir Raporu

Önceleri küçük bir Anadolu ilçesi iken 1970'lerde kurulmaya başlanan Etibank Alüminyum Fabrikası nedeniyle önem kazanan ve yaklaşık 7000 dolayında işçimizin sınıfsal mücadelesi nedeniyle tüm ülkeye adını duyuran Seydişehir burası.

İşçi sınıfımızın yoğun olduğu Seydişehir 2.5 sene faşizmin azgın ve insanlık dışı saldırılarına hedef oldu. MC iktidarı zamanında devlet desteğiyle örgütlenen faşist çeteler it sürüleri gibi çarşıda, pazarda Halka, işyerlerine, okullara saldırdılar, parti ve dernekleri tahrip ettiler. Devrimci bir örgütlenmeden yoksun olan işçilere, teknisyenlere, mühendislere kan kusturdular. Dövdüler, evlerini taşladılar, paralarını gasbettiler işçilerimizin. Devletten medet bekleyen, karakola adliyeye başvuran daha beter oldu, binbir umutla sarıldığı Özgür Alüminyum Sendikası ortalıkta görünmüyor, başkanı bir yandan Maden-İş merkezi ile koltuk pazarlığı yaparken, diğer bir kısım yöneticileri de zevahiri kurtarmak için faşist Türk - Metal'le anlaşma zeminleri arıyordu.

Örgütlü faşist çetelere karşı darmadağınık bir halde iken bile kanıyla, canıyla direnen devrimci işçiler, teknisyen ve mühendisler tazminatsız olarak işten atılırken, bazıları da işyerlerini ve Seydişehiri terketmek zorunda kalmışlardı. Bunların sayısı 3 bini aştı. Bu dönemi işçilerden dinleyelim :

«Yurdun her yerinde olaylar var. Halbuki Seydişehir'de devletin, kanunun yerini almış bir avuç eşkiyanın işgali ve korkunç zulmü var. Bu zulüm güpegündüz, fabrika içinde, binlerce işçinin gözü önünde, rahat ve telaşsız işlendi. Kimse günahtır, ayıptır bile diyemedi. Bütün bunlara iri kıyım bekçiler seyirci kaldı. Eşkiya kana doydu, yaptığı yanına kâr kaldı.»

«Her zaman 2 bin lira ikramiye alıyorduk. Bunlar 4 taksitte ikişer bin, ikişer bin olmasına rağmen son ikramiyemiz bin lira geldi. Arkadaşa sordurduk' Neden dedik? baştemsilciliğe sorduğumuz zaman bize karşılık olarak ana avrat küfretti. Bu bin liranın ne olduğunu hala bilen yok.»

«Sadist canavarlar panik yaratmak, toplumun moralini sıfıra indirmek için, bilhassa surata vuruyorlar, insan yüzünde kıpkızıl pörtlemiş etler, simsiyah göz çukurları, morarmış alın ve çene, sonra tentürdiyotla kınalı ve sarı alaca görüntülerle insan suratını o derece korkunç, iğrenç duruma getiriyorlardı ki, yürekler dayanamazdı.»

«Her ay Türk-Metal'e aidat ödüyorum. Bu ödediğim aidat yine bana atılacak kurşun tabanca veya dinamit parası oluyor. Vicdan azabı çekiyorum.»

«20.Kasım.1976 sabahı, saat 8.00 de fabrika girişinde, beton yolda, danalar kesilmiş gibi birbirine karışarak göllenmiş, zavallı kardeşlerimizin, kanlarından atlayarak işbaşı yapmak zorunda kalan bizlerden başkası için Seydişehir zulmünün abartma olduğu söylenebilir.»

«1977 seçimlerinden önce her ülkücü olandan 1000 er lira alıyorlarmış. Çok az ücret alan bazılarından ise 500 er lira alıyorlarmış. Benim ev sahibi de onlardandı. Hali vaktide yerinde olduğu için ondan da 1000 lira istemişler. O da vermemekte ısrar etmiş. Kendi adamları olduğu halde feci şekilde dövdüler.»

Seydişehirde yaşanan bu 2.5 yılı daha fazla anlatmaya gerek yok sanırız.

Parababaları MC iktidarını daha fazla yaşatamadılar. MC iktidarı sömürü düzenini sürdürmede yeterince başarılı olamıyordu artık. Bu durumda yeni alternatifler arayan ve soygun düzenini sürdürebilmek için elindeki çok sayıda hükümet kozunu değerlendirerek MC'yi işbaşından uzaklaştıran Finans - Kapital, sosyal demokrat ağırlıklı yeni hükümeti işbaşına getirdi. Elbette bu noktaya gelinmesinde Halkımızın mücadelesi de etkili oldu. Ama sular halk değirmenine akmadı gene.

Yeni hükümet döneminde, yani 1978 yılına girerken faşistlerin iç yüzleri iyice açığa çıkmıştı Seydişehirde. Karakol ve adliye bürokrasisi içinden istedikleri desteği tam olarak bulamıyorlar, canlarına tak eden devrimcilerin etkili direniş ve savunmalarını kıramıyorlardı artık. Seydişehirin tüm ilericileri, devrimcileri işçisiyle, gencliyle, memuruyla, teknisyeni ve mühendisiyle birlikte faşist saldırıları püskürtüyor, zaman zaman faşistlere hak ettikleri dersi veriyordu. Faşist saldırı karşısında ilkesiz de olsa birlik sağlandı ilk zamanlar. Faşistler durumu değerlendirip geri çekildiler. İşçilere baskı yapamadılar, dövemediler ama Hükümetle sarı TÜRK-İŞ arasında varılan TOPLUMSAL ANLAŞMA (yani işçi sınıfının burjuvazlye satılması anlaşması) çerçevesinde Etibank ile faşist Türk-Metal toplu sözleşme imzalayarak işçiyi sattılar ve iki yıl daha yetkili sendika olarak kaldılar. Faşist Türk - Metal toplu sözleşmeyi işçilere dahi bastırıp dağıtamadı. Yine işçiden kesilen paralar faşistlere cephane temini için kullanılmakta, gangster sendikacıların ceplerine girmektedir.

MADEN - İŞ NE YAPTI ?

MC döneminde Seydişehirde olmayan Maden-İş sendikası 1978 yılında işçilerin isteği ve çabasıyla, burada temsilcilik açtı. Tüm devrimcilerin mücadelesiyle faşist işgalin kırılmaya başladığı dönemde işçi sınıfımız bir daha eski günleri yaşamak istemiyordu. Maden-İş'in getirilişi devrimciler ve işçiler tarafından sevinçle karşılandı.

İlk günler sendika dolup taşıyordu. İşçiler coşkunlukla eylem istiyordu. Kısacası potansiyel çok yüksekti. Ama maden-iş yönetiminin, yetki alınmasının hükümetin desteği ile olacağını sanan anlayışının sonucu aktif bir mücadele yapılmıyor, tersine yapan veya yapmaya çalışan devrimciler de engellenmeye çalışılıyordu. Bu durum, işçilerin yükselen potansiyelini, Maden-İş'e olan güvenini sarstı ve Maden-İş yönetimine karşı yükselen tepki sonucu Maden-İş yönetimi temsilciyi değiştirmek zorunda kaldı. Yeni temsilci Mustafa Satış bu durum karşısında, yapılan bir açık hava toplantısında, faşizme karşı aktif mücadele verileceğini, faşistlere Seydişehiri terketmeleri için bir hafta süre tanıdığını ilan ederek işçiyi umutlandırdı ise de Türk-Metal toplu sözleşmeyi imzalar imzalamaz kendisi Seydişehirden çekip gitti. Yerine bir başka temsilci atandı. İşçiler yeniden umutlandılar. Sendika her seferinde işçilere çoğunluk sendikası olacağını, Türk-Metal'in yetkisini düşüreceğini, istifaları başlatarak Türk - metali Seydişehirden söküp atacağını söylüyordu. Bu arada Maden-İş gazetesinde şunlar yazıldı :

«MHP yanlısı faşist çeteler Seydişehir'i terk ediyorlar. Maden - İş faşist terörü söktü, attı.» (Maden-İş gazetesi sayı 107)

«Türk-Metal ise daha Maden-İş Seydişehir'e ayak bastığı gün pılısını pırtısını toplayıp kaçmıştır.» (a.g.y. Sayı : 109)

«İşte o günden sonra (Yani Maden-İş'in geldiği günden sonra) faşistler Seydişehirde artık kendilerine hayat hakkı kalmadığını anladılar. Seydişehiri terk etmeye başladılar» (Maden - İş gazetesi. Seydişehir özel sayısı)

Bu konuda alıntıları çoğaltmak mümkün. Keşke söylenenler doğru olsa. Ama gerçek öyle değil ve olmadı.

Seydişehir işçilerini gerçekten etkin bir mücadele için örgütleyecek sendika politikası ve yönetimi Maden-İş'te olsaydı Seydişehirde faşistlere aman vermez, yazılanları hayata geçirirdi. Oysa işçiye söylenenler hayata geçmedi, aylarca oyalama yöntemi kullanıldı. En sonunda işçinin baskısıyla 11.Aralık.1978 günü yürüyüş ile Türk-Metal'den istifalar başlatıldı. Ama aynı gün, devrimciler ve işçi sınıfı Maden-İş önünde iken birkaç yüz faşist korsan bir yürüyüşle devrimci kuruluşları taşlıyor, Seydişehir garajını işgal ediyordu. Demek ki Türk - Metal ve faşizm pılısını pırtısını toplayıp gitmemişti Seydişehirden. Hatta değil gitmek, eyleme karşı eylem koyabiliyordu. Daha sonra da zorla götürdüğü bazı işçileri Maden-İş'ten istifa dahi ettirebiliyordu. Ayrıca Maden-İş'in dediği diğer husus, yani Türk - Metali dörtte bir çoğunluğa düşürmek de gerçekleşmemiş, yetki düşürülememişti.

Neden böyle oldu? Neden işçiye gerçekci davranılmadı? Neden faşistlere karşı mücadele edenlere (Aman provakasyon yapmayalım. Nasıl olsa yetkiyi alıyoruz. Zaten onlar burada bittiler) denildi ?

Biz sendikanın başarısızlığıyla övünenler değiliz. Biz DİSK'e bağlı devrimci bir sendikanın Seydişehirde örgütlenmesini, haklarımızı savunmasını ve faşizmin sökülüp atılmasını en çok isteyenlerdeniz. Ama hastalığı görmek ve göstermek zorundayız.

Hastalığın ilki, Maden-İş yönetimini elinde tutan ve buraya atanan temsilcileri seçip gönderen, Burjuva sosyalizmi «İlerleme»nin tekeçilik ve faşizme karşı teslimiyetçi zihniyetinden gelmektedir. Görüldüğü gibi Maden-İş yönetiminin niyeti dişe diş bir mücadele ile söke söke yetki almak değildir. Onların niyeti CHP ağırlıklı hükümet ve idare ile kapalı kapılar arkasında görüşmeler yoluyla yetki almak, o güne kadar da devrimcilik adına işçiyi uyutmaktır. Fakat sadece uyutmakla kalmamakta sendikayı kullanarak, bazı kişilere kariyer (koltuk-

(Devamı Sayfa 14 de)

devrimci derleniş

Sahibi : Ahmet KALE
Sorumlu Md. : F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han No: 4/111 Ulus/ANKARA .
Yıllık Abone : 60 TL.
Dizgi, Baskı : Halkevleri Basımevi